கன்னட நாட்டின் போர்வாள்

ஹைதர் அலி

கா. அப்பாத்துரை.

V293'L
N58
108373

கன்னட நாட்டின் போர்வாள்

ஹைதர் அலி

பன்மொழிப் புலவர்

கா. அப்பாத்துரை, எம்.ஏ., எல்.டி.,

பாரி நிலையம்

59, பிராட்வே · சென்னை 1.

முதற் பதிப்பு : நவம்பர், 1958.

விலை ரூபாய் : 1—75

மாருதி பிரஸ், 83, பீட்டர்ஸ் ரோடு, சென்னை-14.

பதிப்புரை

ஒரு நாட்டின் எதிர்காலம் சிறப்புற அமைய, அந்த நாட்டின் வீர மரபினரின் வரலாறுகளே கலங்கரை விளக்கங்களாகத் திகழ்கின்றன. நம் நாட்டைப் பொறுத்தவரை இத்தகைய கலங்கரைவிளக்கங்கள் கணக்கற்றவை ஒளிவீசி வழி காட்டுகின்றன.

தென்னுட்டுச் சரித்திரத்தில் உரிமைக்காகப் போராடி, வீரத்திற்கும் தியாகத்திற்கும் அழியாத நினைவுச் சின்னமாய் மாறிவிட்ட வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மனைப்போல் பாராட்டப்பட வேண்டியவன் மைசூர் அரசிருக்கையிலிருந்து தென்னுட்டை ஆண்ட மாவீரன் ஹைதர் அலி. அத்தகைய ஒரு வீரனைப்பற்றி, பள்ளிப் பிள்ளைகளின் சரித்திரப் புத்தகங்களின் நாலைந்து பக்கங்களைத் தவிர, சரிவர விளக்கம் தரும் நூல் எதுவும் இதுவரை தமிழ் மொழியில் இல்லாதது ஒரு பெருங் குறையே. பன்மொழிப் புலவர் திரு. கா. அப்பாத்துரை அவர்களின் சிறந்த ஆராய்ச்சியில் பிறந்த இந்த நூல் அந்தக் குறையை நிவர்த்திக்கிறது.

சாதாரணச் சிப்பாயாகப் பிறப்பெடுத்து, சாம்ராஜ்யாதிபதியான பிறகும்கூட வாழ்நாளெல்லாம் போராடியே கழித்த, கன்னடம் தந்த அந்த மாவீரனைப்பற்றி அணு அணுவாக ஆராய்ந்து கூறுகிறுர் பன்மொழிப் புலவர். அவன் பட்ட அல்லல்களைச் சொல்லுகிறுர்—நம் மனம் அவனுக்காக இரங்குகிறது. அவன் செய்த வீரச் செயல்களைக் கூறுகிறுர்—நம் மனம் அவனைக் கண்டு வியக்கிறது. அவன் சினத்தால் நிகழ்ந்த சில நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றிப் படிக்கிறேம்—நம் மனம் அவனுக்காக வருந்துகிறது.

இப்படிப் பல கோணத்திலிருந்தும் ஹைதரின் வாழ்வைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் இந்தச் சிறந்த வரலாற்று நூலை எங்கள் நிலைய வாயிலாக மக்களுக்களிப்பதில் நாங்கள் பெருமை கொள்கிறேம். இதனை இயற்றித் தந்த அறிஞர் அப்பாத்துரையார் அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றியும் வணக்கமும் உரியன.

சென்னை,
16-11-58

பாரி நிலையத்தார்.

பொருளடக்கம்

எண்		பக்கம்
1.	விடுதலைப் பாறை	1
2.	காலமும் களனும்	6
3.	குடி மரபு	15
4.	தென்னக அரசியல் அமளி	22
5.	புகழ் ஏணி	32
6.	குடிலன் வீழ்ச்சி	43
7.	வெற்றிப் பாதை	52
8.	ஆங்கிலேயருடன் போர்	63
9.	புலியின் பதுங்கலும் பாய்தலும்	75
10.	விடுதலைப் போராட்டம்	86
11.	மன்னவன் மாண்பும் ஆட்சியும் மாட்சியும்	97

கன்னட நாட்டின் போர்வாள்
ஹைதர் அலி

1. விடுதலைப் பாறை

முடிசார்ந்த மன்னர், பிடிசாம்பராயினர்! இதுவே மன்னர்மரபின் பொது நீதி. இதற்கு விலக்கான தென்னாட்டு மன்னர் இருவர் உண்டு. 'பிடிசாம்பர்' வாழ்க்கைகளை ஒழுங்காய் எழுதிய 'தாள்வரலாறு', அவர்கள் புகழ் பொறிப்பதில் தள்ளாடியதுண்டு. ஆனால், மக்கள் உள்ளமாகிய பொன் வரலாற்று ஏட்டில் இருவர் புகழும் நீடித்துள்ளன. புதுப்புது மேனியுடன் இருவர் புகழும் நீடித்து வளர்கின்றன.

தமிழகத்தின் தென் கோடியிலே, பாஞ்சாலங்குறிச்சியருகே ஒரு மண்மேடு காட்சியளிக்கிறது. அது தமிழர் கண்களில் ஒரு வீரகாவிய ஏடு. தமிழர் உள்ளங்களில் அது விடுதலைக்குக் கொடி எடுத்த வீரத்தின் காடு. வீரத்தின் எல்லை நோக்கி, விடுதலை ஆர்வம் என்ற கவண்

பொறி ஏந்தி, வீரபாண்டியக் கட்டப்பொம்மன் வீசி எறிந்த புகழக் கல்லின் சுவடு அது! உடல் சாய்ந்தாலும் சாயாத ஒரு வீர உள்ளம் இன்றும் அவ்விடத்தில் நின்று வருங் காலம் நோக்கி வீறிட்டு முழக்கமிடுகிறது.

தென் கோடியின் இக் குரலுக்குத் தமிழகத்தின் வட கோடி எதிர்க் குரல் தருகிறது. சித்தூர் அருகே, நரசிங்க ராயன்பேட்டைப் புறவெளியிலே, அது கன்னட மொழி யிலே குரலெழுப்புகின்றது. அதுவே கன்னடத்தின் போர் வாள், ஹைதர் அலியின் வீர முழக்கம். அது தமிழகத்தின் உள்ளம் தடவி, ஆந்திரம் நோக்கி அடர்ந்தெழுகின்றது. கன்னடம் அதிர, மலையாளம் மலைப்பு எய்த, அது தென்னகத்தைத் தட்டி எழுப்புகிறது.

மன்னன் மரபில் வந்த குடிமன்னன் கட்டப் பொம்மன் ஆனல், அவன் மக்கள் தலைவனுனன். வெளியார் ஆதிக் கத்தை வீறுடன் எதிர்த்து நின்று விடுதலைக் கொடியேற் றினன். இதற்கு மாருக ஹைதரோ, குடிமரபிலே, பொது மக்களிடையே பொதுமகனுகத் தோற்றியவன். அவன் வீரனுனன். வீரத்தை நாடு அழைக்க, அவன் வீர மன்ன னுனன்; பேரரசு நாட்டினன். அது மட்டுமோ? அவன் மற்றப் பெரும் பேரரசுகளுடன் மோதிக்கொண்டான். ஆயினும், அவன் தன் பேரரசைக் காப்பதைவிட, மாநிலம் காப்பதிலேயே பெரிதும் மனங்கொண்டான்.

ஆளவந்த வெளியார்களை மீளவைக்க அவன் அரும் பாடுபட்டான். எனினும் ஆளத் தெரியாத கோழை மன்னர் பலர் வெளியார் வலுவால் வாழ எண்ணினர். பேரரசுகளோ சரிந்துவரும் தம் வலுவைச் சதி எதிர் சதிகளின் உதவியால் சப்பைக் கட்டுக்கட்ட எண்ணின. இன்னும் சிலர் பலர் வெளியாரை அண்டிப் பிழைப்பதையே ஆக்கமாகக் கொண் டனர். விடுதலைக்கான உயிர்ப் போராட்டத்தைக்கூட

அவர்கள் தம் சிறுதனி நலத்துக்காகப் பயன்படுத்தி, அதில் குளிர்காய எண்ணினர்.

விடுதலைப் பூஞ்சோலையில் இவ்வாருக வேற்றுமைப் புயலடிக்கத் தொடங்கிற்று. ஒற்றுமை சாயத் தலைப்பட்டது. சதியும் பூசலும் சதிராட முற்பட்டன. அஞ்சாநெஞ்சன் ஹைதர் இத்தனை சூழல்களையும் தன்னந்தனியனுய் நின்று மும்முரமாகத் தாக்கினுன். சாய்வைத் தடுக்க முயன்முன். ஒற்றுமையைத் தானே படைத்து உருவாக்க விரைந்தான். அவ்வொற்றுமைப் பாறையின் முகட்டில் விடுதலைக் கொடியை உயர்த்திவிட அவன் விதிர்விதிர்த்தான்.

சாய்வை அவனுல் நீண்டநாள் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. சாய்வு வலுத்தது. விடுதலைக் கொடியை அவனுல் ஏற்ற முடியவில்லை. வேற்றுமைப் புயல் மேலும் கீழும் நாலா புறமும் குமுறியடித்தது. ஆனுல் புயலிடையே மின்னல் போல, அவன் சுழன்று சுழன்று போராடினுன். அப் புயலின் வீச்சு எதிர்வீச்சுக்களையெல்லாம் சமாளித்து, அவன் விடுதலைக் கம்பத்தின் அடிப்படைக் கல் நாட்டினுன்.

புயல் எளிதில் அமையவில்லை. ஆனுல், புயலிடையே ஹைதர் நட்ட கல் அந்தப் புயலடியிலேயே அசையாத விடுதலைப் பாறையாய் நிலவிற்று.

புயலிடையே 'வீரவெற்றிச் சிங்கம்' ஹைதர் நாட்டிய அடிப்படைக் கல்லின் மீதே பின்னுளில் வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மன் விடுதலைக் கொடி நாட்டினுன்.

ஹைதரின் புதல்வன் திப்பு, சிங்கத்தின் பின்வந்த சிங்கமாய், அந்தக் கொடியை உலக அரங்குக்கே உயர்த்த முயன்முன். அவன் முயற்சி வெற்றி பெறவில்லையாஞலும், வீணுகவில்லை. அதன் எதிரொலியே வெள்ளையரைப் பின்னுளில் வெருட்டித் துரத்தியடிக்க முடிந்தது.

ஹைதரைக் காட்டிக்கொடுக்க முனைந்த போலி மரபுகளில் மராட்டிய மரபு ஒன்று உண்டு. அது சிவாஜியின் வீரமராட்டிய மரபன்று. அம் மரபின் அரியாசனத்தைக் கவர்ந்து, அதனைத் தன் நரியாசனமாக்கிக்கொண்ட பேஷ்வா மரபு. ஆயினும் அம் மரபுகூட ஹைதர் காலத்துக்கு நெடு நாட்களுக்குப் பின், தன் மாசு கழுவ முற்பட்டது. ஹைதர், கட்டபொம்மன் ஆகியவரின் புகழ் மரபுக் கொடியை அம் மரபின் கடைசித் தோன்றலான நானுசாகிப் சிலகாலம் வானளாவப் பறக்கவிட்டான். இதன்மூலம் அவன் தன் முன்னோர் மாசகற்றி, சிவாஜியின் வீரமரபுக்கு மீண்டும் ஒளி தந்தான்.

மாநிலத்தின் விடுதலையை மதிக்கவில்லை, மாநிலத்தில் அடிமையாட்சி பரப்பிய ஆங்கில அரசியலார். 1857-ம் ஆண்டு வீசிய விடுதலைப்போரின் ஒரு பேரலையை அவர்கள் 'சிப்பாய்க் கலகம்' என்று கூறி நையாண்டி செய்தனர். மத வெறி கொண்டவர்களின் மட எதிர்ப்பென்று அதை அவர்கள் தட்டிக் கழிக்கப் பார்த்தனர். ஆனால், விடுதலை வரலாற்றாசிரியர்களில் தலைசிறந்தவர், மராட்டிய திலகம் வீரசவர்க்கார், 'எரிமலை'யாய் மூண்டு வெடித்த பெரும்போராக அதைத் திரட்டிக் காட்டினர். விடுதலைப் புதுப் பயிர் வளரும்படி, மாநிலமெங்கும் வெடித்துச் சிதறி விதை தூவிய நெற்றாக அதைச் சித்தரித்துக் காட்டினர். ஆனால், விடுதலைப் பயிருக்கான விதைகளைச் சிதறடித்த காட்சியுடன் அவர் ஆராய்ச்சி நோக்கு நின்றுவிட்டது.

விடுதலை விதை தந்த கொடி விளைவுற்றது மராட்டியத்திலேதான். அதை வீரசவர்க்கார் திறம்படச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். அவர் தாயகமாகிய மராட்டியத்தின் பெருமை அது. சிவாஜியின் வீர மரபு விளங்கிய இடம் அது என்பதையும் அவர் மறக்கவில்லை. ஆனால், மராட்டியத்தில்

காய்த்து முற்றி விளைவுற்றகொடி, தமிழகத்திலே மலர்ந்தது என்பதையோ, கன்னடத்திலே மூல விதையூன்றியதென் பதையோ அவர் கனவிற்கூடக் காண முடியவில்லை. ஒரு வேளை அக் காட்சியை அவர் மறக்க எண்ணியிருக்கலாம். சிவாஜியின் மரபுக்கும் நானுசாகிபுக்கும் இடையேயுள்ள போலி மரபு பேஷ்வா மரபு. அது கன்னடத்தின் விடுதலைப் போராட்டத்திடையே கொண்ட பங்கை அவர் வீர வரலாற்றுக் கண் காண விரும்பியிருக்க முடியாது. அது அவர் விழுமிய மராட்டிய உள்ளத்தை உள்ளூர உறுத்தி இருக்கக்கூடும்!

மராட்டிய மண்டலத்தின் வேற்றுமைப் பிணக்கு, ஐதராபாதை ஆண்ட நிஜாமின் கோழை அடிமைத்தனம், ஆர்க்காட்டு நவாபு மகமதலியின் குள்ள நயவஞ்சகச் சூழ்ச்சிகள், கிலிகொண்ட திருவாங்கூர் மன்னர் மரபின் ஆங்கில ஆதிக்க நேசம்—இத்தனை இருள்கள் சூழ்ந்த தென்னுட்டின் அந்நாளைய வாழ்விலே, வீறொளி பரப்பிய வீரசோதி, ஹைதர்! அவன் வாழ்க்கை வரலாறு தென்னுட் டவர் உள்ளங்களை, சிறப்பாக வீரம் கருக்கொள்ளும் நிலையில் உள்ள இளைஞர் உள்ளங்களை ஈர்க்கும் தன்மை யுடையது. அது காலத்தின் செல்வம். காலந்தாண்டி ஞாலத்துக்கு வழிகாட்டும் சீரிய பண்பு அதற்கு உண்டு.

வரலாற்றில் மறைக்கப்பட்டிருந்த பொன்னேடு பாஞ் சாலங்குறிச்சி. ஆண்ட அயலார் அதைக் கற்பனைக் கண் கொண்டு பார்க்கவும் அஞ்சினர். 19-ம் நூற்ருண்டின் வாயிலில் அவர்களை எதிர்கொண்டழைத்த அந்நிகழ்ச்சியின் நிழலைக்கூட அவர்கள் வரலாற்றில் குறிக்கவில்லை. அதன் பின் 1857-ல் எழுந்த வீர ஏட்டையோ அவர்கள் திரித்துக் கூறி அமைந்தனர். ஆனல், ஹைதர் வாழ்வை அவர்கள் திரித்துக் கூறவில்லை; மறைக்கவில்லை; அதை அவர்கள்

மறக்கவும் இல்லை. ஆயினும், அவர்கள் அதைத் தம் இனத் தவர்க்கு—ஆளும் இனத்தவர்க்கு—ஒருநிலையான எச்சரிக்கை யாக மட்டுமே தீட்டினர். ஆளப்படும் மக்கள் கண்களில் அதன் மெய்யான உருவம் தென்படாமல் இருக்கும்படி, அவர்கள் அதற்குச் சாயமடித்து உரு மாருட்டம் செய்தனர். மெய்யான ஊடு நூலுடன் பொய்யான பாவு நூலிழைத்து, அவர்கள் திரை இயற்றினர். அத் திரையிலே விடுதலையின் வீரத்திருவுரு வேட்டைக் காட்டின் வெங்கொடுமைப் பேருருவாகக் காட்சி தந்தது.

இம் மாருட்டத் திரை அகற்றி, ஹைதர் வாழ்வின் பார தீர உருவில் நாம் கருத்துச் செலுத்தவேண்டும்.

விடுதலைப் பயிர் வளர்க்க முனையும் நமக்கு, அவ்விடுதலை இயக்கத்தின் நாற்றுப் பண்ணைக்கே வித்தும் உரமுமிட்ட வீரவாழ்வு ஒரு நல்ல வழிகாட்டியாதல் ஒருதலை. நமக்கும் நம் பின்னோர்களுக்கும் அது நற்பயனூட்டும் பண்புடைய தாய் அமையும் என்பதும் உறுதி.

2. காலமும் களனும்

ஹைதர் வாழ்வாகிய நாடகத்துக்கு 18-ம் நூற் ருண்டின் நடுப்பகுதி ஒரு மேடையாய் அமைந்தது. அக் காலத் தென்னகத்தின் அரசியல் சூழல்களே அதற்கேற்ற பின்னணித் திரைகளாக இயங்கின. காலம், களன் ஆகிய அத் திரையின் இரண்டு கூறுகளையும் தெளிவாக உணர்ந்தா லல்லாமல், ஹைதர் வாழ்வைச் சரிவர மதிப்பிட முடியாது.

கன்னட நாடு இன்னும் அரசிய லரங்கத்திலே அழைக்கப் படவில்லை. தமிழகம் ‘சென்னை’ என்று அழைக்கப் படுவது போல, அது மைசூர் என்றே அழைக்கப்

படுகிறது. ஆனால் அணிமைவரை மைசூர் என்பது ஒரு தனி யரசின் பெயராகவே நிலவிற்று. ஹைதர் காலம் முதல்தான் இது இங்ஙனம் ஒரு முழுப் பகுதியாக இயல்கிறது. அதற்கு முன் அது பல குறுநிலப் பகுதிகளாகவே பிரிந்திருந்தது. முதல் முதல் அப் பெரும் பகுதியை ஒன்றுபடுத்தி, ஒரே அரசாக்கி, ஒரு குடைக்கீழ் ஆண்டவன் ஹைதரே! மைசூர் என்ற பெயரால் அப் பகுதி முழுவதும் அழைக்கப்பட்டதும் அக்கால முதல்தான்.

பழங்காலத்தில் மைசூர்ப் பகுதி கங்கநாடு என்றழைக் கப்பட்டது. இப்பெயர் கொங்கு நாடு என்பதன் மறு வடிவமேயாகும். இன்று கொங்குநாடு என்ற பெயரை நாம் சேலம் கோயம்புத்தூர் மாவட்டங்களடங்கிய தமிழகப் பகுதிக்கு மட்டுமே வழங்குகிறோம். ஆனால் சங்ககாலங் களில்—அதாவது கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை—இது கொங்குநாட்டின் ஒரு பகுதியாக மட்டுமே கொள்ளப் பட்டது. அதை அன்று தென் கொங்கு நாடு என்று வழங்கினர். இன்றைய மைசூர்ப் பகுதி வடகொங்கு நாடு என்றும், தென் கன்னட மாவட்டமடங்கிய மேல் கடற் கரைப் பகுதி மேல் கொங்குநாடு என்றும் குறிக்கப்பட்டன. இம் மூன்றும் சேர்ந்தே பண்டைக் கொங்கு நாடு அல்லது பெருங் கொங்கு நாடு ஆயிருந்தது.

மைசூர்த் தனியரசு ஹைதர் நேரடியாக ஆண்ட பகுதியே. அவன் பேரரசாட்சியின் விரிவு மேற்குறிப்பிட்ட பெருங் கொங்குநாடு முழுவதையும் உள்ளடக்கியிருந்தது. அத்துடன் பல சமயங்களில் அது அவ் எல்லை கடந்து மலபார் மாவட்டம், கொச்சித் தனியரசு, சோழநாடு, தொண்டைநாடு, ஹைதராபாதின் பகுதி ஆகிய எல்லை களிலும் பரவியிருந்தது.

தென்னாட்டில் எங்கும் முடியரசுகள் தோன்றுவதற்கு முன் குடியரசுகளும் குடிமன்னர் ஆட்சிகளுமே பரவியிருந்

தன என்று எண்ண இடமுண்டு. சங்ககாலத்தில் தமிழகத்திலே சேரசோழ பாண்டியர் என்ற முத்தமிழ் முடிமன்னர் ஆண்டனர். ஆனால் தமிழகம் நீங்கலாக எப்பகுதியிலும் அந்நாளில் மொழி எல்லை வகுப்போ, மொழி சார்ந்த அரசுகளோ ஏற்படவில்லை. குடி மரபுகளே நிலவின. தமிழகத்திலேகூட, முடியரசுகள் ஏற்பட்ட பின்பும், அவர்களுக்கு அடங்கியும் அடங்காமலும் பல குடிமரபுகள் நிலவின. தமிழகத்துக்கு அப்பால் முடியரசுகள் இல்லை; குடியரசுகளே நிலவின. தமிழகத்திலும், தமிழகத்துக்கு அப்பாலும் இக் குடி மன்னர்கள் வேளிர் அல்லது சளுக்கர்கள் எனப்பட்டனர்.

வட தொண்டை நாட்டில் இன்றையத் தெலுங்கு நாட்டுப் பகுதியில் ஆய் அண்டிரனும் திரையரும் வேளிராக ஆண்டனர். அண்டிரர் குடியே ஆந்திர மரபாய் கி. மு. மூன்றும் நூற்றுண்டு முதல் கி. பி. மூன்றும் நூற்றுண்டு வரை பேரரசாக நிலவிற்று. கலிங்கரும் இத்தகையக் குடியரசரே. சிலகாலம் கலிங்கரும் சிலகாலம் ஆந்திரருமாக இமயமுதல் வடபெண்ணைவரைப் பேரரசாட்சி நடத்தினர். சங்ககாலத் திரையர் குடி மூன்றும் நூற்றுண்டுக்குப் பின் பல்லவப் பேரரசு நிறுவி, இன்றைய ஆந்திர, வடதமிழகப் பகுதி முழுதும் ஆண்டது. இதே சமயம் மேல்திசையில் கடம்பர் குடியரசு மரபினராக ஆண்டனர். கலிங்கர், ஆந்திரர், பல்லவர் அல்லது திரையர்கடம்பர் ஆகிய இவ் வெல்லா மரபுகளும் கடலோடிகளாக விளங்கி, கடல் வாணிகம் நடத்தினர். அயல்நாடுகளில், சிறப்பாகத் தென்கிழக்காசியா வெங்கும் இவர்கள் தென்னக நாகரிகம் பரப்பி, தென்னகக்குடி யேற்றங்கள் நிறுவினர்.

இக்காலத்தில் மைசூர்ப் பகுதியில் எருமை அல்லது எருமையூரன் என்ற வேளும், தென்கன்னடப் பகுதியில்

நன்னன் என்ற வேளும் ஆண்டனர். இவர்கள் பெயர்கள் இன்றளவும் நம்மிடையே நிலவுகின்றன. எருமையூர் என்பதன் சமஸ்கிருத வடிவம் மஹிஷபுரி என்பது. அதன் பாளி அல்லது பாகத (பிராகிருத) வடிவமே இன்று மைசூர் என்ற பெயரைத் தங்துள்ளது. அது முதலில் 'மைசூர்' என்ற ஊர்ப் பெயராய் இருந்தது. ஹைதர் காலத்திலிருந்து, அது அவ் வூரைத் தலைநகராகக் கொண்ட பரப்பின் பெயராய் இயங்குகின்றது.

மூன்றும் நூற்ருண்டுக்குப் பின் பாண்டியர் சோழர் குடிகளைச் சேர்ந்த இளவல்கள் பலர் தென் தெலுங்கு நாட்டிலும், மேற்கு மைசூர்ப் பகுதியிலும் பல தனியரசுகள் நிறுவினர். தெலுங்கு கன்னட மொழிகளில் 'சோழ' என்ற சொல் 'சோட' என்று திரிந்தது. நன்னன் என்ற பெயருடன் சோட என்ற பெயரும் இணைந்து, இன்றுவரை 'நன்னிசோட' என்ற குடிப்பெயராய் அப் பகுதிகளில் நிலவுகிறது.

கி. பி. 3 முதல் 10-ம் நூற்ருண்டுவரை தமிழகத்தின் பெரும்பகுதியைப் பாண்டியர் ஆண்டனர். வட தமிழகத்தையும் ஆந்திரப் பகுதியையும் பல்லவர் ஆட்சிகொண்டனர். இதே சமயம், தென்னுட்டின் வடபகுதியை ஆண்டவர்கள் கடம்பர், சாளுக்கியர், இராஷ்டிரகூடர் ஆகிய மரபினர். அவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டும், கீழ்ப்படாமலும் கங்கர் (மேலைக் கங்கர்) என்ற மரபினர் மைசூர்ப் பகுதியை ஆண்டு வந்தார்கள். கங்கரும் அவருக்குப் பின்வந்த மரபினரும் சமண சமயம் சார்ந்தவர்கள். ஹளபீடு, பேலூர் ஆகிய இடங்கள் இன்றும் அவர்கள் கலைவளத்துக்குச் சின்னங்களாய் அமைகின்றன. ஹம்பியிலுள்ள விஜய நகரச் சிற்பங்களுடன் போட்டியிட்டு, இவை கன்னட நாட்டின் கலைச் செல்வங்களாகப் புகழ் பெற்றுள்ளன.

12-ம் நூற்றாண்டில் மைசூர்ப் பகுதி சோழப் பேரரசர் ஆட்சிக்கும் அதன்பின் பாண்டியப் பேரரசர் ஆட்சிக்கும் உட்பட்டிருந்தது. ஆனால் அப் பேரரசுகளின் வீழ்ச்சிக்குப் பின் 14-ம் நூற்றாண்டுவரை ஹொய்சளர் என்ற வலிமை வாய்ந்த மரபினர் துவாரசமுத்திரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு அப்பகுதியில் ஆண்டுவந்தனர்.

14-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில்தான் முதன் முதலாக தென்னகத்தின் அரசியல் வாழ்வில் வடதிசையி லிருந்து ஒரு பேரிடி வந்து விழுந்தது. சோழப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பின் தென்னாட்டுக்கப்பாலுள்ள சிந்து கங்கை வெளி ஆப்கானிய மரபின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. டில்லி யில் ஆண்ட ஆப்கானியப் பேரரசன் அலாவுதீன் கில்ஜியின் படைத் தலைவன் மாலிக்காபூர் 1310-ல் தென்னாட்டின்மீது படையெடுத்தான்.

மைசூர்ப்பகுதிக்கு வடக்கே தேவகிரியில் யாதவ மரபி னரும், வாரங்கலில் காகதீயரும் ஆட்சி செய்துவந்தனர். மாலிக்காபூர் படையெடுப்பின் முன் இவர்களும், ஹொய் சளரும் வீழ்ச்சியுற்றனர். மாலிக்காபூர் தமிழகத்திலும் பாண்டியப் பேரரசை நிலைகுலையச் செய்து இராமேசுவரம் வரை கொள்ளையடித்துச் சென்றான்.

மாலிக்காபூர் படையெடுப்பின் அழிவிலிருந்து முதல் முதல் தலை தூக்கிய இடம் மைசூர்ப் பகுதியே. இங்கே விஜயநகரப் பேரரசு உருவாகி, 16-ம் நூற்றாண்டுவரை கன்னடம், தெலுங்கு நாடு, தமிழகம் ஆகிய மூன்றையும் உள்ளடக்கி ஆண்டது. இதன் வடபால் பகமனி என்ற மற்றொரு இஸ்லாமியப் பேரரசு தோன்றி வளர்ந்தது. இப் பேரரசு விரைவில் பீஜப்பூர், கோல்கொண்டா, அகமது நகர், பீஹார், பீடார் ஆகிய ஐந்து தனியரசுகளாகச்

சிதறுண்டது. ஆயினும் இவை வலிமை குன்றாத அரசு களாகவே நிலவின.

பாண்டியப் பேரரசர் ஆட்சிக் காலத்திலும் விஜயநகரப் பேரரசர் ஆட்சிக்காலத்திலும் தென்னாட்டின் கடல் வாணிக மும் செல்வ வளமும் உச்சநிலை அடைந்தன. உலக வாணிகத்தில் தென்னாட்டவர் சீனருடனும் அராபியருடனும் கைகோத்து உலாவினர். உலகின் பொன்னும் மணியும் மிகப் பேரளவில் தமிழகத்திலும் தென்னாட்டிலும் வந்து குவிந்து கிடந்தன. இப் பெரு வளம் மேலை நாட்டினர் பொன் னாசையைத் தூண்டிற்று. 15-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் போர்ச்சுகீசிய நாட்டானாகிய வாஸ்கோடகாமா கடல் மூலமாகத் தென்னாட்டுக்கு வர வழி கண்டான். அவன் கள்ளிக்கோட்டையில் இறங்கி, அதன் குடிமன்னனாகிய சாமூதிரியின் ஆதரவையும், விஜயநகரப் பேரரசனாகிய கிருஷ்ணதேவராயரின் ஆதரவையும் பெற்றான்.

16-ம் நூற்றாண்டில் போர்ச்சுகீசியரும் டச்சுக்காரரும், 17-ம் நூற்றாண்டில் பிரஞ்சுக்காரரும் ஆங்கிலேயரும் தென்னகக் கடற்கரைப் பட்டினங்கள் பலவற்றில் வாணிகத் தளங்கள் ஏற்படுத்தினர். படிப்படியாக அவர்கள் வாணிக ஆட்சி நாட்டாட்சியில் தலையிட்டு, தாமே சிறு நாட்டாட்சி களாகத் தொடங்கின.

விஜயநகரப் பேரரசு 16-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியி லிருந்து சரியத் தொடங்கிற்று. தலைநகரைத் தமிழகத்தின் வடபகுதியிலுள்ள சந்திரகிரிக்கு மாற்றி, பேரரசர் பெய ரளவில் பேரரசராக நின்று, சிற்றரசர்போல ஒதுங்கி ஆட்சி செய்து வந்தனர். தமிழகத்தில் அவர்கள் கீழ் ஆண்ட தஞ்சைநாயகரும் மதுரைநாயகரும் வலிமை வாய்ந்த அரசர் களாயினர். அதுபோலவே கன்னடப் பகுதியில் மேல் கரையோரத்தில் இச்சேரி நாயகர்களும், மைசூர்ப் பகுதியில்

உடையார் மரபினரும் பேரரசின் மேலுரிமையை உதறித் தள்ளி, தனியாட்சி நிறுவினர்.

பகமனிப் பேரரசிலிருந்து கிளைத்த அரசுகளில், வடக்கே அகமது நகரும், தெற்கே பீஜப்பூர், கோல்கொண்டா ஆகியவையும் விஜயநகரப் பேரரசின் அழிவுக்குப்பின் வலிமையுற்று வளர்ச்சி அடைந்தன. பீஜப்பூர், தமிழ்க் கொங்கு நாட்டை நோக்கியும், கோல்கொண்டா, தொண்டைநாட்டை நோக்கியும் தம் ஆட்சியைப் பரப்ப முயன்றன. இம் முயற்சிகளால் விஜயநகர அரசு பின்னும் நலிந்தது. தஞ்சை நாயகரும் வீழ்ச்சியுற்றனர். ஆனால், மதுரை நாயகர், மைசூர் உடையார், இச்சேரி, பேடனூர்த் தலைவர் ஆகியோர் வளம் பெற்றனர்.

பீஜப்பூர் சுல்தானிடம் ஷாஜி என்ற மராட்டிய வீரன் படைத்தலைவனாயிருந்தான். அவனும் அவன் புதல்வர்களான எக்கோஜியும் சிவாஜியும் தஞ்சை நாயகர் ஆட்சியில் தலையிட்டு, அப் பகுதியைக் கைக்கொண்டனர். தஞ்சையில் 18-ம் நூற்றாண்டு இறுதிவரை ஒரு மராட்டிய மரபு நிலைபெற்றது. சிவாஜி மற்றொரு புறம் மேல் கடலோரத்தில் கொண்காணக் கரையில் ஒரு மராட்டியப் பேரரசுக்கு அடித்தளம் இட்டான்.

சிந்து கங்கை வெளியில் 16-ம் நூற்றாண்டில் ஆப்கானியரைவென்று, மொகலாயர் பேரரசு அமைத்தனர். அகமது நகர் அரசு 17-ம் நூற்றாண்டிலேயே முகலாயப் பேரரசன் அக்பரால் விழுங்கப்பட்டிருந்தது. அவன் பின்னோர்களான ஷாஜஹான், அவுரங்கசீப் ஆகியவர்கள் பீஜப்பூரையும், கோல்கொண்டாவையும் படிப்படியாக அழித்துக் கீழடக்கி, தமிழகத்திலும் தம் படைத்தலைவரை அனுப்பினர். அச்சமயம் அவர்களால் முற்றிலும் கீழடக்கப்படாதிருந்த பகுதி சிவாஜியின் மராட்டியப் பகுதி ஒன்றேயாகும்.

ஆனால், மராட்டிய மண்டலத்திலே, சிவாஜி மரபைக் கவிழ்த்து, பேஷ்வாக்கள் என்ற புதிய மரபினர் ஆண்டனர். இவர்கள் பேரரசு நாட்டினர். இப்பேரரசு ஐந்து கிளை அரசுகளாய்ப் பிரிவுற்றிருந்தாலும், பேஷ்வாக்களின் திறமையால் ஒற்றுமை குலையாமல் வலிமை வாய்ந்த கூட்டரசாகவே இயங்கிற்று.

17-ம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்குள் உடையார் மரபினர் இன்றைய மைசூர்த் தனியரசின் ஒரு பாதியளவான பரப்பைப் படிப்படியாக வென்று வளர்ச்சியுற்றனர். உடையார் மரபினரில் புகழ் வாய்ந்தவரான சிக்கதேவராயர் 1699-ல் மொகலாயப் பேரரசர் அரங்கசீப்புடன் நட்புறவுகொண்டு, அவர் ஆதரவைப் பெற்றார். ஆனால், சிக்கதேவராயர் 1704-ல் உலகு நீத்தார். அவருக்குப்பின் வந்த அரசர்கள் திறமையற்றவர்களாயிருந்தனர். மைசூர் அரசு மீண்டும் அவல நிலையடையத் தொடங்கிற்று. அதன் மேல் திசையில் குடகுப் பகுதியையாண்ட பேடனூர்த் தலைவரும், கீழ் திசையில் சித்தல துருக்கத் தலைவரும் மைசூர் அரசர்களுக்குப் பெரும் போட்டியாக வளர்ச்சியடைந்து வந்தனர்.

தமிழகத்தில் மொகலாயப் பேரரசின் ஆளாக, ஆர்க்காட்டு நவாபும், அதன் வடபால், தென்னாடு முழுவதற்கும் பேரரசர் பேராளாக ஹைதராபாது நிஜாமும் நிலைபெற்றனர். அரங்கசீப் 1707-ல் மாண்டபின், மொகலாயப் பேரரசு சரிந்தது. நிஜாமும் ஆர்க்காட்டு நவாபும் கிட்டத்தட்டத் தன்னுரிமையுடைய தனியரசர்கள் ஆயினர். பெயரளவில் மட்டும் ஆர்க்காட்டின் மீது நிஜாமுக்கு மேலுரிமை இருந்தது.

மேனாட்டு வணிக ஆட்சி நிறுவிய வெள்ளையர்களில், பிரஞ்சுக்காரர் கைவரிசையே 18-ம் நூற்றாண்டில்

மேலோங்கி இருந்தது. டியூப்ளே போன்ற ஒப்பற்ற அரசியல் தலைவர்களும் லாலி, புஸி போன்ற திறமையான படைத் தலைவர்களும் தென்னகத்திலே பிரஞ்சுப் பேரரசு நாட்டக் கனவு கண்டுவந்தனர். இதற்கேற்ப தென்னாட்டு மக்களிடையேயும் தென்னக அரச மரபுகளிடையேயும் அவர்கள் நட்புறவும் செல்வாக்கும் வளர்ந்து வந்தன. இந்நிலையினால் தம் வாணிகம் பங்கம் அடையுமே என்ற அச்சத்தினால், ஆங்கிலேயர் அவர்கள் வளர்ச்சியை எதிர்த்து நிறுத்த அரும்பாடு பட்டு வந்தனர்.

பிரஞ்சுக்காரருக்குத் தாயகத்திலிருந்து போதிய நல்லாதரவு கிடைக்கவில்லை. தமிழரைப்போல, பிரஞ்சுக்காரரும் போட்டி பொறாமை சூழ்ச்சிகளுக்கு இடம் தருபவராயிருந்தனர். இந்நிலை படிப்படியாக, பிரஞ்சு இனத்தின் பெருமை குலைத்து, ஆங்கிலேயர் சூழ்ச்சிகளுக்கு வலுத் தருவதாய் அமைந்தது.

தென்னக அரசியல் வாழ்வில் ஹைதர் புகுந்த சமயம் இதுவே.

தென்னகத்தில் அச்சமயம் வலிமை வாய்ந்த பேரரசர்கள் மராட்டியப் பேஷ்வா மரபினரும் நிஜாமுமேயாவர். அவர்களுக்கு அடுத்தபடியான வலிமை வாய்ந்த அரசன் ஆர்க்காட்டு நவாபு. ஆனால், இப் பேரரசுகளிடையேயும், அரசுகளிடையேயும் பிரஞ்சுக்காரரும் ஆங்லேயரும் அரசியல் சூதாட்டத்தில் இறங்கியிருந்தனர்.

இந்த அரசியல் வேட்டைக்காரரின் வேட்டைக்கு, மைசூர் நடுநாயகமாக அமைந்திருந்தது. அதற்குத் தொல்லை கொடுத்து, அதன் வளர்ச்சியைத் தடை செய்யும் வேட்டை நாய்களாக, பேடனூர், சித்தலதுருக்கத் தலைவர்கள் இருபுறமும் இருந்தனர். இவர்கள் தவிர வடக்கே இன்றைய தார்வார்ப் பகுதியில், குத்தி என்ற இடத்தில் மொராரிராவ்

என்ற ஒரு மராட்டியத் தலைவனும், கடப்பை, கர்நூல், சாவனூர் ஆகிய பகுதிகளில் தனித்தனி நவாப்களும் ஆட்சி செய்தனர்.

உள்நாட்டு வேற்றுமைப் பூசல் களமாகவும் வெளி நாட்டார் வேட்டைக் களமாகவும் விளங்கிய அந்நாளைய தென்னாட்டு அரசியல் வாழ்வில் ஹைதர் புகுந்து, அதை எவ்வாறு தன் வீர வெற்றிக் களமாக மாற்றினான் என்பதை இனிக் காண்போம்.

3. குடி மரபு

மன்னர் மரபிலே தோன்றி மன்னர் ஆனவரும் உண்டு; குடிமரபில் தோன்றி மன்னரானவரும் உண்டு. புகழிலும் ஆற்றலிலும் பண்பிலும் பிந்திய வகையினரே மேம்பட்டவர்கள் என்று வரலாறு காட்டுகிறது. உண்மையில் புகழ் மிக்க மன்னர் மரபுகளை ஆக்கியவர்களே குடிமரபினர்தான். ஆயினும் மன்னர் மரபுக்கே புகழ் தந்தவர்கள்கூடத் தம் குடி மரபை மறைக்கவே விரும்பியுள்ளனர். முடிமரபின் மாயப் புதிர் இது. மன்னரின் இம் மயக்க ஆர்வத்தைப் பயன்படுத்தி மன்னவைத் தன்னலப் பசப்பர்களும் புரோகிதர் குழாங்களும் போலி அரச மரபுகளையோ, தெய்வீக மரபுகளையோ படைத்துருவாக்க முனைந்துள்ளனர். இவற்றின் மூலம் அவர்கள் மன்னரைத் தம் வயப்படுத்தவும், குடி மக்களிடமிருந்து அவர்களைப் பிரித்து வைத்துத் தன்னலம் பெருக்கவும் தயங்கியதில்லை.

குடிமரபிலே பிறந்து கோ மரபுக்கு மதிப்பளித்தவன் ஹைதர் ஆனால், மேற்கூறிய ஆர்வத்துக்கு அவன்கூட விலக்கானவன் என்று கூற முடியாது. தன் வீரப் புகழ்

ஆட்சியின் உச்சநிலையிலேகூட, அவன் தான் பீஜப்பூர் மன்னர் மரபினன் என்று கூறி தன் பெருமையை பீஜப்பூரின் பெருமையாக்கி மகிழ்வதுண்டாம்! ஆனால், கால நிலையை ஊன்றி நோக்கினால், ஹைதரின் இவ்வார்வம் கண்டிக்கத் தக்கதல்ல என்னல் வேண்டும். ஏனென்றால், அந்நாளைய இஸ்லாமிய உயர் குடியாளரும் அவர்களைப் பின்பற்றி வெள்ளையரும் பீஜப்பூர் போன்ற தென்னாட்டு அரசுகளின் மரபுகளைக்கூட உயர் மரபாகக் கருதவில்லை. உயர்குடி என்றால் தென்னாட்டுக்கு அயலான குடி என்றே அவர்கள் கருதினர். மரபின் பழமைக் கொடி வடபுலத்திலிருந்தோ இஸ்லாமிய மேலைப்புறங்களிலிருந்தோ வந்திருந்தால்தான் உயர் குடிச்சிறப்பும் மதிப்பும் அதற்கு இருக்க முடியும் என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள்.

இந்நிலையில் ஹைதர் மரபைப் பெருமைப்படுத்த எண்ணிய இஸ்லாமிய வரலாற்றாசிரியர், அவன் குடிமரபின் பழமையை லாகூருக்கும் பாக்தாதுக்கும் கொண்டு சென்று, அதன்மீது அயல்நாட்டுப் பழமைப் புகழொளி பரப்ப முயன்றுள்ளனர்.

இம் முயற்சி முழு வெற்றி காணவில்லை. ஏனென்றால் பாட்டன் முப்பாட்டன் கடந்து குடி மரபுப் பட்டிகள் ஒன்றுடன் ஒன்று ஒத்துவரவில்லை.

ஒருசாராரின் குலமரபுக் கொடியின்படி, ஹைதரின் தொலைமுன்னோன் ஹஸன் என்பவன். இவன் இஸ்லாமியரிடையே புகழ் முதன்மை பெற்ற 'குரேஷ்' குடியினன். இன்றைய ஈராக்கின் பழங்காலத் தலைநகரான பாக்தாதிலிருந்து, சிந்து வெளியிலுள்ள ஆஜ்மீருக்கு வந்து அங்கே குடியேறியவன். அவன்புதல்வன் வலிமுகம்மது தன் சிற்றப்பனுடன் மனத்தாங்கல் கொண்டு, தென்னாட்டிலுள்ள

குல்பர்கா நகருக்கு ஓடிவந்தான். அவன் மகனே ஹைதர் அலியின் பாட்டனுன அலிமுகமது.

மற்ருெரு கூற்றின்படி, முதல் முன்னேன் முகமது பாய்லோல் என்பவன். இப்பெயர் மொகலாயருக்கு முன் தில்லியை ஆண்ட லோடி மரபினரின் பெயரை நினைவூட்டுவது. அவன் தன் புதல்வர்கள் வலிமுகமது, அலி முகமது என்பவர்களுடன் பாஞ்சாலத்திலிருந்து பிழைப்புக்காக குல்பர்கா வந்து சேர்ந்தான். முந்திய மரபில் அலிமுகமது வின் தந்தையாகக் காணப்பட்ட வலிமுகமது, இம் மரபில் அவன் தமையனுகத் தோற்றமளிக்கிருன்.

ஹைதர் குடிமரபில் அலிமுகமதுவுக்குப் பின் குளறுபடி எதுவும் இல்லை. ஆகவே அலிமுகமதுவின் கால முதலே குடிமரபு வரலாறு மெய்யானது என்று கொள்ளலாம்.

அலிமுகமது கல்வி கேள்விகளில் வல்லவன். இப்புகழ் குல்பர்கா நகரில் அவன் மதிப்பை உயர்த்திற்று. அந்நகரில் வாழ்ந்த சயித்பர்ஸா முன்ஷி என்ற சமயத் துறைப் பெரியாரின் புதல்வியை அவன் மணம் செய்துகொண்டான். குல்பர்காவில் ஏற்பட்ட ஆட்சி மாறுதல் காரணமாக, அவன் அந் நகரைவிட்டு வெளியேற நேர்ந்தது. அவன் மைத்துனர்கள் ஏழுபேர் இருந்தார்கள். ஏழு பேருமே பீஜப்பூர் சுல்தானிடம் படைத்துறை அலுவலில் அமர்ந்திருந்தவர்கள். அவர்கள் ஆதரவால் அலிமுகமதுவும் பீஜப்பூர் சென்று பணியமர்வு பெற்ருன். இனித் தன் வாழ்வு பட்டு மெத்தை விரித்த வாழ்வாகவே இருக்கும் என்று அவன் எண்ணியிருக்க வேண்டும். ஆனுல், அது அவ்வாறு அமையவில்லை. அரங்கசீப் பீஜப்பூரைப் படையெடுத்த போது, அவன் மைத்துனர் ஏழு பேரும் ஒருவர்பின் ஒருவராக அரிய வீரச்செயல்களாற்றிக் களத்திலேயே புகழுடன் மாண்டனர். இச்செய்தி கேட்ட அவர்கள் தங்கையாகிய

அலியின் மனைவி, வாழ்விலே முழுதும் வெறுப்படைந்து வாடி வதங்கினாள். எவர் தேற்றினாலும் தேறாமல் அவள் வாழ்வு-மாள்வுக்கிடையே ஊசலாடினாள்.

இடமாற்றத்தால் மனைவியின் உயிர் காக்க எண்ணி, அலி மீண்டும் குடி தூக்கினான். சுரா மாகாணத்திலுள்ள கோலார் (கோலாறு) அவனுக்குத் தஞ்சம் அளித்தது. கோலார்த் தலைவன் ஷாமுகமது அவனுக்கு ஆதரவு காட்டி, அவனைத் தன் அரண்மனையில் பணியரங்கத் தலைவன் ஆக்கினான். அவன் குடி மீண்டும் தழைத்தது. முகமது இலியாஸ், முகமது, முகமதுஇமாம், ஃவத்தே முகமது ஆகிய நான்கு புதல்வரைப் பெற்று வளர்த்தான். அவன் 1678-ல் உலகு நீத்தான்.

தலைமூத்தவனான முகமது இலியாஸுக்கும் கடைசி இளவலான ஃவத்தேமுகமதுவுக்கும் வாழ்க்கைப் பண்பிலே மிகவும் முரண்பாடு இருந்தது. இலியாஸ் சமயப்பற்றார்வம் மிக்கவன்; ஃவத்தே இளமைத் துடிப்பும் வீரமும் உடையவன். அவர்கள் முரண்பாடு முறுகிப் பிணக்க மாயிற்று. இலியாஸ் குடும்பத்தையே துறந்துவிட்டு, தஞ்சையிலிருந்த பர்ஹான் உதீன் என்ற 'பீர்சாதா'— அதாவது ஞானகுருவையடைந்து, அவர் பணியில் நாட் கழித்தான். ஃவத்தேமுகமது ஆர்க்காட்டு நவாப் சாதத் உல்லாவிடம் தானைத்தலைவன் (பௌஜ்தார்) ஆக வேலை பார்த்தான். செஞ்சிக்கோட்டையை நவாப் முற்றுகை யிடும்போது செஞ்சித் தலைவன் தீப்சிங் நவாபின்மீது மூர்க்கமாகத் தாக்கினான். நவாபின் உயிருக்கே பேரிடையூறு ஏற்படவிருந்தது. ஃவத்தேமுகமது தீப்சிங்கை எதிர்த்து வீழ்த்தி நவாபைக் காப்பாற்றினான். இதனால் அவனுக்கு ஆனைஅம்பாரி முரசம் முதலிய மதிப்புகளும், 'நாய்கன்' என்ற பட்டமும், புகழும் கிட்டின.

1701-ல் இலியாஸ் உயிர் நீத்தான். அவன் சார்ந்த ஞானகுருவின் புதல்வியை மணந்துகொண்டு, ஃவத்தே முகமது தன் படிமுறையை உயர்த்திக்கொண்டான். ஏனென்றால், இம் மண உறவுமூலம் ஆர்க்காட்டுக் கோட்டை முதல்வன் இப்ராஹிம் அவன் மைத்துனனானான்.

இலியாஸுக்கு ஹைதர் சாகிபு என்ற புதல்வன் இருந்தான். அவன் கன்னட நாட்டின் போர்வாள் ஹைதர் அலியின் பெரியப்பன் புதல்வனாதலால், மூத்த ஹைதர் சாகிப் எனக் குறிக்கப்படுகிறான். அவன் சிற்றப்பன் ஃவத்தே முகமதுவைப்போலவே சிறந்த வீரன். மைசூரை அப் போது ஆண்டவன் சிக்கதேவராயரின் புதல்வனான தொட்டகிருஷ்ணராஜ் ஆவன். மூத்த ஹைதர் சாகிபு மைசூர் அரசன் படைத்துறையில் 'நாய்கன்' என்ற பட்டத் துடன், நூறு குதிரைகளும், இருநூறு காலாட்களும் உடைய படைப் பிரிவின் தலைவனானான்.

புகழும், குடி மதிப்பும் ஃவத்தேமுகமதுவுக்கு இன்பம் தரவில்லை. நவாபின் சூழலிலிருந்த பொறாமைப் பூசல்கள் அவன்மீது புழுக்கத்தையும் வெறுப்பையும் வளர்த்தன. அரசுரிமை மாற்றத்துடன் அவன் அங்கிருந்தும் வெளியேற வேண்டியதாயிற்று. சிலகாலம் தமையன் மகன் மூத்த ஹைதர் சாகிபுவின் உதவியால் அவன் மைசூரில் அலுவல் பார்த்தான். பின் சுரா மாகாணத் தலைவனான தர்கா கலீகா னிடம் சென்று பெரிய பலாப்பூர்க் கோட்டை முதல்வனாக அமர்வு பெற்றான். இங்கே மாகாணத் தலைமை அரசுரிமைப் பதவி அடிக்கடி மாறிற்று. ஃவத்தேமுகமதுவின் திறமை யும் புகழும் என்றும் பெரிதாகவே இருந்தது. ஆனால், ஆட்சி மாற்றம், கட்சி—எதிர்க்கட்சிப் பூசல் காரணமாக அடிக்கடி அவன் அல்லல்பட்டு இக்கட்டுகளுக்கு ஆளானான்.

ஃவத்தே முகமதுவுக்கு பர்ஹான் உதீனின் புதல்வி யல்லாமல், மற்றும் இரண்டு மனைவியர் இருந்தார்கள்.

அவர்களில் இளையாள் மூலம் அவனுக்கு மூன்று குழந்தைகள் பிறந்தனர். இரண்டாவது புதல்வன் இளமையிலேயே காலமானன். ஷாபாஸ்கான், ஹைதர் அலிகான் என்ற மற்ற இரு புதல்வர்களுமே அவன் குடிமரபின் புகழ்ச் சின்னங்களாக நிலவினர். ஷாபாஸ் 1718-லும் ஹைதர் 1721-லும் பிறந்தனர். இளையவராகிய ஹைதரே பின்னுளில் கன்னடத்தின் போர்வாளாகப் புகழ் பெற்ற சிங்கக்குருளை ஆவார்.

ஃவத்தே முகம்மது அந்நாளைய தன்னல, தன்னுதிக்கப் பூசல்களிடையே தன் தலைவனுகிய தர்காகலிகானுக்கும் அவன் பின்னோர்களுக்கும் உண்மை தவருமல் உழைத்து வந்தான். ஆயினும், உடனிருந்தோர் தவறுகளால் அவன் தோல்வியுற்றுப் போரில் மாளநேர்ந்தது. தர்காகலிகானின் புதல்வனுகிய அப்பாஸ்கலிகான் நன்றிகெட்டதனமாக, அவன் செல்வமுழுவதையும் பறிமுதல் செய்து எடுத்துக் கொண்டான். அத்துடன் நில்லாமல் அக்கொடியோன் பணப்பேராசையால் ஃவத்தேயின் மனைவிமக்கள் அணிமணி ஆடைகளையும் பறித்துக்கொண்டு, அவர்களைச் சிறையிலிட்டுக் கொடுமைக்கு ஆளாக்கினுன். எட்டு வயதான ஷாபாஸும், மூன்றே வயதுடைய ஹைதரும் ஒரு பெரிய முரசத்தினுள் வைத்து, அதிர்ச்சியில் துடிதுடித்து வீறிடும்படி முரசறைவிக்கப் பெற்றனராம்!

மைசூரில் வாழ்ந்த மூத்த ஹைதர் சாகிப் தன் சிற்றன்னையரும் தம்பியரும் படும் அவதிகேட்டு, அவர்களைச் சென்று விடுவித்தான். அவர்களைத் தன் பாதுகாப்பிலேயே வைத்து அவன் வளர்த்தான். ஷாபாஸுக்கு வயது வந்ததும் அவன் தன்னுடன் அவனையும் படைத்துறை அலுவலில் சேர்த்துக்கொண்டான்.

1749-ல் தேவனஹள்ளிக் கோட்டை முற்றுகையின் போது, மூத்த ஹைதர் சாகிப் வீரப் போர் செய்து மாண்டான். ஷாபாஸ் போரில் காட்டிய வீரத்தை மெச்சி, மைசூர் அமைச்சனான நஞ்சிராஜ் அவனை மூத்த ஹைதரின் பதவியில் அமர்த்திக் கொண்டான். இளைய ஹைதர் இப் போரில் ஒரு புதுப் படை வீரனாகவே சேர்ந்திருந்தான். அந் நிலையிலும் அவன் ஆற்றிய அஞ்சா வீரதீரச் செயல்கள் அமைச்சனின் மதிப்பையும் பாராட்டையும் பெற்றன. ஆகவே ஹைதரிடமும் ஒரு சிறிய படைப் பிரிவின் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டது.

கன்னடத்தின் போர்வாளாக ஹைதர் இதுமுதல் வளரலானான். வாள் கொண்டு அவன் தன் வீரப் புகழ்க் கழனியை உழத் தொடங்கினான்.

அடுத்து நடைபெற்ற ஆர்க்காட்டு முற்றுகையின் போதும், அதன்பின் நடைபெற்ற போராட்டங்களின் போதும் ஹைதர் புகழும் ஆற்றலும் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்தன.

மைசூர் இச்சமயம் ஈடுபட்டிருந்த போராட்டம் நிஜாம், ஆர்க்காட்டு நவாப் ஆகிய இரண்டு அரசர் குடிகளிலும் கிட்டத்தட்ட ஒரே சமயத்தில் எழுந்த அரசுரிமைப் போராட்டமேயாகும். இதுவே கர்நாடகப் போர் என்ற பெயரால் 1748 முதல் 1754 வரை தென்னாடெங்கும் சுழன்றடித்த போராட்டப் புயல் ஆகும். இப் போராட்டப் புயலின் கருவிலிருந்தே ஹைதர்அலியின் புகழ் முதிர்ச்சியுற்று வளர்ந்து தென்னக வாழ்வில் தவழத் தொடங்கிற்று. அப் புயலின் வரலாறே அவன் புகழ் வரலாற்றின் தொடக்கம் ஆகும்.

4. தென்னக அரசியல் அமளி

ஆங்கில ஆட்சி தென்னகத்தில் வேரூன்ற வகை செய்த பெருநிகழ்ச்சி கருநாடகப் போரேயாகும். அதன் பின்னுளைய விளைவுகளை நோக்க, அதை நாம் 'தென்னுடு விடுதலை இழந்த வரலாறு' என்று குறிப்பிடலாம். தென்னுட்டுக்கு அதன் படிப்பினைகள் நிலையானவை. அதன் எச்சரிக்கைகள் காலத்திரையில் ஆழப் பதிந்துள்ளவை.

விடுதலை இழப்பால் பயன் இழந்தவர்கள் தென்னுட்டு மக்கள். பயன் அடைந்தவர்கள் ஆங்கிலேயர். ஆனுல், பயன் அடையத் திட்டமிட்டவர்கள் பிரஞ்சுக்காரர்கள். சிறப்பாக பிரஞ்சுத் தலைவராயிருந்த அந்நாளைய தலைசிறந்த அரசியல் மேதை, டியூப்ளே !

பழம், மரத்தைவிட்டு அகன்றுவிட்டது. ஆனுல், அது எய்தவன் கையில் விழவில்லை. அதன் அருமையறியாத மூன்ருவது பேர் வழியின் கைவசப் பட்டுவிட்டது. தென்னுட்டு வரலாற்றின் ஒரு முக்கோணப் புதிர் இது.

தென்னகத்தின் விடுதலை வாழ்வு, பிரஞ்சுப் பேரரசாட்சி, ஆங்கில ஆதிக்கம் என்ற மூன்று தலைகளையுடைய முக்கோணச் சக்கரத்தின் சுழற்சியே கருநாடகப் போராட்டம். முதல் நிகழ்ச்சி நிறைவேறப் பாடுபட்டவன் ஹைதர். மற்றத் தென்னகப் பேரரசுகளும் அரசுகளும் குந்தமாயிருந்திராவிட்டால், அதில் அவன் வெற்றி பெற்ருப்பான். ஆனுல், தென்னகத்தின் வேற்றுமைப் பிணக்குகள் இரண்டாம் நிகழ்ச்சிக்கு உதவின.

இரண்டாம் நிகழ்ச்சி வெற்றி பெறக் கனவு கண்டவன் டியூப்ளே. அதை அடைவதற்குரிய துணிவு, அரசியல்

நுட்பம் அவனிடம் இருந்தது. புஸி, லாலி போன்ற அவன் படைத்தலைவர்களிடம் அதற்குரிய தலைமைத்திறம், போர்ச் சாதனங்கள், படைத்திறம், வீரம் ஆகிய யாவும் இருந்தன. தவிர, டியூப்ளே தென்னக மக்கள் வீரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே பிரஞ்சுப் புகழ்ப் பேரரசு எழுப்ப முனைந்தான். தென்னக மக்கள் மன்னர் மரபுகள் ஆகியவற்றில் அவனுக்குச் செல்வாக்கும் நேசபாசமும் மிகுதியாகவே இருந்தது. ஆனால், இத்தனை வாய்ப்புக்களையும் விழலுக்கிரைத்த நீராக்கின, பிரஞ்சு தாயகத்தில் இருந்த வாணிக ஆட்சியாளர்களின் தொலைநோக்கின்மை ; நாட்டுப் பற்றற்ற குறுகிய பொருமைப் போக்கு, ஆகியவை. இவையே பிரஞ்சு மக்கள் கைப்படஇருந்த பேரரசை, அதனைக் குறிக்கொள்ளாத, அதில் நேரிடையான அக்கறையற்ற ஆங்கிலேயர் வசமாக்கிற்று.

ஆங்கிலேயரிடம் அரசியல் நோக்கம் தொடக்கத்தில் இல்லை. வாணிக நோக்கமே இருந்தது. பிரஞ்சு ஆதிக்கம் தம் வாணிகத்துக்குக் கேடு செய்யும் என்பதனாலேயே அவர்கள் பிரஞ்சு ஆட்சியை எதிர்த்தனர். அத்துடன் அக்காரணத்தால் அரசியல் நோக்கத்தை அவர்கள் ஏற்க வேண்டியதாயிற்று. ஆனால், அதை ஏற்ற பின்பும் அவர்கள் முதல் நோக்கம் அதுவல்ல. ஆட்சி அவர்களுக்கு வாணிக ஆதிக்கத்துக்கு ஒரு கருவி மட்டுமே. அது கைக்கு வந்தபின், அவர்கள் பிரஞ்சுக்காரரைப்போல, வாணிகத்தைக் கைக்கொள்வதுடனும் புகழ் ஆட்சி செய்வதுடனும் நின்றுவிடவில்லை.

அவர்கள் ஆட்சியைப் பயன்படுத்தி, தென்னகத்தில் அன்று குவிந்து கிடந்த உலகின் பெருஞ் செல்வத்தைக் கைக்கொண்டு, அதன் மூலம் உலக ஆதிக்கமே நாடினர். அது மட்டுமோ ? கைத்தொழில் துறையிலும் தொழில்

நுட்பத் துறையிலும் அன்று தென்னகம் உலகத்தில் தலைமை பூண்டு, உலகத்தையே ஆட்டிப் படைத்து வந்தது. அத் தொழில் வளத்தை அழிக்கவும், அதைத் தன் கைவச மாக்கித் தொழில் நாடாக வளரவும் ஆங்கில ஆட்சி இங்கிலாந்துக்கு உதவிற்று.

பிரஞ்சு ஆட்சி ஏற்பட்டிருந்தால், தென்னாடு விடுதலை இழந்து தளைப்பட்டிருக்கும். ஆனால், அது தங்கத் தளையா கவே இருந்திருக்கும். விடுதலை இழப்பு நீங்கலாக வேறு எந் தப் பொல்லாப்புக்கும் அது ஆளாகியிருக்காது. நேர்மாறாக, ஆங்கில ஆட்சியின் முழுத்தீங்கு, அது அயல் ஆட்சி என்பது மட்டுமல்ல; அது அரசியல் விடுதலை வாழ்வை மட்டுமின்றி, தென்னகத்தின் பொருளியல் வாழ்வையும், கலை வாழ்வின் பெருமையையும் அழித்தது என்பதே. 18-ம் நூற்றாண்டு வரை உலகில் இத்துறைகளில் போட்டியற்று முதன்மை நிலை அடைந்திருந்த தென்னாடு, 19, 20-ம் நூற்றாண்டு களுக்குள் உலகில் மட்டுமல்ல; கீழ்த்திசையில்கூடக் கடைப் பட்ட நாடாயிற்று. அதன் முதன்மைநிலை தடம் இல்லாது அழித்தொழிக்கப்பட்டது.

ஹைதரின் பெருமை அவன் விடுதலை வாழ்வு சரியாமல் காக்க முயன்றான் என்பது மட்டுமல்ல ; விடுதலை சரிவுறும் காலத்திலேயே புதிய விடுதலைக்கு அடிகோலினான் என்பது மட்டுமல்ல ; அவன் முழுப் பெருமை இவை கடந்த ஒன்று. அவன் தென்னகத்தின் பொருளியல் சரிவு கண்டு, அதைத் தடுக்க அரும்பாடுபட்டான் என்பதே.

ஹைதர் அரசியல் வாழ்வில் நுழைவதற்கு முன்பே நிஜாமும் ஆர்க்காட்டு நவாபும் விடுதலை வாழ்வின் சரிவு நோக்கிச் சறுக்கத் தொடங்கிவிட்டனர்.

நிஜாம் அரசை முதல் முதல் நிறுவியவன் மீர் கமருத்தீன் என்பவன். அவன் தந்தை மொகலாயப்

பேரரசின் கீழ் கூர்ச்சரத்தின் மண்டலத் தலைவனாயிருந்தவன். அவன் பாட்டன் ஆஜ்மீர் மண்டலத் தலைவனாயிருந்தவன். ஆனால், அவுரங்கசீப்பின் ஆட்சியின் பின் மொகலாயப் பேரரசு சரியத் தொடங்கியபோது, அவன் தென்னகத்தில் தனியாட்சி நிறுவி 1713 முதல் 1748 வரை நிஜாம் உல்முல்க் என்ற பட்டப் பெயருடன் தென்னக முழுவதும் மேலாட்சி நிறுவினான்.

அவனுக்குப் பின் அவன் இரண்டாம் புதல்வனான நாஸிர் ஜங்கும், மகள் பிள்ளையான முசபர்ஜங்கும் நிஜாம் அரசுரிமைக்குப் போட்டியிட்டனர். தென்னாட்டின் விடுதலை வீழ்ச்சிக்கு இந்நிகழ்ச்சியே வித்திட்டது.

நிஜாமைப்போலவே ஆர்க்காட்டில் தனியாட்சி நிறுவி 1710 முதல் 1732 வரை சாதத்துல்லாகான் நவாபாக ஆட்சி செய்தான். அடுத்து வந்த நவாப் தோஸ்த் அலிகான் மைசூர்மீது படையெடுத்து, அப்போது மைசூரை ஆண்ட சிக்க கிருஷ்ண ராஜனின் படைகளால் முறியடிக்கப் பெற்றான். அவனுக்குப் பின் ஆட்சி பல கைகள் மாறி வலுவிழந்தது. ஆனால், நிஜாமின் ஆதரவு பெற்று அன்வருதீன் 1743 முதல் 1748 வரை நல்லாட்சி நடத்தினான். அதன் பின் இங்கும் அரசுரிமைப் போட்டி எழுந்தது. அன்வருதீன் மகனான வாலாஜா-சுராஜ் உத் தௌலா—முகமதலி ஒரு புறமும், தோஸ்த் அலிகானின் மருமகனான சந்தா சாகிப் மற்றொரு புறமும் போட்டியிட்டனர். முகமதலியை நாஸிர்ஜங்கும், சந்தா சாகிபை முசபர் ஜங்கும் பிரஞ்சுக்காரரும் ஆதரித்தனர்.

போரின் முதல் கட்டத்தில் நாஸிர்ஜங்கின் கை மேலோங்கிற்று. கமருத்தீன் இறந்த சமயம் நாஸிர்ஜங் அருகிலிருந்ததால் அவன் அரசிருக்கையை எளிதில் காப்பாற்ற முடிந்தது. மைசூர் மன்னரும் மற்றும் குறுநில

அரசரும் அவனை ஆதரித்தனர். பிரஞ்சுப் படையில் அப்போது உட்கிளர்ச்சி இருந்து வந்ததனுல், முஸபர்ஜங் புதுச்சேரிக்கு ஓட நேர்ந்தது.

புதிய நிஜாமான நாஸிர்ஜங்கின் ஆணைக்கு இணங்கியே மைசூர் அரசன் போரில் இறங்கினுன். அரசன் சிக்க கிருஷ்ணராஜன் திறமையற்றவனுயிருந்ததால், அமைச்சன் நஞ்சிராஜனே இதுபோது அரசியலை நடாத்தி வந்தான். அவன் முஸபர் ஜங்கின் ஆட்கள் வசமிருந்த தேவன ஹள்ளிக் கோட்டையை முற்றுகை செய்தான். மூத்த ஹைதர் சாகிபு வீரப்போர் செய்து மடிந்ததும், ஹைதரும் ஷாபாஸும் திறமையாகப் படை நடத்தி மூத்த ஹைதரின் இடத்தில் ஷாபாஸ் அமர்வு பெற்றதும் இம் முற்றுகையிலேதான். ஹைதர் தன் கன்னிப்போர் ஆற்றிப் புகழும் ஆதரவும் பெற்றதும் இங்கேயே.

மைசூர்ப் படைகளின் அடுத்த நிகழ்ச்சி ஆர்க்காட்டு முற்றுகையே. நாஸிர்ஜங் முகமதலியை நவாபாக்குவிக்கும் முயற்சியில் தன் படைகளுடன் இதில் ஈடுபட்டான். ஷாபாஸும் ஹைதரும் மைசூர்ப் படைகளை இங்கே நடத்தினுர்கள். முற்றுகை வெற்றியடைந்தது. முகமதலி நவாபாக்கப்பட்டான். நாஸிர்ஜங் வெற்றிப் புகழுடன் அங்கேயே தங்கியிருந்தான். மைசூர்ப் படைகள் இங்கே வீரதீரத்துடனும் கட்டுப்பாட்டுடனும்பயின்று போரிட்டது கண்டு, ஆங்கில வரலாற்ருசிரியர்கள்கூட வியப்படைந்துள்ளனர். இதில் புத்தம் புதிய வீரன் ஹைதரின் கைவரிசையே முனைப்பாயிருந்தது என்பது பின்னுட்களிலேயே அவர்களுக்குத் தெரியவந்தது ஆனுல், மைசூர் அமைச்சன் நஞ்சிராஜன் இவ் வீர இள ஞாயிற்றின் பெருமையை முற்றிலும் உணர்ந்துகொண்டான். அவனுக்கு மானியம் அளித்து நிலவரியை நேரிடையாகப் பிரிக்கும் உரிமையும்

தந்தான். அத்துடன் மன்னர் பெயரில் தனிப் படை திரட்டும் உரிமையும் அவனுக்குத் தரப்பட்டது. அமைச்சரோடொத்த துணையமைச்சராக அவன் படிநிலை உயர்ந்தது.

1750-க்குள் போர் நாஸிர்ஜங் பகதூருக்கு எதிராகத் திடீரென்று திரும்பிற்று. அரசியல் சூழ்ச்சிகளில் வல்ல டியூப்ளே தன் சைவரிசையைத் திடுமெனச் செஞ்சிக் கோட்டை மீது திருப்பினான். நவாப்கள் ஆர்க்காட்டைத் தலைநகராகத் தேர்ந்தெடுக்குமுன், சிவாஜி காலமுதல் அதுவே தமிழகத்தின் தலைநாயகக் களமாக இருந்து வந்தது. பிரஞ்சுப் படைத்தலைவன் புஸி அதைக் கைப் பற்றியதனால் கடப்பை, கர்நூல் முதலிய பகுதிகளிலுள்ள வலிமை வாய்ந்த குறுநில மன்னர் பிரஞ்சுச் செல்வாக்குக்கு உடன்பட்டனர். அவர்கள் உதவியுடன் நாஸிர்ஜங்கு சூழ்ச்சிப் பொறியில் சிக்கவைக்கப்பட்டான். சின்னாட்களில் அவன் சதிகாரர் கைபட்டு இறந்தான்.

முஸபர்ஜங் இப்போது பிரஞ்சு உதவியுடன் நிஜா மானான். முகமதலி ஆர்க்காட்டை விட்டுத் திருச்சிராப் பள்ளிக்கு ஓட வேண்டியதாயிற்று. இங்கும் அவன் சந்தா சாகிபினால் முற்றுகையிடப்பட்டான். இச்சமயத்தில் முகமதலி ஆங்கிலேயர் உதவி நாடினான். இது முதல், முகமதலி, இறந்துபோன நாஸிர்ஜங் மரபினர் ஆகியவர் பக்கமாக ஆங்கிலேயரும் கருநாடகப் போரில் ஈடுபட்டனர்.

பொதுவாக இச்சமயத்திலும் இதற்குச் சில நாள் பின்னரும் பிரஞ்சுத் தலைவர்களைவிட ஆங்கிலத் தலைவர்கள் அரசியல் திறமையும் போர்த் திறமையும் குன்றியவர் களாகவே இருந்தார்கள். ஆயினும், ஹைதரைப்போலக் குடிமக்கள் மரபிலிருந்து எழுந்த ராபர்ட் கிளைவ் என்ற வீரன் இப்போது ஆங்கிலேயர் மதிப்பை உயர்த்த முன்

வந்தான். அவன் அரசியல் கவருட்டத்தில் எதிர் கவருட்ட மாடி, ஆர்க்காட்டைக் கைப்பற்றினான். முகமதலி மீட்டும் தவிசேறினான்.

ஹைதர் இப்போது போர்வீரனாக மட்டும் செயலாற்ற வில்லை. மாநிலத்தின் சூழ்நிலையையும் மைசூரின் நிலையையும் அவன் கூர்ந்து கவனித்தான். பணமும், படை வலிமையும் படைத்துறைச் சாதனங்களும் அன்றைய நிலையில் ஓர் அரசின் உறுதிக்கு மிக மிக இன்றியமையாதவை என்பதை அவன் கண்டான். எனவே, நாஸிர்ஜங் வீழ்ச்சியடைந்ததும், நாஸிர்ஜங்கின் கருவூலமும் படைத்துறைச் சாதனங்களும் எதிர்தரப்பாரிடம் சிக்கிவிடாமல் அவன் தடுத்தான். அவற்றைத் தானே கைக்கொண்டு அவற்றுடன் மைசூருக்கே மீண்டான். சிறிய படைவீரர்களிடையிலிருந்தும் பொது மக்களிடையிலிருந்தும் ஆள் திரட்டி அவன் தன் படை யணிகளைப் பெருக்கிக்கொண்டான். சிறப்பாக மலை நாட்டு மக்களாகிய வேடர்கள் அவன் படையின் ஒரு தலைக் கூருய் அமைந்தனர்.

நாஸிர்ஜங் வீழ்ச்சியுடன் மகமதலியின் கை வலுத் திருந்தது. கிளைவின் உதவியால் அவன் அரசிருக்கை பெற் ருலும், அதை வைத்துக் காக்கும் வகையில் அவன் கையா லாகாதவனாகவே இருந்தான். இந்நிலையில் ஹைதரும் மைசூர் அமைச்சரும் கட்சிச் சார்பில்லாமல் தம் தனி நலம் பேணுவதிலேயே ஈடுபடலாயினர். இச் சூழ்நிலையைப் பயன் படுத்தி மைசூர் வரும் வழியிலேயே ஹைதர் புதுச்சேரியைச் சென்று பார்வையிட்டான். பிரஞ்சுக்காரருடனும் பிரஞ்சுத் தலைவருடனும் நட்பு முறையில் அளவளாவி, அவர்கள் போர் முறைகள், கட்டுப்பாடு, அமைப்பாண்மைத்திறம், வீர உணர்ச்சி ஆகியவைகளை அவன் கூர்ந்து கவனித்தான்.

இந்நிகழ்ச்சி ஹைதர் அரசியல் வாழ்வில் ஒரு நல்லொளி விளக்கைப்போல் அமைந்தது. புதுப்படைகளைத் திறம்படப்

பயிற்றுவிப்பதில் இதுமுதல் அவன் மிகுதிக் கவனம் செலுத்தினன். படைத்துறை நடவடிக்கை நுட்பங்களிலும் அவன் கருத்தாராய்ச்சி ஓடிற்று. தவிர, பயிற்சி வகைகளிலும், அமைப்பாண்மைத் துறையிலும் பிரஞ்சுப் படைத்துறை வல்லுநர்களையும் பணித் தலைவர்களையும் அமர்த்த இது தூண்டுதலளித்தது. பிரஞ்சு மக்களின் வாய்மையும் உறுதியும் இவ்வேளையில் அவனுக்குப் பெரிதும் பயன் பட்டன.

மைசூர் அமைச்சன் நஞ்சிராஜன் தன் பக்கமும் பிரஞ்சுக்காரர் பக்கமுமாக ஊசலாடுவதை முகமதலி கண்டான். நஞ்சிராஜன் பேரவாவைத் தூண்டி அவனைத் தன்பக்கம் இழுக்க முயன்றான். ஆகவே தன் எதிரியாகிய சந்தா சாகிபை அழித்துத் தமிழக முழுவதையும் வெல்ல உதவினால், திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டையையும் அதைச் சார்ந்த பகுதிகளையும் நஞ்சிராஜனுக்கு அளிப்பதாக அவன் நைப் பாசைக் காட்டினான். மைசூர் மன்னனும் மக்களும் இதை விரும்பவில்லை. ஆயினும் பேராவல் தூண்ட நஞ்சிராஜன் இதை ஏற்றான். ஹைதரையே படையுடன் அப்பக்கம் அனுப்பினான்.

தன் கட்சியை வலுப்படுத்தும்படி, நஞ்சிராஜன் குத்தியை ஆண்ட மராட்டியத் தலைவன் மொராரிராவையும் பிற தலைவர்களையும் பணம் கொடுத்துத் தன் வசப் படுத்தினான். மராட்டியப் படைகளும் கொள்ளைக் கூலி பெறும் ஆர்வத்துடன் உடன் சென்றன.

இரண்டாவது கருநாடகப் போரில் பிரஞ்சுக்காரர் வீழ்ச்சிக்கும் ஆங்கிலேயர் வெற்றிக்கும் ஹைதர்அலியே பேரளவு காரணமாய் அமைந்தான். ஆங்கில வரலாற்றாசிரியர் இதை மறைத்து மழுப்பியுள்ளனர். கிளைவின்

சூழ்ச்சி நடவடிக்கை ஒன்றிலன்றி, ஆங்கிலேயர் எதிர்ப்புக்கு பிரஞ்சுத் தளபதிகள் சளைத்ததில்லை. ஆனால் அத்தகையோர் இப்போது ஹைதரின் தாக்குதலுக்கு மீண்டும் மீண்டும் உடைந்தனர். சிறப்பாக ஹைதரின் குதிரைப் படையின் ஆற்றல் தென்னகம் முன்பு காணாத ஒன்றாயிருந்தது. காசிகான் பேடேயின் தலைமையில் அது இரவும் பகலும் எதிரிகளைத் தாக்கிச் சீர் குலைத்தது. எதிரிகளின் துப்பாக்கிகளையும் பீரங்கிகளையும் கைக் கொண்டு, அப் படை எதிரிகளின் வலுவைத் தன்வலுவாக்கி வந்தது.

சந்தாசாகிப் மதுரைநாயக மரபின் கடைசி இளவரசியை ஆசை வார்த்தைகளால் நம்பவைத்து ஏமாற்றியவன். தென்னக வாழ்வில் ஹைதர் எவ்வளவு தூயவீரனோ, அதே அளவு பழிக்கஞ்சாத் தூர்த்தன் அவன். அவன் வாழ்வின் போக்குக்கு ஏற்ப, அவன் கை தாழத் தொடங்கியதுமே, அவன் உட்பகைவர்கள் கையாலேயே அவன் கோர மரணம் அடைந்தான்.

சந்தாசாகிப் கொடியவனானால், அவனை எதிர்த்த முகமதலி குடில நயவஞ்சகச் செயல்களில் அவனை விடக் குறைந்தவனல்ல. நைப்பாசை தூண்டிப் பெரும்படையழிவுக்கும் செலவுக்கும் நஞ்சிராஜனை ஆளாக்கிப் பயன்பெற்ற பின், அவன்தான் முன்பு சொன்ன சொற்படி மைசூராருக்குத் திருச்சிராப்பள்ளியைத் தர மறுத்தான். அத்துடன் மைசூர் அமைச்சன் பிரஞ்சுக்காரருடன் ஊடாடியதாகக் கூறி, ஆங்கிலேயர்களையும் அவர்களிடமிருந்து பிரித்து, ஆங்கிலேயர்களைத் தன் மனம்போல் கைப்பாவையாக வைத்து ஆட்டிப் படைக்கலானான்.

நஞ்சிராஜன் பெருஞ் சீற்றங்கொண்டு ஹைதரை அனுப்பித் திருச்சிராப்பள்ளியை முற்றுகை யிட்டான்.

இப்போது முகமதலி பிரஞ்சுக்காரர் தயவைப் பெற்று முற்றுகையைச் சமாளித்தான்; முற்றுகை கிட்டத்தட்ட வெற்றிபெறும் சமயத்தில், அவன் மீட்டும் சமரசப் பேச்சுப் பேசி ஏமாற்றினன்.

எதிரிகளேக்கூடச் சரியானபடி மதித்துணர்ந்தவன் ஹைதர். பிரெஞ்சுக்காரரிடம் அவன் கொண்ட மதிப்பும் நம்பிக்கையும் குறிப்பிடத் தக்கது. ஆங்கிலேயரிடம் கூட வாய்மையையும் வீரத்தையும் கண்டு அவன் மதித்தான். ஆனல் முகமதலியின் ஏலமாட்டாக் குள்ளநரித் தனத்தை அவன் மனமார வெறுத்தான். அத்தகைய ஒரு கோழையின் பிடியில் சிக்கி, தம் நாட்டு நலனேயும், சார்ந்த, தாம் நாட்டு நலனேயும் விழலுக்கிரைத்த நீராக்கிய ஆங்கில ஆட்சியாளர் அறிவு நிலே கண்டு அவன் பரிந்து இரக்கமுற்ருன் !

பாவம் ! முகமதலியின் சூழ்ச்சியால் ஆங்கில உயர்பணியாளர் பெற்ற கைக்கூலியும் கொள்ளே ஆதாயமும் தூய வீரனை ஹைதருக்கு எப்படித் தெரிந்திருக்கமுடியும் ?

1754-ல் கருநாடகப் போர் முடிவுற்றது. முகமதலியின் சூழ்ச்சி ஹைதர் வீரத்தை ஆங்கிலேயர் பக்கமாக நின்று உதவச் செய்தது. அதுவே பிரஞ்சு மக்கள் வலுத் தளர வைத்தது. தென்னகத்தின் தீய ஊழ் அன்று முகமதலி உருவில் நின்று, வீரமும் தகுதியும் அற்ற திசையில் நாட்டு விடுதலேயை ஒப்படைத்தது.

இப்போர் முடிவில் ஹைதர் படையில் 1500 பயிற்சி பெற்ற குதிரை வீரரும், 3000 பயிற்சி பெற்ற காலாள் வீரரும் இருந்தனர். முழுதும் பயிற்சி பெருத வீரர் 4000க்கு மேல் இருந்தனர்.

5. புகழ் ஏணி

ஹைதரின் வாழ்க்கை தொட்டில்பருவத்திலிருந்தே இடர்கள் பல நிறைந்தது. இவற்றைத் தாங்கும் உடலுரமும் உளஉரமும் அவனுக்கு வாய்த்திருந்தது, ஆனல் அவன் புறவாழ்வில் காணுத மென்மையும் இனிமையும் அவன் அக வாழ்வில் தோய்ந்திருந்தது, குடும்ப பாசத்துக்கும் நேசத் துக்கும் நேரமில்லாத அவன் வீரவாழ்வில், குடும்ப பாசமும், நேசபாசமும் நிலேத்திருந்தன.

ஹைதரின் தமையனுன ஷாபாஸுக்கு முதல் மனேவி மூலம் ஒரு புதல்வி இருந்தாள். முதல் மனேவி இறந்தபின் இரண்டாவது மனேவி மூலம் இரண்டு புதல்வியர்களும் காதர் சாகிபு என்ற புதல்வனும் இருந்தனர். மூத்த மனேவியின் புதல்வி லாலாமியான் என்ற செல்வருக்கு மணம் செய்து வைக்கப்பட்டாள்.

ஹைதருக்கு 19 ஆண்டு நிறைவுற்றபின் ஷாபாஸ் அவனுக்கு ஷாமியான் மாய்னுதீன் என்பவரின் புதல்வி யாகிய பக்ருன்னிசாவை மனேவியாக்கினுன். ஒரு புதல்வி பிறந்ததன்பின், அந் நங்கை வாதநோய்ப் பட்டுப் பாயும் படுக்கையுமானுள். அவளிருக்க மற்ருெரு மனேவியைக் கொள்ள ஹைதர் விரும்பவில்லே. ஆயினும் அவன் செல்வ மும் செல்வாக்கும் வளருந்தோறும், ஓர் ஆண்மகவில்லாக் குறை நினேந்து அந் நங்கை உருகினுள். மற்றும் ஒரு துணே தேடும்படி அவள் ஹைதரை வற்புறுத்தினுள். அதன்படி ஹைதர் குர்ம் கூண்டாக் கோட்டைத் தலேவனுன மீர்அலி ரஸாகானின் மைத்துனியை விரும்பி மணம் செய்து கொண்டான். அவள் தந்தை மக்தூம் சாகிபு என்பவர். இந் நங்கையின் வீரப்புதல்வனே திப்பு. ஹைதர் தேவன ஹள்ளிப் போரில் வெற்றிபெற்ற அதே ஆண்டிலேயே,

அதாவது 1749-லேயே அவன் பிறந்தான். வீரமைந்தன் மேனியுடன் மேனியாகவே இதுமுதல் ஹைதரின் புகழ் வளர்ந்தது.

முகமதலியின் சதியால் நஞ்சிராஜன் நிலை இரண்டக நிலையாயிற்று. படைவீரர்கள் ஊதியம் கோரி அமளி செய்தனர். முகமதலியை நம்பியதால் ஆங்கிலேயரும் பிரெஞ்சுக்காரரும் இருவருமே அவன் எதிரிகளாயினர். அத்துடன் மைசூர் அரண்மனையில் அவன் மதிப்பு மிகவும் வீழ்ச்சியடைந்தது. அவன் எதிரிகள் மன்னன் காதில் அவனுக்கு எதிராகக் கோள்மூட்டி, மன்னன் சீற்றத்தை வளர்த்தனர். இவ்வளவும் போதாமல் பண ஆசையால் அவனுடன் வந்திருந்த மராட்டியத் தலைவரும் பிறரும் அவனை அச்சுறுத்தினர். இத்தனை இக்கட்டுகளுடன் மைசூருக்குத் திரும்ப மனமின்றி, நஞ்சிராஜன் சத்திய மங்கலம் என்ற இடத்திலேயே தாவனமடித்துத் தங்கினன். ஹைதர் அவனுடனிருந்து தக்க அறிவுரை, உதவியுரைகள் தந்தான்.

இச்சமயம் மைசூரின் நிலையறிந்து, மராட்டியப் பேரரசுத் தலைவனான பேஷ்வா பாலாஜிராவ் நானா, மைசூர்ப் பகுதிமீது படையெடுத்தான். மைசூரை அடுத்த சுரா மாகாணத்தில் நவாப் திலாவர்கான் தலைவனாயிருந்தான். மராட்டியர் அம் மாகாணத்தைக் கைப்பற்றி பலவந்தராவ் என்பவனை அதில் அமர்வித்தனர். திலாவர்கானுக்குக் கோலார்ப்பகுதி மட்டுமே விட்டுக் கொடுக்கப்பட்டது. மைசூர் ஆட்சிப் பகுதியிலும் அவர்கள் புகுந்து ஹைதர் படை பற்றிய கவலையின்றிச் சூறையாடினர். அரசன் அவசர அவசரமாக அமைச்சனுக்கு அழைப்பு விடுத்தும், அமைச்சன் வரவில்லை. இறுதியில் அவன் மராட்டியருக்கு ஒரு கோடி வெள்ளி கையுறை தந்து சிறிது ஓய்வு பெற்றான். ஒரு சில படைப் பிரிவுகளை நாட்டில் விட்டுவைத்து, பேஷ்வா பூனாவுக்குச் சென்றான்.

நஞ்சிராஜ் மைசூருக்கு வரவிடாமல் தடுத்தவர்கள் ஊதியம் வேண்டி அமளி செய்த அவன் படைவீரர்களே. ஹரிசிங் என்பவன் தலைமையில் ஹைதர் இல்லாத சமயத்தில் அவர்கள் நஞ்சிராஜனைச் சிறையிலிட்டு, உணவும் நீரும் அளிக்காமல் வதைத்தனர். இந்நிலையில் நஞ்சிராஜன் தன் வெள்ளிப் பொற்கலங்களை விற்று அவர்களுக்குப் பணம் தர வேண்டியதாயிற்று. இப் பணத்துடன் அவர்கள் பங்களூர் அருகில் சென்று, குடித்துக் கூத்தாடி மகிழ்ந்திருந்தனர்.

ஹைதர் திரும்பி வந்து செய்தி அறிந்தபோது, முதலில் நஞ்சிராஜனிடமே அவன் சீற்றம் கொண்டான். "அண் ணலே! உங்களை அவர்கள் பட்டினியிட்டு வதைத்தது அடாத செயல்தான். ஆனால் அவ்வழியில் நீங்கள் இறந்திருந் தால், உங்களுக்காக அவர்கள் மீது நான் கட்டாயம் பழி வாங்கியிருப்பேன். அத்துடன் உங்களை வீரராகப் பூசித் திருப்பேன். ஆனால் நீங்கள் மானத்தைவிட உயிர் பெரி தென்று கருதி விட்டீர்கள். அதற்காக வருந்துகிறேன். ஏனென்றால் நீங்கள் என் வீரத் தலைவர் என்பதற்கான தகுதியை இழந்துவிட்டீர்கள்" என்று கனல் பறக்கப் பேசினான்.

நஞ்சிராஜனின் நொந்த நிலை விரைவில் ஹைதர் உள்ளத்தை உருக்கிற்று. அவன் சீற்றம் ஹரிசிங் குழுவினர் மீது திரும்பிற்று. 500 துப்பாக்கி வீரர்களை மட்டும் உடன் கொண்டு, அவன் இரவோடிரவாகக் குதிரையேறிப் புயல் வேகத்தில் சென்றான். தலைவனுக்கெதிராகக் கை ஓங்கிய அத்தறுதலைகள் மீது மூர்க்கமாகத் தாக்கி அவர்களைக் கொன்றோ, சிதறடித்தோ ஒழித்தான். அவர்களிடமிருந்த பணம், துணிமணி, தளவாடங்களுடன் அவன் நஞ்சிராஜ னிடம் வந்து, அப் பொருள்களை அவன் காலடியில் வைத்தான்.

தளபதியின் வீரமும் மாருத உறுதியும் கண்டு மகிழ்ந்த நஞ்சிராஜன், அவன் மீட்டுக்கொண்டு வந்த செல்வத்தில் சிறிதே தனக்கு எடுத்துக்கொண்டு, மீந்தவற்றை அவனுக்கே அளித்தான். இறந்த வீரரின் குதிரை, ஒட்டகைகள், படைக்கலங்கள் முதலியவற்றையும் நஞ்சிராஜன் அவனிடமே ஒப்படைத்தான். அத்துடன் இதுமுதல் அவன் தன்னுடன் ஹைதரைச் சரியாசனத்தில் இருத்தி, அமைச்சனுக்கு ஓர் அமைச்சனாக நடத்தினான். ஹைதர் அறிவுரை கலந்தே அவன் எப்போதும் செயலாற்றினான். இம்முறையிலே மதிப்பு மட்டும் குறையாமல் மைசூருக்குச் செல்வதற்கு வழிவகை என்ன என்று நஞ்சிராஜன் அவனை வேண்டினான்.

வாழ்க்கையில் முதல் தடவையாக, ஹைதர் தன் தனி முறையில் செயல் திட்டம் வகுக்க நேர்ந்தது. திருச்சிராப்பள்ளி முற்றுகையின்போதே, ஆர்க்காட்டு நவாபின் பெயரால் நஞ்சிராஜன் மேல் கடற்கரைப் பகுதியை மீட்க ஹைதரை அனுப்பியிருந்தான். ஹைதர் அப்போது திண்டுக்கல், கோயமுத்தூர், பாலக்காடு, கள்ளிக்கோட்டை ஆகிய பகுதிகளைக் கீழடக்கி, அவற்றின் தலைவர்களிடமிருந்து திறை பிரித்து வந்திருந்தான். இப்போதும் அவர்களிடமே சென்று, மறு தவணைத் திறையைப் பெற்று மைசூர் அரசரிடம் காணிக்கையாகத் தரலாம் என்று ஹைதர் அறிவுரை கூறினான்.

ஏமாற்றம், தோல்வி, வறுமை, அவமதிப்பு ஆகிய இருட்படலங்களால் தாக்குண்டு கிடந்த அமைச்சன் தளபதியின் இவ் அறிவுரை ஒளியை ஆர்வத்துடன் அணைத்துக்கொண்டான். அதன் நிறைவேற்றத்தையும் அவனிடமே விட்டான்.

ஹைதர் என்ற பெயருக்குப் புலி என்பதே பொருள். தென் கொங்கு, மலையாளக் கரை மக்கள் அவனைப் புலி

என்றே மதித்திருந்தனர். ஆகவே, பெரும்பாலான தலைவர்கள் அட்டி கூறுமல் தம்மாலியன்ற தொகைகளை அவன் முன் கொண்டுவந்து குவித்தனர். தராதவர்களும் அவன் தாக்குதல் முரசம் காதில் விழுந்தவுடனே பணிந்து, ஒற்றைக்கு இரட்டையாகப் பரிசில்கள் கொண்டுவந்து கொட்டி அளந்தனர்.

ஹைதர் மூலம் நஞ்சிராஜன் அடைந்த புகழும் பணமும் மைசூரில் மன்னன் சீற்றம் தணித்தன. நஞ்சிராஜன் அனுப்பிய பெருந்தொகையாகிய ஒரு கோடி வெள்ளியை ஏற்று, மன்னன் அவனை மீட்டும் அரசவைக்கு வரவழைத்துக்கொண்டான். ஹைதரும் உடன் சென்று அமைச்சருடன் அமைச்சராக மதிப்புடன் பணியாற்றினுன்.

நாஸிர்ஜங்கைக் கொலை செய்யத் தூண்டிய கடப்பை கர்நூல் தலைவர்கள், மேற்கு மைசூர்ப் பகுதியில் குடி மக்களையும் தலைவர்களையும் கிளர்ச்சிக்குத் தூண்டினர். தானைத் தலைவன் கங்காராம் கிளர்ச்சிக்குத் தலைவனுயிருந்தான். ஹைதர் அத் திசையில் கிளர்ச்சியை அடக்க அனுப்பப்பட்டான்.

தன் படைகளுடனே ஹைதர் இரவு பகலாக விரைந்து சென்றுன். எதிர்பாராத வகையில் கங்காராம் ஹைதர் படையின் திடீர்த் தாக்குதலுக்கு ஆளானுன். கிளர்ச்சிக்காரர் பெரும்பாலோரும் 'தப்பினேம், பிழைத்தோம்' என்று ஓடினர். ஹைதர் ஓடியவர்களை விடாது துரத்தி வாளுக்கிரையாக்கினுன், அல்லது உயிருடன் சிறைப் பிடித்தான். கங்காராம் பாரிய சங்கிலியைச் சுமந்து இழுத்தவண்ணம் மன்னர்முன் கொண்டு வரப்பட்டான்.

மைசூரில் ஹைதர் அடைந்துவந்த பெருமையும், அதனுல் நஞ்சிராஜனுக்கு இருந்து வந்த மதிப்பும் அரண்மனையில் பலர் உள்ளத்தில் தீராப் பொருமை ஊட்டி

யிருந்தது. இத்தகையவர்களில் நஞ்சிராஜனின் தம்பி யாகிய தேவராஜன் ஒருவன். அவன் மறை சதிகளில் ஈடுபட்டிருந்து, ஒரு நாள் ஒரு படையுடன் அரண்மனையை வளைத்துக்கொண்டான். ஹைதருக்கும் நஞ்சிராஜனுக்கும் இது செய்தி எட்டுமுன், அரண்மனை வாயிலை நோக்கி பீரங்கிகள் முழங்கின. துப்பாக்கிக் குண்டுகளும் பீரங்கிக் குண்டுகளும் அரண்மனை மதில்களைத் துளைக்கத் தொடங்கின. ஆனால், நஞ்சிராஜனும் ஹைதரும் இவற்றை அறிந்து, விரைந்து வந்து கிளர்ச்சியை அடக்கினர்.

ஹைதர்அலி மைசூர் அரசின் பாதுகாப்பை உன்னி, தொலைவிடங்களிலிருந்து வீரர் பலரைக் கொணர்ந்து படையை வலுப்படுத்தினான். பிரஞ்சுக்காரர் பலரைப் படையின் பயிற்சித் துறையிலும், அமைப்பாண்மைத் துறையிலும் அமர்வித்தான். அத்துடன் ஆர்க்காட்டில் முகமதலியால் அருமைஅறியாது துரத்தப்பட்ட பல படைத் தலைவர்களை வரவழைத்து உயர் ஊதியத்தால் அவர்களைத் தன்னுடன் பிணைத்தான். இவர்களில் ஆசாத் கான், சர்தார் கான், முகமது உமர் முதலியவர்கள் முக்கியமானவர்கள். முகமது உமரின் புதல்வன் முகமத்அலியே ஹைதரின் பிற்கால வாழ்வில் மைசூரின் ஒப்பற்ற படைத் தலைவனானான்.

வளர்ந்துவரும் ஹைதரின் புகழ் கண்டு, வெளிநாட்டு எதிரிகளைவிட உள்நாட்டு எதிரிகள் கலங்கினர். அதே சமயம் அவனை நேரே எதிர்க்கவும் அஞ்சினர். நஞ்சிராஜனை அவன் இல்லாத சமயம் அகற்றுவதே அவன் வலுவைக் குறைக்க வழி என்று அவர்கள் திட்டமிட்டனர். அதைச் செயல்படுத்தவும் ஒரு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

திண்டுக்கல், பாலக்காட்டுப் பகுதிகளில் சில கிளர்ச்சிகளை அடக்குவதற்காக, நஞ்சிராஜனும் ஹைதரும் சென்றி

ருந்தனர். நஞ்சிராஜன் பின்னணி வேவுத் தளங்களில் சுற்றிக்கொண்டிருந்தான். ஹைதர் முன்னணிப் போர் முனையில் ஈடுபட்டிருந்தான். இச்சமயம் பார்த்து அரண் மனை எதிரிகள் மன்னனை ஏவி நஞ்சிராஜனைப் படைத் துறையிலிருந்து வரவழைத்தனர். நஞ்சிராஜன் தொடர்ச்சி யாகப் போர் வேலைகளில் ஈடுபட்டுச் சோர்வுற்றிருந்தான். ஆகவே, விரைவில் போர் முடித்து மைசூருக்கே மீளும்படி ஹைதருக்கு உத்தரவு அனுப்பிவிட்டு, அவன் அரண் மனைக்கு வந்தான்.

இத்தடவை எதிரிகளின் சூழ்ச்சிகள் பேரளவில் பயன் தந்தன. ஹைதரிடம் காரியத் துணைவனுகக் குந்திராவ் என்ற ஒருவன் இருந்தான். அவன் சூழ்ச்சிகளில் வல்லவன். நஞ்சிராஜனிடமிருந்து அமைச்சர் பணியைக் கைக் கொள்ளவேண்டுமென்று அவன் நீண்ட நாள் திட்ட மிட்டிருந்தான். ஆகவே, ஒருபுறம் மன்னன் மனத்தை அவன் நஞ்சிராஜனுக்கு எதிராகக் கலைத்தான். மற்ருெருபுறம் ஹைதரிடமும் நஞ்சிராஜனைப்பற்றிக் குறைகள் கூறி வந்தான். ஆகவே, நஞ்சிராஜன் திரும்பிவந்த சமயம் மன்னன் அவன்மீது பழைய குற்றச்சாட்டுகளை நீட்டினுன். நஞ்சிராஜன் எதிர்த்துப் போரிட எண்ணவில்லை. அரசியல் பணிகளிலிருந்து ஒதுங்கிவிடுவதாகப் பணிவுடன் கூறினுன்.

ஹைதர் திரும்பி வந்தபோது, குந்தி ராவே அமைச்சர் பணியை ஆற்றிவந்தான். நஞ்சிராஜன் பெயரளவிலே அமைச்சனுக ஒதுங்கியிருந்தான். தன் செயல் துணைவனே அமைச்சனுவதைப் பெருந்தன்மை மிக்க ஹைதரின் உள்ளம் மகிழ்வுடன் வரவேற்றது. ஆனல், குந்தி ராவுக்கு இது போதவில்லை. அவன் அமைச்சர் உரிமைகளையே முழுவதும் பெறவிரும்பினுன். ஆகவே, நஞ்சி ராஜனுக்கெதிராக அவன் மன்னன் மனத்தை மட்டுமன்றி ஹைதர் மனத்தையும்,

திருப்பினான். அவன் சூழ்ச்சியறியாது ஹைதர் நஞ்சிராஜனை வற்புறுத்தி, குந்திராவிடமே அமைச்சர் உரிமைகளை வாங்கி அளித்தான்.

மாறா உறுதியுடைய ஹைதரின் நட்பைக்கூட இழந்துவிட்டோமே என்ற துயரத்துடன், நஞ்சிராஜன் தன் தாயகமான கென்னூருக்குச் சென்று ஓய்வுடன் வாழலானான். கென்னூரையடுத்துப் பெரிய பட்டணம், அர்க்கல்குரா, அஞ்சிடி துருக்கம் முதலிய கோட்டைகள் நஞ்சிராஜன் குடும்ப மானியங்களாய் அமைந்திருந்தன. அவற்றின் மேற்பார்வைக்காக எழுநூறு குதிரை வீரரையும், இரண்டாயிரம் பயிற்சி பெற்ற காலாட்களையும், பயிற்சி முற்றுப் பெறாத நாலாயிரம் படை வீரரையும் மட்டுமே நஞ்சிராஜன் இப்போது தன்னுடன் வைத்துக் கொண்டான்.

1755-ல் ஹைதர் திண்டுக்கல் மாவட்டத்தின் படைத்துறை ஆட்சியாளராக அமர்வு பெற்றான். இங்கே அவன் பிரஞ்சுப் படைத் தலைவர்களைத் தருவித்து, அவர்கள் மேற்பார்வையில் தன் படைகளை நன்கு பயிற்சி செய்வித்தான். அத்துடன் இவ்விடத்திலேயே அவன் ஒரு வெடிமருந்துச் சாலை அமைத்து, அதில் வெடிமருந்துச் சரக்குகளையும் படைக் கருவிகளையும் தொகுத்துத் திரட்டினான். இங்ஙனம் மைசூர் அரசு தளர்ச்சியுற்றுவரும் நாட்களிலே, அத்தளர்ச்சியைத் தடுக்க ஹைதர் அரும்பெரு முயற்சி செய்தான். இம் முயற்சியே அவனை அச்சிறிய அரசின் அருகே ஒரு அரசாக்கிற்று. எவர் எதிர்ப்பும் இல்லாமலேயே மக்கள் சக்தி அவனைக் கன்னட நாட்டின் புகழ் ஏணியின் முதல் படியில் கொண்டுவந்து விட்டது.

அடுத்த ஆறு ஆண்டுகளுக்குள் நடைபெற்ற மூன்று நிகழ்ச்சிகள், அவனைத் திடுதிடுவென்று அப் புகழேணியின் படிகளில் ஏற்றி, புகழ்மேடையில் இடம் பெறுவித்தது.

1750-ல் நிஜாமாகத் தவிசேறிய முசபர்ஜங் ஓர் ஆண்டுக்கு மேல் ஆட்சி செய்யவில்லை. அடுத்த ஆண்டிலேயே நாஸிர்ஜங்கின் தம்பியான சலாபத்ஜங் என்பவன் மீர் அசப் உத்தௌலா என்ற பட்டத்துடன் நிஜாமானான். பிரஞ்சுக்காரர் உதவியுடன் அவன் ஹைதர் மீது படையெடுத்துச் சீரங்கப் பட்டணம் வரை கொள்ளை யடித்தான். இவ்விடரிலிந்து மைசூர் மீளுமுன், 1757-ல் பேஷ்வாவாயிருந்த பாலாஜி பாஜிராவ் படையெடுத்து, மீண்டும் மீண்டும் கொள்ளையிட்டு நாட்டைப் பாழாக்கி வந்தான். மன்னன் ஐந்து இலட்சம் வெள்ளியை உடனடி கையுறையாகக் கொடுத்து, இன்னும் இருபத்தேழு இலட்சம் தருவதாக வாக்களித்துத் தலை தப்பினான். ஆனால் வாக்களித்த தொகைக்காக நாட்டின் வடபகுதி முழுதும் ஈடுவைக்கப்பட்டிருந்தது. மராட்டியக் காவற்படை வீரர் ஆங்காங்கே தங்கி, மனம்போல மக்கள் செல்வத்தைச் சூறையாடி வந்தனர்.

மைசூர் மன்னன் நாட்டை வலுப்படுத்தி மராட்டியரை நாட்டிலிருந்து துரத்தவே விரும்பினான். இம்முறையில் அவன் தன் குடிப்படைத் தலைவர்களை ஊக்க முயன்றான். ஆனால் அவர்கள் கோழைகளாகவும் தன்னலப் பேடி களாகவும் காலங்கழித்தார்கள். மன்னனே முன்னணியில் நின்று போரிட வந்தாலல்லாமல், தாம் படைதிரட்ட முடியாது என்றனர். செய்வகை இன்னதென்றறியாது மன்னன் திகைத்தான்.

நிலைமையைச் சமாளிக்க வல்லவன் ஹைதர் ஒருவனே என்று மன்னனை அடுத்திருந்தவர்கள் கூறினர். அதன் மீது மன்னன் ஹைதரை அழைத்து, அவனை நாட்டின் முழுநிறை உரிமையுடைய படை முதல்வன் ஆக்கினான். மன்னனோ டொத்த பொன்னணி மணி விருதுகளுடன் படைதிரட்டல்,

குடிப்படைத் தலைவர்களுக்கு ஆணையிடல், கருவூலத்தையும் நாட்டுச் செலாவணியையும் கையாளல், வரிவிதித்தல் ஆகிய சிறப்புரிமைகள் அவனுக்கு அளிக்கப்பட்டன.

படைத் துறையில் இச்சமயம் கணக்குகள் சீர்குலைந் திருந்தன. படைச்சம்பளத்தில் பலநாள் தவணைப் பாக்கிகள் இருந்தன. படைவீரர் பலவிடங்களில் கிளர்ச்சிகள் செய்தனர். எங்கும் அமளி குமளியாக இருந்தது. ஹைதர் கிளர்ச்சிக்காரரை அடக்கினான். வேண்டாதபடைவீரரையும் படைத்துறைப் பணியாளரையும் கிளர்ச்சியைச் சாக்கிட்டே குறைத்தான். கணக்குகளை நேரடியாகச் சரிபார்த்து, எரிகிற வீட்டில் ஆதாயம் தேட முற்பட்ட கணக்குகளை ஒழித்தான். நேர்மையான சம்பளப் பாக்கியில் ஒரு பகுதி கொடுத்து, மறுபகுதியை எதிரி நாட்டில் கொள்ளை மூலம் சரி செய்து கொள்ளும் உரிமை அளித்தான். இவ்வகையில் படைத்துறையில் அமைதி ஏற்பட்டது.

மராட்டியருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பணத்தை ஹைதர் வேண்டுமென்றே கொடுக்காமல் கடத்தி வந்த துடன், அதற்கீடாக அளிக்கப்பட்ட நிலப்பகுதியையும் கைக்கொண்டான். இச் செயல்களால் சீற்றங்கொண்ட பேஷ்வா, 1759-ல் கோபால் ராவ்ஹரி என்ற தம் படைத் தலைவனைப் பெரும்படையுடன் மைசூர் மீது ஏவினான்.

கடல் போன்ற மராட்டியப் படைகள் மைசூர் முழுவதும் பறந்து ஆட்கொண்டன. பங்களூர் நகரத்தையும் கோபால்ராவ் முற்றுகையிடத் தொடங்கினான். இச்சமயத் துக்கே காத்திருந்த ஹைதர், லத்ப் அலி பேக் என்ற படைத் தலைவனை அனுப்பி, மராட்டியரின் பின்னணியிலிருந்த மைசூர்ச் சென்னப் பட்டணத்தைக் கைக்கொண்டான். இதனால் பங்களூர் முற்றுகை கைவிடப்பட வேண்டியதா யிற்று. இதன் பின்னும் நேரடி களப் போரில் இறங்க

ஹைதர் விரும்பவில்லை. ஏனெனில், மராட்டியப்படை ஹைதர்ப் படையைப் போலப் பதின் மடங்கு பெரிதாக இருந்தது. ஆயினும், பொறுக்கி எடுத்த குதிரைப்படைகளை ஆங்காங்கு விரைந்து அனுப்பி, ஹைதர் மராட்டியப் படைத் தலைவனுக்குப் பெருந்தொல்லை விளைவித்தான். இரண்டாண்டு பெரும்படையுடன் நாடெங்கும் சுற்றியும், கோபால்ராவினால் எதுவும் சாதிக்க முடியாமல் போய் விட்டது. உடும்பு வேண்டாம், கையைவிட்டால் போதும் என்றாயிற்று அவனுக்கு.

இச்சமயம் பார்த்துக் காலம் ஹைதருக்கு ஒரு பேருதவி செய்தது. மராட்டியப் பேரரசும் தில்லியில் பெயரளவில் மேலாட்சி நடத்திய முகலாயப் பேரரசும் திடுமென 1761-ல் ஆப்கானிய வீரன் அகமதுஷா அப்துராணியின் தாக்குதலால் மூன்றும் பானிபட்டுப் போரில் வீழ்ச்சியடைந்தன. கோபால்ராவ் திருப்பி அழைக்கப்பட்டான்.

போகும் அவசரத்தில், முப்பத்திரண்டு இலட்சம் வெள்ளிக்கீடாக வென்ற பகுதியையும் பிணையமாகக் கோரிய பகுதியையும் விட்டு விட்டு, கோபால்ராவ் பூனாவுக்கு மீண்டான். முப்பத்திரண்டு இலட்சத்தில்கூடப் பாதியே உடனடியாகக் கொடுக்கப்பட்டது. மறுபாதிக்கு ஹைதர் உறுதிமொழி தவிர வேறு பிணையம் கோரப்படவில்லை.

மைசூரைச் சூழ்ந்த காரிருள் இங்ஙனம் ஹைதர் விடா முயற்சிகளாலும் அறிவார்ந்த திட்டங்களாலும் விலகிற்று. இதனால் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியடைந்த மன்னன் ஹைதர் தலைமைப் பதவியை நிலவரமாக்கி அவன் மீது மேலும் விருதுகளைச் சொரிந்தான். ஃவதஃ ஹைதர் பகதூர் என்ற தனிச் சிறப்புப் பட்டம் இதுபோது அவனுக்கு அளிக்கப்பட்டது.

1761-ல் ஹைதர் ஒரு சிற்றரசின் கீழுள்ள படைத் தலைவனாக அரசியல் வாழ்க்கை தொடங்கினான். ஆனால் அன்றே அவன் புகழ், மைசூரைப் பேரரசுகளின் பிடி தாண்டிய ஒரு சிறு வல்லரசாக்க முனைந்திருந்தது. அவன் நாடில்லாத ஆட்சியாளனாக, முடி சூடா மன்னனாக, தென்னாட்டின் புகழ் வரலாற்றில் ஒரு புதிய ஏடு தொடங்கும் நிலையை அடைந்தான்.

6. குடிலன் வீழ்ச்சி

ஆட்சி என்பது இரண்டு பக்கமுள்ள ஒரு கொடுவாள். அதன் ஒரு புறம் கூர்மை வாய்ந்தது. எதிர்த் தோரை அடங்கொண்டு சாடுவது; அழிவு செய்வது. ஆனால் அதற்கு மற்றொரு புறம் உண்டு. அது அக் கூர்மைக்கு வலுவும் பாதுகாப்பும் அளிப்பது. அழிவைத் தடுத்து ஆக்கத்தை உண்டு பண்ணும் நற்பக்கம் அதுவே! ஹைதரின் செயலாட்சியில் இந்த இரு பக்கங்களையும் தெளிவாகக் காணலாம். ஆனால் குந்திராவ்போன்றோர் ஆட்சியில் வாளின் ஒருபுறமே செயலாற்றிற்று. அவர்கள் கூரியபுறத்தால் அழிவு செய்தனர். அதனை வலுப்படுத்த, மட்டுப்படுத்த வில்லை. மொட்டைப் பக்கத்தின் அருமையை அவர்கள் அறியமாட்டார்கள். குந்திராவைத் தனக்கு மேல் உயர்த்தி விட்ட ஹைதருக்கு இது விரைவில் அனுபவ உண்மை யாயிற்று.

ஆளத் தெரிந்தவர் கையில் குந்திராவ் ஓர் ஒப்பற்ற ஆட்சிக் கருவியாகச் சமைந்தான். ஹைதரின் கீழ் அவன் செயலாளராக இருக்கும்போது அவன் நிலை இதுவே. அவன் திறமையறிந்து ஹைதர் அவனைத் தன்னிடம் வேலைக்கமர்த் தினான். குடிகள் மீது வரி விதிப்பதில்—வழுவில்லாமல் வரி

வசூலிப்பதில்—இம்மியும் பிசகாமல் கணக்கு வைத்துக் கொள்வதில் குந்திராவுக்கு ஈடு யாரும் இல்லே. இதைக் கண்டே ஹைதர் அவனுக்குப் படிப்படியாக உயர்வு தந்து, இறுதியில் அவனேத் தன் நம்பகமான அந்தரங்கச் செயலாளனுக்கிக் கொண்டான். ஆனல், இந்நிலே அடைந்த பின், ஒப்பற்ற ஆட்சிக் கருவியான அவன் அத்துடன் அமையாமல், ஆட்சியையே கைப்பற்றும் பேரார்வம் கொண்டான். பெருந்தன்மை மிக்க ஹைதர் இங்கும் அவனுக்கு உதவினன். அந் நிலேயிலும் அவனுக்கு உண்மையுடனிருந்து, தன்னிலும் அவனே உயர்த்தி ஆதரவுதர முனேந்தான். ஆனல், 'ஆட்சிக் கருவி' ஆளும் பீடத்தில் அமர்ந்தபின் ஆளத் தெரியாதவன் ஆகத் தலேப்பட்டான்.

ஹைதரின் வலிமை அவனுக்குத் தெரியும். ஆனல், ஹைதரின் குறைபாட்டையும் அவன் உள்ளங் கை நெல்லிக் கனிபோலக் கண்டான். ஹைதரை எதிர்த்து வெல்லுவது அருமை. ஆனல், சூழ்ச்சியால் அவனே வீழ்த்துவது எளிது. எனவே, குந்திராவ் வெளித் தோற்றத்தில் நண்பனுகவே நடித்தான். உள்ளூர, மன்னனே ஹைதருக்கெதிராகத் திருப்பி வந்தான். மன்னனுக்கு அவன் மீது பொருமை ஏற்படும்படி செய்தான்.

"மன்னரே, தாங்கள் ஆளும் மரபில் பிறந்தவர்கள் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற இயற்கைப் படியில், தாம் அரசர் மரபினர். நானே அமைச்சர் மரபினன். அப்படியிருக்க, பிறப்பால் நீசன், சமயத்தால் வேறுபட்ட முசல்மான், நம் மைசூர் அரசுக்கு வெளியேயிருந்து வந்த ஒரு முரடன்—இப்படிப்பட்டவன் நம் நாட்டில்—நம் ஆட்சிக் கயிற்றில் கை வைப்பதா ? இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாமா ? மானமுடைய மன்னர் மரபுக்கு, மாளாத நம் வைதிக நலனுக்கு இது இழுக்கல்லவா ?" என்று

அவன் மன்னன் மனத்தில் சாதிமத வேறுபாட்டுக் கருத்துக் களைப் புகுத்தினன்.

மன்னன் மனம் கரைந்தது. ஆனால், ஹைதரைப் பகைத் துக்கொள்ள அஞ்சினன். எனினும், குள்ளநரிக் குடிலனான குந்திராவ், மன்னனுக்குத் தேறுதல் தந்தான். "எதிர்க்கும் பொறுப்பை என்னிடம் விட்டுவிடுங்கள், அரசே! நீங்கள் செய்ய வேண்டுவது வேறு எதுவுமல்ல; நான் சொன்னபடி நடந்துகொண்டால் போதும். மற்றவற்றை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்றான் அவன்.

மன்னன் மனத்தைக் கரைத்த பின், குந்திராவ் நாட்டின் எதிரியாகிய மராட்டியப் பேரரசன் பேஷ்வாவைத் தன் கருவியாக்கத் துணிந்தான். தான் பேஷ்வாவின் வகுப்பினன் என்பதை அவனுக்கு நினைவூட்டினன். ஹைதரின் மரபையும் குடியையும் இழித்துக் கூறினன். இவை போதாவென்று பேஷ்வாவின் பண ஆசை, ஆட்சி ஆசையையும் அவன் தூண்டினன். மைசூரின் மீது படையெடுத்து, ஹைதர் அழிவுக்கு உதவினால், படையெடுப்புச் செலவுக்காக ஐந்து இலட்சம் வெள்ளி தருவதாகவும், அத்துடன் ஆண்டு தோறும் திறையாக இரண்டு இலட்சம் அனுப்பிவர இணங்குவதாகவும் அவன் தெரிவித்து மறைவாகக் கடிதம் வரைந்தான்.

சூதறியாத ஹைதர், இச் சூழ்ச்சி வலையில் மெல்ல மெல்லச் சிக்கினன். சந்தர்ப்பங்கள் இங்கே அவன் எதிரிக்குப் படிப்படியாகச் சாதகமாகி வந்தன.

தன் ஆற்றல் எதுவுமில்லாமல், ஆர்க்காட்டுக்கு நவாபாக, இச்சமயம் வாலாஜா-சுராஜ் உத்தௌலா—முகமதலி விளங்கினன். சூழ்ச்சியால் பெற்ற அரசை அவன் சூழ்ச்சியாலேயே பேண எண்ணினன். ஆகவே, பிரஞ்சுக் காரரைப் பற்றி ஓயாத கோள் மூட்டி, ஆங்கிலேயரை

அவர்கள் மீது ஏவிவிட்டான். ஆங்கிலேயப் படைகளும் அவன் ஆணைப்படி புதுச்சேரியை முற்றுகை யிட்டன. ஆங்கிலேயர் வீரத்தைவிட ஹைதரின் வீரத்துக்கே இது வரை பிரஞ்சுக்காரர் அஞ்சியிருந்தனர். ஆகவே, இச்சந்தர்ப் பத்தில் அவர்கள் ஹைதர் உதவியை நாடினர். தமக்கு ஆதரவு தந்தால், அதற்கு மாருக, செஞ்சியையும் தியாக நகரையும் மைசூருக்கு அளிப்பதாக வாக்களித்தனர்.

ஹைதர் தன் படைகளின் பெரும்பகுதியை சையத் மக்தூம், அரூத்கான், மகூரிநாயுடு ஆகிய படை முதல்வர் களின் தலைமையில் புதுச்சேரிக்கு அனுப்பி வைத்தான். மக்தூம்கான் பார்மால் வட்டம்—அதாவது தென் ஆர்க் காட்டின் ஒரு பகுதியை—வென்று, அதை அரூத்கானின் பொறுப்பில் ஒப்படைத்துவிட்டுப் புதுச்சேரி சென்ருன். முற்றுகை வளையம் கடந்து, கோட்டைக் காவல் வீரருக்கு அவன் உதவியும் ஊக்கமும் அளித்தான். ஆனால் முற்றுகை தகர்ந்துவிடவில்லை. மைசூர் வீரரே கோட்டையைக் காத்து வந்தனர்.

புதுச்சேரி நடவடிக்கை காரணமாக, ஹைதரிடம் இப்போது ஒன்றிரண்டு படைப் பிரிவுகளே இருந்தன. ஆயினும் குந்திராவின் போக்குகளில் சிறிது ஐயத்துக்கு இடமிருப்பதாக ஹைதர் காணத் தொடங்கியதிலிருந்து, அவன் தன் குடும்பத்தினரைப் பாதுகாக்க ஒரு ‘படைகாவல் அரண்’ அமைத்துக் கொண்டிருந்தான். சின்னுட்களுக்குள் குந்திராவின் பகைமை வெளிப்படையாயிற்று. அவன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, புதிய பேஷ்வாவான மாதவராவ், ஈசாஜி பண்டிட் என்ற படைத் தலைவனை அனுப்பினுன். அவனுடன் நாற்பதினுயிரம் குதிரை வீரரும், இருபதினு யிரம் காலாள் வீரரும் வந்து சேர்ந்தனர். அந்த விநாடியே குந்திராவ் ஹைதரின் அரணை வளைத்துக்கொண்டு, பீரங்கிக் குண்டுகளை அதன் வாயில் நோக்கிப் பொழிய வைத்தான்.

ஹைதர் வாழ்வில் ஏற்பட்ட நெருக்கடிகளில் முதன்மையானது இதுவே. படை வலு இல்லாத இந்த நேரத்திலும் அவன் வீரப் படைத்திறம் சிறிதும் தளரவில்லை. தன் பீரங்கிகளைத் தற்காலிகப் பாதுகாப்பில் ஈடுபடுத்தி, அவன் எதிரியின் தாக்குதலுக்கு எதிர் தாக்குச் செய்தான். அதே சமயம் அவன் குந்திராவின் சூழ்ச்சிப் பொறியிலிருந்து தப்பும் திட்டங்களிலும் முனைந்தான்.

உடனே திரும்பி வரும்படி அவன் மக்தூமுக்கு ஆணை பிறப்பித்தான். தன் சட்டகனான மீர் அலி ரஸாகானுக்கும் விரைந்து வரும்படி அழைப்பனுப்பினான். அவர்கள் திரும்பி வரும் வரையில் காத்திருக்காமல், அவன் தன் பணித்துறைச் செல்வங்களனைத்தையும் தொகுத்து, அவற்றிற்கான கணக்குத் தயாரித்துக்கொண்டான். ஒரு சிறு படையை அனுப்பி, யாரும் அறியாமல் அரணை அடுத்திருந்த ஆற்றின் படகுகளையும், படகுக்காரர்களையும் பிடித்து அடைத்து வைத்தான். நள்ளிரவில் தன் அரும் பொருள்களை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு குடும்பத்துடன் இரவோடிரவாக ஆற்றைக் கடந்து, காற்று வேகமான குதிரையில் ஏறி, எதிரியின் வலையிலிருந்து தப்பியோடினான்.

தன் அவசரத் தேவைகளைஎண்ணி, ஹைதர் திடுமெனப் பங்களூர் கோட்டையுள் நுழைந்து, அதைக் கைவசப் படுத்திக் கொண்டான். அதன் தலைவன் கபீர்பேகும், நகரின் வணிகச் செல்வரும் அவன் துணிகர வீரங்கண்டு, அவனை ஆதரிக்க முன்வந்தனர். அவர்களிடம் பண உதவி பெற்றுக் குடும்பத்தை அவர்கள் பாதுகாப்பில் விட்ட பின், அவன் மீண்டும் நாடோடியாகப் புறப்பட்டான்.

குந்திராவும் மராட்டியரும் பங்களூரை முற்றுகையிட்டனர். இச்சமயம் மக்தூம் சாகிபு ஹைதரின் ஆணைக்கிணங்கிப் புதுச்சேரியை விட்டுப் புறப்பட்டான். வழியில்

அசூத்கானிடமிருந்து படைக்கலங்களும் உணவுப் பொருள் களும் பெற்று, ஹைதரை நோக்கி வந்தான். மராட்டி யரும் குந்திராவும் பங்களூர் முற்றுகையை விட்டுவிட்டு, ஆனேக்கல் என்னுமிடத்தில் அவனைச் சூழ்ந்தனர். மக்தூம் தன் நிலையையும், படைக்கலமும் உணவும் கொண்டு வந்தும் அவற்றைப் பயன்படுத்த முடியாமல் இருக்கும் இக்கட்டையும் தெரிவித்து ஹைதருக்குக் கடிதம் வரைந்தான்.

ஹைதர் தங்க இடமின்றி, தன் துணைவர் இடர் தீர்க்க வகையின்றி, காடுமேடாக அலைந்து வந்தான். அவனுக்கு இச்சமயம் தன் பழைய நண்பனும் தலைவனுமான நஞ்சி ராவின் நினைவு இருளில் ஒளியாக மின்னிட்டது. இருவ ரிடையேயுள்ள நட்பு அணிமையில் முறிவுற்றிருந்தது. ஆனால், நஞ்சிராவின் பெருந்தன்மையிலும் நன்றியுணர் விலும் ஹைதருக்கு அசையாத நம்பிக்கை இருந்தது. குந்திராவின் சூழ்ச்சியில் தான் விழுந்ததற்கு மன்னிப்புக் கோரி, அதே சூழ்ச்சியில் சிக்கித் தான் அடைந்த நிலையை யும் விளக்கி அவன் நஞ்சிராவுக்கு முடங்கல் வரைந்தான்.

'' நீர்கிழிய எய்த வடுப்போல மாறுமே
சீரொழுகு சான்றோர் சினம் ''

என்ற மூதுரை, நஞ்சிராவ் வகையில் பொய்க்கவில்லை. அவன் ஹைதரைக் கைதூக்கிவிட ஆர்வத்துடன் முன் வந்தான். அத்துடன் இடரில் சிக்கிய ஹைதரின் தோழன் மக்தூமுக்கு உதவும்படி தன் வசமிருந்த அஞ்சிடி துருக்கத் தலைவனுக்கு அவன் ஆணை பிறப்பித்தான்.

அஞ்சிடி துருக்கத்தின் ஆதரவிலிருந்துகொண்டு மக்தூம் எதிரிகளை விரைவில் எதிர்த்துத் துரத்த முடிந்தது. அவன் வீரர்கள் இரவில் எதிரி முகாம்களைப் பின்னிருந்து தாக்கி, அவர்கள் படைகளைச் சிதறடித்தனர். நரியுடன் சேர்ந்த

சிறுத்தையும் யானையின் சீற்றத்துக்கு ஆளாகிச் சீரழிந்தது போல, குந்திராவுடன் சேர்ந்த பழிக்கு ஆளாகி, ஈஸாஜி பண்டிட் பல தொல்லைகளை அடையவேண்டி வந்தது. இந் நிலையில் நஞ்சிராஜ் அவனுக்கு ஒரு முடங்கல் வரைந்தான். “மராட்டியப் பேரரசில் பெறும் பொறுப்பு வகிப்பவர் தாங்கள். குந்திராவோ ஒரு சிற்றரசின் எல்லையில் அடாது செய்து உட்பகை வளர்ப்பவன். இத்தகையவனுடன் சேர்ந்து செயலாற்றுவது தங்கள் பெருமரபுக்கு இழுக்காகும் என்று கூறவேண்டி வந்ததற்கு வருந்துகிறேன். ஆயினும், தம் ஆய்ந்தமைந்த அறிவமைதிப்படியே நடக்கவும்” என்று அவன் நயம்பட எழுதினான்.

ஏற்கெனவே மனம் புண்பட்டிருந்த ஈஸாஜிராவ், குந்திராவுடனே பூசலிட்டு, அவனிடம் போர்ச் செலவு கோரினான். குந்திராவ் மறுக்கவே, மராட்டியத் தலைவன் அவன் படைகளையே கொள்ளையிட்டு அப் பணத்துடன் திரும்பினான்.

மீர் அலி ரஸா கானின் படைகளும் இச்சமயம் வந்து சேர்ந்தன. அவற்றுடனும் மக்தூம் படைகளுடனும் ஹைதர் குந்திராவை வேட்டையாடத் தொடங்கினான். கோட்டை கோட்டையாக அவன் சென்று புகலிடம் தேடினான். கோட்டையின் பின் கோட்டையாக எல்லாம் நஞ்சிராவ், ஹைதர் ஆகியவர் வசப்பட்டன.

மைசூரில் ஹைதர்அலி இல்லாததால், அரசன் ஆட்சி செய்ய முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. குந்திராவின் வீழ்ச்சியை எதிர்பார்த்து, ஒவ்வொருவரும் தாமே அரசராகத் தலைப் பட்டனர். இக் குழப்பத்தில் அரசன் தன் குடும்பத்தையும் செல்வத்தையுமே பாதுகாக்க முடியாமல் பேரவதிக் காளானான். அரசனின் கையெழுத்துடன் அரசன் தாயும் பாட்டியும் ஹைதரை மைசூருக்கு அழைத்தனர்.

"பெருந்தன்மை மிக்க வீர மைந்தனே! உன் வாள் வலியின்றி எமக்குப் பாதுகாப்பில்லை, புகலிடமில்லை. உன் வீரக் கரமின்றி இங்கே ஆட்சியும் செல்லாது, வாழ்வில் அமைதியும் நில்லாது. ஆகவே விரைந்து வந்து, எம் வீர மைந்தனுகும் பேற்றையும் ஆட்சிப் பொறுப்பையும் நேரடியாக ஏற்று, எமக்கும் நாட்டு மக்களுக்கும் நல் வாழ்வளிக்கக் கோருகிறோம்" என்று அரச இலச்சினையிட்ட அழைப்பிதழ் ஹைதரை நாடிவந்தது.

ஹைதர் தன் வீரவாழ்வில் முதல்தடவையாக, தன் வீரப் போக்கில் தயங்கினான். "கேளாதே வந்த இவ்வரும்பெரும் பொறுப்பை ஏற்பதா? மறுப்பதா?" என்ற பிரச்சினை எழுந்தது. ஏற்க அவன் விரும்பவில்லை; ஆனாலும் மறுக்க அவன் துணியவில்லை. மக்கள் அனாதை நிலையை அவன் எண்ணினான். மன்னன் அகதிபோல் அல்லலுறுவதைக் கண்டு அவன் உள்ளம் உருகினான். அவன் கண்முன் தன் நண்பனான வீர அமைச்சன் நஞ்சிராஜன் வீழ்ச்சிப்படலம் நாடகத் திரைக் காட்சிபோல் இயங்கிற்று. இவற்றை யெல்லாம் சிந்தித்தபின் இறுதியில் அப் பொறுப்பை ஏற்ப தென்று அவன் துணிந்தான்.

துணிவுக்கு ஆதாரமான அக்கடிதத்தை அவன் தன் மூலப்பத்திரமாகப் பத்திரப்படுத்தினான்.

குந்திராவிடம் இன்னும் ஏழாயிரம் குதிரைவீரர், பன்னிரண்டாயிரம் காலாள் வீரர், மானுவெல் என்ற வெள்ளையன் தலைமையில் 800 ஆங்கிலப் படைவீரர், பத்துப் பன்னிரண்டு பீரங்கிகள் ஆகியவை இருந்தன. ஆனால் அகப் படையாகிய வீரம் இல்லாதபோது, புறப் படைகளால் யாது பலன்? சூழ்ச்சியிலே நம்பிக்கை வைத்த அவன், தன் சூழ்ச்சிக் கோட்டை இடிந்ததும், அச்சத்துக்கு ஆளாகி

ஓடினுன். அவன் படை வீரரே அவன் கோழைமை கண்டு வெறுத்து அவனைப் பிடித்து மன்னனிடம் ஒப்படைத்தனர்.

குந்திராவுக்கு இப்போதும் ஒரு பலம் இருந்தது. அரண்மனைப் பெண்டிர் மனம்போல நடந்துகொண்டவன் அவன். அவர்கள் தம் பழைய கிலியை மறந்து, அவனை ஆதரிக்கத் தலைப்பட்டனர். தனக்கென ஒரு திட்டமற்ற மன்னனும் அவர்கள் போக்கில் நின்ருன்.

ஹைதர் வீரப்போரை நிறுத்தினுன். உள்ளூர அவன் மன்னன் குடும்பத்தின் அவல நிலை கண்டு நகைத்தான். தன் வீரருள் சிலரை வெற்றுத் தோட்டாக்களுடன் அனுப்பி, அந்தப்புரத்தின் மாடிமீது சுடும்படி ஆணையிட்டான். பெண்டிர் கோட்டை அல்லோலகல்லோலப் பட்டது. மன்ன னுக்குப் புதிய மனுக்கள் சென்றன. குந்திராவுக்கு மன்னிப் பும் உயிர்ப் பிச்சையும் வழங்கினுல், ஹைதரிடம் முன்பு தெரிவித்தபடி அவன் பாதுகாப்பை ஏற்பதாக அரசன் இணக்கம் தெரிவித்தான்.

ஹைதர் உள்ளூர நகைத்தான். ஆனுல் இணங்கினுன்.

வீரம், அருளிரக்கம், நகைத்திறம், சிறிது சோகம் கலந்த பெருமிதம் ஆகிய பலவகை உணர்ச்சிகளின் கூட்டுருவாக அச்சமயம் அவன் காட்சியளித்தான்.

குந்திராவ் மீளாச் சிறை வாழ்வு பெற்ருன். ஹைதர் மாளாப் புகழ் வாழ்வு தொடங்கினுன்.

புதிய முறையில் புதிதாக ஆட்சியைக் கைக்கொண்ட தன் அடையாளமாக அவன் மைசூர் நாட்டுக்குக் 'கோதா தாத்' — 'புனித நாடு' என்று பெயர் கொடுத்தான். மன்னனைப் பெயரளவில் மன்னனுக மதிப்புடன் வாழவிட்டு, அவன் மன்னனுரிமைகள் யாவற்றையும் கைக்கொண்டு நேரடி ஆட்சி தொடங்கினுன்.

7. வெற்றிப் பாதை

ஹைதர்அலியின் ஆட்சி 1761-லிருந்து 1782 வரை நீடித்திருந்தது. இந்த இருபத்தோராண்டுக் காலத்திலும் ஓர் ஆண்டுகூடப் போர் இல்லாமல் கழிந்ததில்லை. ஓர் ஆண்டுக் காலம் கூட அவன் தலைநகரில் அரண்மனை வாழ்வு வாழ்ந்ததும் இல்லை. ஆயினும் இவற்றுக்கிடையில் அவன் குடும்பத்தின் வாழ்விலும் அரண்மனை வாழ்விலும் எல்லாம் திட்டப்படுத்தி ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தன. அக் குடும்பத்தின் ஒழுங்கைப் போலவே நாட்டின் ஆட்சி முழுவதும் சட்டதிட்டத்துக்கு உட்பட்டு, எல்லா அரங்கங்களும் ஒரு சிறிதும் வழுவாமல் இயந்திரங்கள் போல் கட்டுப்படுத்தப் பட்டிருந்தன. அவன் வீரவெற்றிகள் எந்த அரசன் வீர வெற்றிகளுக்கும் இளைத்தவையல்ல. ஆனால் அவன் ஆட்சித் திறம் அவ் வெற்றிகளின் புகழையும் மங்கவைப்பதாயிருந்தது.

மன்னுரிமை ஏற்றவுடன் ஹைதர் தன் பெயரால் புதிய நாணயம் வெளியிட்டான். அரசன், அமைச்சன் நஞ்சிராஜன் ஆகியவர்களையும் அவர்கள் குடும்பத்தினரையும் நேரடியாகக் கண்டு, விலைமதிப்பற்ற ஆடையணிகளை அவர்கட்குப் பரிசளித்து அவர்களைப் பெருமைப் படுத்தினான். அவர்கள் குறைவற்ற நிறைவாழ்வுக்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் நிறைவேற்றினான். சீரங்க பட்டணம் கோட்டைக்கு வீரமிக்க மக்தூம் சாகிபையே தலைவனாக நியமனம் செய்தான். பல தலைவர்களிடம் ஒப்பற்ற வீரப்பணி செய்தும் தகுதிக்கேற்ப மதிப்புப் பெறாதிருந்த பத்ருஸ் ஸமான்கான் நாட்டு என்ற வீரனை, அவன் தன் காலாட்படைகளின் தளபதியாக்கிப் பெருமைப்படுத்தினான்.

குந்திராவின் சதியால் பதவியிழந்து நாடோடியாகத் திரிந்தபோது, பங்களூர் வணிகரிடம் ஹைதர் வாங்கிய கடன்களும் இப்போது தீர்க்கப்பட்டன.

குந்திராவின் உறவினன் ஒருவன் அவன் சார்பில் கோயமுத்தூர்ப் பகுதியிலுள்ள கோட்டைகளை ஆட்சி செய்து வந்தான். குந்திராவ் வீழ்ச்சியடைந்த பின்னும் அவன் கீழ்ப்படிய மறுத்தான். ஹைதர் தன் மைத்துனனை இஸ்மாயிலின் தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்பி அக் கோட்டைகளைக் கைப்பற்றினன். சிறிய பலாப்பூர்க் கோட்டையின் தலைவன் கிளர்ந்தெழுந்தான். அவனையும் ஹைதர் தானே நேரில் சென்று அடக்கி ஒடுக்க முனைந்தான்.

உடையார் மரபினர் ஆட்சியின் கீழிருந்த பகுதி இன்றைய மைசூர்த் தனியரசின் ஒரு பாதிக்கும் குறைவானதே என்று மேலே தெரிவித்திருக்கிறோம். அது முழுவதும் இப்போது ஹைதர் ஆட்சியின் கீழ் அமைதியுற்றிருந்தது. ஆட்சிப் பொறுப்பன்றி இனிவேறு பொறுப்பில்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டு விட்டதாகவே இச்சமயம் தோன்றிற்று. ஆனால், திடுமென வெளியேயிருந்து புதிய பொறுப்புக்கள் ஹைதரைக் கூவி அழைத்தன.

ஸலாபத்ஜங் மீர் அஸப் உத்தௌலா 1761 வரை ஆண்டான். அவன் தம்பியர் இருவரில் மூத்தவன் பஸாலத்.

அவன் ஏற்கெனவே அடோனி மண்டலத் தலைவனாயிருந்தான். ஜங்மீர் ஷுஜா உல்முல்க் வீரமும் பேரவாவும் உடையவன். இளையவன் மீர் நிஜாம் அலிகான் முந்திய நிஜாமைச் சிறைப்படுத்தி வதைத்து, பின் தானே நிஜாமாகி, 1761 முதல் 1803 வரை 42 ஆண்டுக் காலம் நீடித்து ஆட்சி செய்தான். நிஜாம் அரசுரிமையிற் பிற்பட்டுவிட்ட பஸாலத் இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, அடானியில் தனியாட்சி நிறுவினன். அத்துடன் தன் ஆட்சியைப் பரப்ப

எண்ணங்கொண்டு மராட்டியர் கைவசமிருந்த சுரா மாகாணத்தின் மீது படையெடுத்தான்.

சுரா மாகாணத்தின் தலைநகரான ஹஸ் கோட்டை பங்களூரை அடுத்திருந்தது. அதைக் கைப்பற்றும் முயற்சியில் பஸாலத் ஜங் வெற்றி பெற முடியவில்லை. அவ்வகையில் தனக்கு உதவி செய்தால், மாகாண ஆட்சியை ஹைதரிடமே விட்டு விடுவதாக அவன் தெரிவித்தான். இச்செயல் மூலம் தன் ஆட்சியையும் விரிவுபடுத்திக் கொள்ள முடியும், அத்துடன் நிஜாமின் வலுவையும் குறைக்க முடியும் என்று கண்டு, ஹைதர் அதில் முனைந்தான்.

ஹஸ் கோட்டையை ஹைதர் இரண்டு மூன்று நாட்களில் வென்றடக்கினான். அதன் பின் அவன் பெரிய பலாப்பூர் கோட்டையை அணுகினான். ஹைதரும் அவன் தமையனும் சிறு பிள்ளைகளாயிருக்கும்போது, அவர்கள் தாயுடன் சிறையில் அவதிப்பட்டிருந்த கோட்டை இதுவே. அவர்களைத் துன்புறுத்திய அப்பாஸ் அலிகானே அதன் முதல்வனாயிருந்தான். வளர்ந்துவிட்ட புலிக்குட்டியின் சீற்றத்துக்கு அஞ்சி, அவன் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் கோட்டையை விட்டு ஓடினான்.

மாகாணத்தின் கடைசிக் கோட்டை ஊத்தா என்பது. மராட்டியர் தமிழகக் கொங்கு மண்டலத்தை வெல்லும் பேரவாவுடன் இங்கே பீரங்கிகள், வெடி மருந்துக் குவைகள், உணவுப் பொருள்கள் ஆகியவற்றைப் போதிய அளவு சேமித்து வைத்திருந்தனர். இவை அனைத்தும் ஹைதர் கைவசமாயின. போர் முடிவில் பஸாலத் ஜங் ஒன்றிரண்டு பீரங்கிகள் தவிர மற்றச் செல்வங்களையும் மாகாணஆட்சியையும் ஹைதரிடமே ஒப்படைத்தான். அத்துடன் அவன் அரிய உதவியைப் பாராட்டி நவாப் பகாதூர் சக் மக் ஜங் என்ற பட்டத்தையும் அரசுரிமைச்

சின்னங்களையும் அவனுக்கு அளித்தான். ஹைதர் பட்டத்தில் ‘ ஜங் ’ என்ற அடைமொழியை மட்டும் நீக்கி, மற்றவற்றைத் தன் நிலவர உடைமையாக்கிக் கொண்டான். மீர் இஸ்மாயில் ஹுசேனை மாகாணத் தலைவனுக்கி விட்டு, ஹைதர் வெற்றியுடன் சிரங்கப்பட்டணத்துக்கு மீண்டான்.

சிறிய பலாப்பூர் வெற்றியை அடுத்து, அதைச் சார்ந்திருந்த ராயதுருக்கம், ஹர்ப்பன ஹள்ளி, சித்தல துருக்கம் ஆகிய கோட்டை முதலியவைகளையும் ஹைதர் தன் ஆட்சிக்குக் கீழ்க்கொண்டு வந்து, திறை தருவிக்க முயன்முன். இவ் வேலை கிட்டத்தட்ட முடியும் சமயத்தில் பேடனூர் அரசியலில் ஏற்பட்ட அரசுரிமைப் பூசல் அவன் கவனத்தை ஈர்த்தது.

ஹைதரின் பேரரச வாழ்வுக்கு அடிவாரமிட்ட நிகழ்ச்சி பேடனூர் வெற்றியேயாகும். பேடனூர் இன்றைய மைசூர்ப் பகுதியின் வடமேற்கிலுள்ள மலை நாட்டுச் சிறு நில அரசு ஆகும். 16–ம் நூற்றுண்டில் கிலாடி என்ற தலைநகரிலிருந்து நாயகமரபு மன்னர் அதைஆண்டனர். அவர்கள் லிங்காயதர், அதாவது வீர சைவ மரபினர். விஜயநகரப் பேரரசின் வீழ்ச் சிக்கு பின், இச்சேரி புதிய தலைநகராயிற்று. இச்சேரிநாயகர் கள் மைசூர் உடையார்களுடன் போட்டியிடத்தக்க வலிமை வாய்ந்த அரசர் ஆயினர். 1640-ல் சிவப்ப நாயகன் என்ற அரசன் தலைநகரைப் பேடனூர் அல்லது ‘ மூங்கில் நகர ’த் துக்கு மாற்றி, அதை வெல்ல முடியாத கோட்டை ஆக்கினுன். அவன் ஆட்சிக் காலத்தில் பேடனூரின் செல்வம் தென்னுடெங்கும் புகழ் பெற்றதாயிற்று. ஆட்சியும் மேல் கடற்கரை வரை பரந்திருந்தது.

1755–ல் பேடனூர் மன்னன் பசவப்ப நாயகன் மாண்டான். அவன் மனைவி வீரம்மா, எக்காரணத்தாலோ தன் மகன் சென்னபஸவையா விடம் ஆட்சியைக் கொடுக்

காமல் தானே ஆளமுற்பட்டாள். சென்னபஸவையா கொல்லப்பட்டுவிட்டதாகக் கூறப்பட்டது. ஆனால் சென்ன பஸவையா தப்பியோடி ஹைதர் அலியிடம் உதவி கோரினன். அரசுரிமை பெற்றால் ஹைதரின் ஆளாக இருந்து ஆட்சி செய்வதாகவும், திறை செலுத்துவதாகவும் வாக்களித்தான்.

ஹைதரின் பேடனூர்ப் படையெடுப்பு 1763-ல் தொடங்கிற்று. தலைநகரை அணுகும் வரை அரசி ஒரு சிறிதும் கவலை கொள்ளவில்லை. காடுமலைகளைக் கடந்து எந்தப் படையும் அவ்விடம் வரமுடியாதென்ற துணிச்சலே அதற்குக் காரணம். ஆனால் இளவரசன் உதவியாலும் ஓர் அமைச்சன் உதவியாலும் படைகள் காட்டுவழியறிந்து விரைந்தன. கோட்டையை அணுகிய பின் அரசி பணிந்து சமாளிக்க முயன்றாள். ஆண்டுதோறும் ஒரு இலட்சம் வெள்ளி திறையளிப்பதாக வாக்களித்தாள். ஆனால் அரசுரிமை இழப்பதைத் தவிர வேறு எந்தத் திட்டத் துக்கும் ஹைதர் இணங்கவில்லை.

ஆளுபவரிடம் எத்தனை வேற்றுமை இருந்தாலும் அந்த மலைநாட்டு மக்களின் போர் உறுதியில் தளர்ச்சி எதுவும் இல்லை. அவர்களைக் கொல்வதுதான் எளிதா யிருந்தது; அடக்குவது எளிதாயில்லை. தலைநகர்க்கோட்டை முற்றுகை ஒரு ஆண்டு நீடித்தது. அதன் பின்னும், மறை சுரங்க வழி ஒன்றை உளவாளிகள் கண்டு கூறிய தனாலேயே கோட்டை வீழ்ச்சியுற்றது. அரண்மனையை தானே தீக்கிரையாக்கி விட்டு, நகைநட்டுக்களுடன் அரசி வேறு கோட்டைகளுக்கு ஓடினாள். ஆனால், இறுதியில் எல்லாக் கோட்டைகளும் பிடிபட்டன. அரசியும் அவள் நண்பர்களும் மதகிரிக் கோட்டையில் சிறை வைக்கப் பட்டனர்.

பேடனூரின் மலைநாட்டு மக்களே தொடக்கத்திலிருந்து ஹைதரின் படையின் மூலபலமாயிருந்து வந்தனர். மக்கள் வீரம், நாட்டின் வளம், அரணமைப்புக்கள் ஆகிய யாவுமே ஹைதருக்குப் பிடித்திருந்தன. ஆகவே, அவன் பேடனூரைத் தன் நேரடியாட்சிப் பகுதியாகவே சேர்த்துக் கொண்டான். மைசூர் அரசின் எல்லை விரிவுற்றது. அத்துடன் அவன் பேடனூரையே தன் தலைநகரம் ஆக்கிக்கொள்ள எண்ணியிருந்ததாக அறிகிறோம். இத் திட்டம் கைவிடப்பட்டாலும் அந்நகர் மீது அவனுக்கிருந்த ஆர்வம் என்றும் குறையவில்லை. அவன் அதன் பெயரை ஹைதர் நகர் என்று மாற்றியமைத்தான். நகரின் கட்டடங்களையும் தெரு அமைப்பையும் அழகுபடச் செப்பம் செய்தான். அங்கே ஒரு தனி அரண்மனை, ஒரு வெடி மருந்துச்சாலை, நாணயத் தம் பட்டசாலை, ஆகியவற்றை உண்டுபண்ணினான். நகருக்கு அருகாமையிலுள்ள கடற்கரையில் ஒரு புதிய துறை முகத்தையும் கட்டமைத்தான்.

வெற்றியார்வத்துடன் புறப்பட்ட ஹைதர் உள்ளத்தில் பேடனூர், வாழ்க்கை ஆர்வத்தையும் ஆட்சியார்வத்தையும் தட்டி எழுப்பிற்று.

புதிய மைசூர் அரசின் புகழ்த்தோரரை வளைவில் பேடனூர் நடுநாயக மணிக்கல்லாக அமைந்தது.

மைசூருடன் அமையாமல் பேரரசாட்சி அமைக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வமும், தென்னாட்டு அரசியல் வாழ்வைச் சீரமைக்க அப் பேரரசை ஒரு கருவியாக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வமும்தான் பேடனூரைத் தலைநகராக்க வேண்டுமென்ற முதலார்வத்தைக் கைவிடும்படி ஹைதரைத் தூண்டின. அவன் அரசியல் தொலைநோக்குக்கு இந்த ஆர்வத் துறவு ஒரு சிறிய சான்று ஆகும்.

பேடனூர் வெற்றியால் ஹைதருக்கு ஒன்றரைக் கோடி பொன்னுக்குக் குறையாத பெருஞ் செல்வம் கிடைத்ததென்று கூறப்படுகிறது. இது இன்றைய மதிப்பில் பத்துக்கோடி வெள்ளிக்கு மேல் ஆகிறது.

பேடனூர்ப் போரின்போது, சாவனூர் நவாப் அப்துல் ஹக்கீம் பேடனூர் அரசிக்கு உதவியளித்திருந்தான். ஏற்கெனவே சுரா மாகாணத்தின் வெற்றி மூலம் ஹைதர், மராட்டியர் பகைமையை விலைக்கு வாங்கியிருந்தான். சாவனூர் மராட்டியர் அரசை அடுத்திருந்ததனுல், நட்பு முறையிலோ, எதிர்ப்பு முறையிலோ, அதைத் தன் பக்க மாக்கிக்கொள்ள ஹைதர் உறுதி கொண்டான். நட்புறவை நவாப் ஏற்காததால், ஹைதர் படைகள் சாவனூர் மீது சென்றன. நாட்டின் பெரும் பகுதி அழிக்கப்பட்ட பின்னரே, நவாப் பணிந்து திறைசெலுத்த ஒப்புக் கொண்டான். அவனிடமிருந்தும் கோடிக்கணக்கான விலை மதிப்புடைய பொருள்கள் கைப்பற்றப்பட்டன.

இச்சமயம் ஆர்க்காட்டு நவாபின் எதிரியான சண்டா சாகிபின் மகன் மீர் ரஸா அலிகான் ஹைதரிடம் அலுவல் தேடிவந்தான். பிரஞ்சுப் போர் முறைகளிலும் பயிற்சி களிலும் தேறிய அவனை ஹைதர் தன் பயிற்சிப் படைத் தலைவனுக்கிக் கொண்டான்.

ஹைதரின் படை முன்னேற்றங்கண்டு பேஷ்வா மாதவராவ் மனக் கொதிப்படைந்து, கோபால்ராவின் தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்பினுன். ஹைதரின் படை, அளவில் சிறிதாயிருந்தாலும், ஹைதரின் தலைமைத் திறமை யால் பல களங்களில் வெற்றி கண்டது. கோபால்ராவ் மன முடைந்து திரும்பவேண்டியதாயிற்று. ஆனுல் விரைவில் பேஷ்வா தன் மூல பலம் முழுவதும் திரட்டிக்கொண்டு மைசூர் மீது படையெடுத்தான். சாவனூருக்குத் தெற்கே

ரத்திஹள்ளி என்ற இடத்தில் ஒரு கடும்போர் நிகழ்ந்தது. ஹைதர் போர் முறைகள் பலவற்றைத் திறம்படக் கையாண்டும், மராட்டியர் பெரும்படை முன் முழுத்தோல்வி ஏற்க வேண்டியதாயிற்று. ஒரு சில குதிரை வீரருடன் பேடனூர்க் காடுகளுக்குள் ஓடித்தான் ஹைதர் உயிர் தப்ப வேண்டியிருந்தது.

மராட்டியப் படைகள் மைசூர்ப் பகுதி முழுவதும் பரவி ஹைதரை மென்மேலும் நெருக்கின. குடும்பத்தையும் குடும்பச் செல்வக் குவியலையும் சீரங்கப் பட்டணத்துக்கு அனுப்பி விட்டு, ஹைதர் நேர் உடன்படிக்கை கோரினன். இந்த ஒரு தடவை உடன்படிக்கையின் கட்டுப்பாடுகள் அவனுக்கு முற்றிலும் பாதகமாய் இருந்தன. அவன் சாவனூரையும் மொராரிராவிடமிருந்து முன்பு கைப்பற்றிய குத்திப் பகுதியையும் விட்டுக்கொடுக்க இணக்கமளித்தான். அத்துடன் போர் இழப்பீடாக 32 இலட்சம் வெள்ளி கொடுக்க வேண்டி வந்தது. ஆயினும் ஹைதரின் சுரா மாகாண வெற்றியும் பிற ஆட்சிப் பகுதிகளும் அவனிடமே விட்டு வைக்கப்பட்டன. தோல்வி இடையேயும் அவன் வீரத்துக்குக் கிடைத்த மதிப்பே இது.

தோல்வி காணுத வீரன் ஹைதரின் புகழ் மராட்டியப் போரின் தோல்வியால் வளர்ந்ததேயன்றிக் குறையவில்லை. ஏனென்ருல், இத் தோல்வி, அடுத்த வெற்றிப் பாய்ச்சலுக் கான ஒரு பதுங்கலாக மட்டுமே அமைந்தது. படைகளின் அளவால் பன்மடங்கு மேம்பட்ட எதிரி, முகம் திரும்பிய மறுகணமே ஹைதர் விரைந்து தன் நாட்டைச் சீர் செய்து கொண்டு அடுத்த வெற்றிப் பாய்ச்சலுக்குக் கிளம்பினன் இத்தடவை அவன் நாட்டம் மேற்கு மலையாளக்கரை நோக்கிற்று.

மேற்குக் கரைப் பகுதி கி. பி. 9-ம் நூற்ருண்டுவரை முத்தமிழ் நாடுகளில் ஒன்ருகிய சேர நாடாயிருந்தது. ஆனல்

அந்நூற்றுண்டில் சேரப் பேரரசு வீழ்ச்சியடைந்து பல சிற்றரசுகளாயின. தெற்கே, வேணுடு அல்லது திருவாங்கூர், உதயவர் மரபினராலும், அதன் வடபால் கொச்சி, பெரும் படப்பு மரபினராலும், கள்ளிக்கோட்டை, சாமூதிரி மரபின ராலும், வடகோடியிலுள்ள சிரக்கல், கோலத்திரி மரபின ராலும் ஆளப்பட்டது. விஜயநகர ஆட்சிக்காலத்தில் புதிதாகக் கடல் வழி கண்டு மேனுட்டுக் கடலோடி வாஸ்கோடகாமா வந்து தென்னுட்டில் இறங்கிய பகுதி, கள்ளிக் கோட்டையே. முதல் முதல் மேனுட்டினருடன் தொடர்பு கொண்ட கீழை உலக மன்னனும் சாமூதிரியே.

மலையாளக் கரையின் மக்கள் தொகையில் பெரும் பகுதி யினர் நாயர்கள். அவர்கள் போரையே தங்கள் வாழ்வாகக் கொண்ட மறக்குடியினர். 9-ம் நூற்றுண்டுக்குப் பின் புதிய இஸ்லாம் நெறியும் அராபியர் குடியேற்றமும் வட மலையாளக் கரையில் ஏற்பட்டது. அராபியரும் நாட்டுக் குடிகளும் கலப்புற்ற பின் மலையாள நாட்டு இஸ்லாமியர் மாப்பிள்ளைகள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவர்களும் நாயர்களைப்போலவே வீரமுடையவர்களா யிருந்தனர். ஹைதர் நாட்களில் சிரக்கல் தலைவனும், அலிராஜன் என்ற ஒரு இஸ்லாமியனுகவே இருந்தான்.

1757-ல் ஹைதர் நஞ்சிராஜனுடன் தமிழகப்போர்களில் ஈடுபட்டிருந்தான். அச்சமயம் அவன் மலையாளக் கரையில் படையெடுத்துத் திறை பிரித்த செய்தி மேலே கூறப்பட் டுள்ளது. சாமூதிரி அரசருக்கும் பாலக்காட்டு அரசருக்கும் இருந்த போட்டி அச் சமயம் ஹைதருக்கு உதவிற்று. பாலக் காட்டு அரசன் பணிந்து நண்பனுனன். அவன் உதவியுடன் சாமூதிரி முறியடிக்கப்பட்டு, திறை செலுத்திப் பணிந்தான். ஆண்டு தோறும் திறை செலுத்துவதாகவும் இருமன்னரும் வாக்களித்தனர். போட்டி காரணமாக பாலக்காட்டரசன்

அவ்வப்போது இதை அனுப்பி வந்தாலும், சாமூதிரி இதை விரைவில் நிறுத்தினன். மைசூர் அரசியல் வாழ்வு வேறு திசையில் சென்றதாலும், மராட்டியர் படையெடுப்பாலும் ஹைதர் இப்பக்கம் திரும்பவில்லை. ஆனல், 1765-ல் மராட்டியப் படை திரும்பியவுடன், அவன் சாமூதிரியிடம் திறை கோரினன். சாமூதிரி மறுத்துவிடவே, ஹைதர் படையெடுப்புத் தொடங்கிற்று.

முதலில் மைசூர்ப்படைகள் பேடனூர் வழி, மேல் கரையின் வடகோடி சென்றன. தளவாடங்களைக் கடல் வழி அனுப்பிவிட்டு, ஹைதர் கரை வழியாகக் குடகு மீது படையெடுத்தான். ஒன்றிரண்டு குடி மன்னர் எதிர்த்து வீழ்ச்சி யடைந்தபின், மற்றவர்கள் பணிந்தனர். கண்ணனூரிலுள்ள அலிராஜன் பணிந்ததுடனன்றி, ஹைதருக்கு நண்பனுகி அவன் படைகளுக்கு வழி காட்டி உதவினன்.

மலையாளக் கரைப் போராட்டத்தில் ஹைதர் படைகளுக்குப் பெருத்த சேதம் ஏற்பட்டது. பல அடர்ந்த சதுப்பு நிலக் காடுகள் தாண்டிப் படைகள் செல்ல வேண்டியிருந்தது. நாயர் வீரர்களும் அங்குலம் அங்குலமாக அவர்கள் முற்போக்கை மூர்க்கமாகத் தடுத்து நின்றனர். ஆனல், இறுதியில் படைகள் கள்ளிக்கோட்டையை அணுகின. சாமூதிரி இத்தடவை எளிதில் பணிந்து, நட்பாடினன். ஆயினும், திறை செலுத்துவதில் அவன் நாள் கடத்தி வந்தான். ஹைதர் சீற்றங்கொண்டு சாமூதிரியையும் அவன் அமைச்சனையும் அவரவர் அரண்மனைகளிலேயே சிறைப்படுத்தினன். அப்போதும் செயல் சாயவில்லை. ஹைதர் அமைச்சனை வதைத்துத் துன்புறுத்தினன். தனக்கும் இந்தத் தண்டனை தரப்படக்கூடும் என்று எண்ணி சாமூதிரி தன் அரண்மனைக்குத் தானே தீ வைத்து அதில் மாண்டான். நகரின் செல்வத்தைக் கொள்ளையிட்ட பின்,

ஹைதர் மலையாளக் கரையில் தெற்கு நோக்கி முன்னேறினான். கொச்சி அரசரும் பாலக்காட்டு அரசரும் பணிந்து பெருஞ் செல்வத்தைத் திறையாக அளித்தனர்.

சமூதிரியின் நெஞ்சழுத்தத்தின் பயனை ஹைதர் விரைவில் கண்டான். நாடுமுழுவதும் அடக்கிவிட்ட மகிழ்ச்சியுடன் அவன் கோயமுத்தூர் சென்றவுடனே, மலையாளக்கரை முழுவதும் காட்டுத் தீ போலக் கிளர்ந்தெழுந்தது. மாடக் கரையிலிருந்து ஹைதர் கிளர்ச்சியை அடக்கும்படி ரஸா சாகிப் என்ற படைத் தலைவனை அனுப்பினான்.

ஆனால், கிளர்ச்சி இத்தடவை படைவீரர் கிளர்சியாயில்லை. நாயர்குடி மக்கள் அனைவருமே கிளர்ந்தெழுந்தனர். ரஸா சாகிபு முன்னும் செல்லமாட்டாமல், பின்னும் வர மாட்டாமல் திணறினான். ஹைதர் செய்தி அறியுமுன் நிலைமை படுமோசமாயிற்று. செய்தியறிந்த பின்னும் பெரு வெள்ளத்தால் ஹைதர் முற்போக்குப் பெரிதும் தடைப்பட்டது. நாயர் வீரர்கள் பல்லாயிரக் கணக்கில் திரண்டு மைசூர்ப் படைகளுக்குப் பெருஞ் சேதம் விளைத்தனர். நகரை அணுக முடியாமல் இரு படைகளும் தடைபட்டு நின்றன. ஆனால், இச்சமயம் ஹைதரிடம் இருந்த பிரெஞ்சுப் படைப் பிரிவின் தலைவன் உருப்படியான உதவி செய்தான். அவன் உக்கிரமாக முன்னேறி அரண் வரிசைகளைப் பிளந்தான். பிளவின் வழி ஹைதர் படைகள் முன்னேறி நகரைக் கைக்கொண்டன.

நாடு கைவசமானபின் ஹைதர் வட்டியும் முதலுமாகப் பழி வாங்கினான். மலபார் மக்கள் என்றும் அவன் பெயரை மறக்க முடியாதபடி தன் ஆற்றலை அவன் அவர்கள் மீது பொறித்தான். அவன் இப்போது எடுத்த நடவடிக்கைகள் படைத் துறை வரலாறு முன்பின் அறியாதது. சிறைப்பட்டவர்களை ஒருவர் விடாமல் அவன் கொன்று வீழ்த்தினான்.

குடிமக்களைத் தொகுதி தொகுதியாகத் திரட்டித் தொலை நாடுகளில் சென்று பிழைத்து அவதியுறும்படி அனுப்பி வைத்தான்.

அரசியல் நோக்குடன் மதிப்பிட்டாலன்றி, மலபாரில் ஹைதர் கையாண்ட முறைகள் தூயவீரனான அவன் புகழுக்குக் களங்கம் தருபவையேயாகும். ஆனால், வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு ஆகிய முத்திசையிலும் பகைவர்களுடன் போராட வேண்டிய நிலையிலிருந்த மைசூருக்கு, நாலாவது திசையில், மேற்கு மலைத் தொடரின் நிழலில் ஒதுங்கியிருந்த மலபாரின் அமைதி மிக இன்றியமையாததாயிருந்தது. ஹைதரின் கடு நடவடிக்கைகள்கூட, இவ்வகையில் அவனுக்கு முழுதும் பயன்படவில்லை என்பதை அவன் பின்னாளைய வரலாறு காட்டுகிறது.

8. ஆங்கிலேயருடன் போர்

ஹைதர் ஒரு சிறந்த போர் வீரன் ; ஆனால், அவன் போர் வெறியன் அல்ல. அவன் வாழ்க்கையையும் சூழலையும் உற்று நோக்குபவர்களுக்கு இது எளிதில் விளங்கும். 18-ம் நூற்றாண்டில் தென்னாட்டில், போர் விலக்க முடியாத ஒன்றாயிருந்தது. அதிலிருந்து ஓர் அரசு ஒரு சிறிது ஓய்வு பெற வேண்டுமானால்கூட, அது வலிமை வாய்ந்த அரசாகவும், ஓரளவு பேரரசாகவும் இருந்து தீரவேண்டும். ஹைதர் காலத்துக்கு முன்பே தளர்ந்து நொறுங்கிக்கொண்டிருந்த மைசூர் அரசை அத்தகைய வலிமை வாய்ந்த அரசாக்குவதிலேயே ஹைதரின் தொடக்க காலப் போர்கள் முனைத்திருந்தன. ஆனால், அந்த நிலை அடைந்த பின்னும் மைசூர், போர் இல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. இதற்குப் பேரளவு மராட்டியப் பேரரசின் பண்பும், நிஜாம், ஆர்க்காட்டு நவாப் ஆகியவர்களின் பண்புமே காரணம்.

மராட்டியப் பேரரசைக் கைக்கொண்டிருந்த பேஷ்வா மரபினர் பேரரசாட்சியின் எல்லை விரிவை விரும்பியவர்களல்ல. அவர்கள் விரும்பியது சூழ்ந்துள்ள நாடுகளைக் கொள்ளையிடுவதே. அவர்களுக்குப் பேரரசு என்பது இத்தகைய ஒரு கொள்ளைப் படைக்கான மூலதனம் மட்டுமே! நிஜாமும் ஆர்க்காட்டு நவாபும் தமக்கான வலுவும் கொள்கையும் அற்ற அரசுகள். ஆங்கிலேயரையும் பிரஞ்சுக்காரரையும் மோதவிட்டே அவர்கள் வளர எண்ணினர். இந்நிலை தென்னுட்டின் விடுதலைக்குச் சாவுமணி அடித்து விடும் என்பதை ஹைதர் தெளிவாக உணர்ந்தான். அவன் பிற்காலப் போர்களின் போக்கைக் கவனித்தால் இது விளங்கும். ஆகவே, அப் போர்கள் மைசூர் அரசுக்கான போர்களோ, பேரரசுக்கான போர்களோ அல்ல. அவை தேசியப் போர்கள்.

மேலும் ஹைதரின் தேசியம் வெளிநாட்டாரை வெறுத்த தேசியமன்று. பிரஞ்சுக்காரரின் வீரம், உறுதி, கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றை ஹைதர் மனமாரப் பாராட்டினுன். தன் அரசியலிலேயே அவர்களைப் பல துறையிலும் ஈடுபடுத்த அவன் தயங்கவில்லை. ஆங்கிலேயரிடமும் அவன் பெருமதிப்பு வைத்திருந்தான். அவர்கள் நட்பையே விரும்பினுன். ஆகவே, அவன் தேசீயம் பிறநாட்டாரையோ பிறநாட்டுப் பண்பையோ வெறுத்த தேசீயமன்று. அவற்றைப் பயன்படுத்தியேனும் சரிந்துவந்த தேசீய வாழ்வைக் காக்க அவன் அரும்பாடு பட்டான். ஆனுல் அவன் தேசீயத்துக்கு எதிராயிருந்தது வெளிநாட்டார் அரசியல் தலையீடும், அதற்கு ஆக்கமளிக்க உடந்தையாயிருந்த மற்றப் பேரரசுகளின் பண்புமேயாகும்.

இந்த நிலையில் ஹைதர் பேரரசுகளைக் கூடியமட்டும் எதிர்க்காமலே மைசூரையும் மற்றத் தென்னக அரசுகளையும்

வலுப்படுத்த முயன்ருன். அவன் காலத்தில் எவரும் இந்தக் காலங் கடந்த உயரிய நோக்கத்தை உணர்ந்தார்களில்லை. ஆனுல் அவன் உரையாடல்கள், கருத்துறைகளை வெளி நாட்டுத் தூதுவர் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றனர். அவற்றில் இந்தநோக்கம் முளைப்பதாகத் தென்படுகின்றது.

பெயரளவில் மைசூர் மன்னனுயிருந்த சிக்க கிருஷ்ண ராஜன் 1766-ல் உயிர் நீத்தான். அவன் மகன் நஞ்சிராஜன் மன்னர் பெயருக்கு உரியவனுனன். ஆனுல் அச்சிறுவன் தன் ஆற்றலும் பொறுப்பும் அறியாது வீணுரவாரங்களில் இறங்கினுன். அவனைத் திருத்த முயன்றும் முடியாது போகவே, ஹைதர் அவன் அரண்மனைச் செல்வங்களைப் பறித்து, அவனைச் சிறைப்படுத்தினுன். மன்னர் பொறுப்பை மட்டுமன்றிப் பெயரையும் அவன் இதன்பின் வெளிப் படையாக மேற்கொண்டு நவாப் ஆனுன்.

இச்செயல் மூலம் ஹைதர் மீண்டும் பேஷ்வா மாதவ ராவின் சீற்றத்துக்கு ஆளானுன். பேஷ்வாவின் பெரும் படை மைசூரை நோக்கி முன்னேறிற்று. பேஷ்வாவுடன் நிஜாமும் படையெடுப்பில் சேர்ந்து கொள்வதாக ஒப்புக் கொண்டான். ஹைதர் ஆர்க்காட்டு நவாபின் தமையனுன மகுபூஜ்கானைத் தூதராக அனுப்பிச் சந்தித்துப் பேச முயன்ருன். பேஷ்வாவின் சீற்றம் மாறவில்லை. படைகளின் வரவைத் தடுக்க ஹைதர் பல தீவிர நடவடிக்கைகளை மேற் கொண்டான். வழி எங்கும் அணைகளை உடைத்து வெள்ளக் காடாக்கினுன். பாதைகளைப் பாழாக்கினுன். எல்லைப்புறங் களில் உணவுப் பொருள்கள் கிடைக்காதபடி அவற்றைத் தூர்த்தான். ஆனுல் பேஷ்வாவின் பெரும்படையை இவை நீடித்துத் தடைப்படுத்த முடியவில்லை.

மராட்டியர் சுரா மாகாணத்தை அடைந்தனர். மாகாணத் தலைவன் மீர் அலி ரஸாகான் ஹைதரின் மைத்

துனன். அவனால் மிகவும் உதவப் பெற்றவன். ஆயினும் அவன் துணிந்து கடமை துறந்து பேஷ்வாவுக்குக் கோட்டையைத் திறந்து ஆதரவு தந்தான். இது ஹைதர் ஆற்றலுக்கும் ஊறுசெய்தது. அவன் உள்ளத்தையும் புண்படுத்திற்று. இப் பகைச் செயலுக்குப் பரிசாக மராட்டியர் மீர் அலி ரஸா கானுக்குக் குர்ரம் குண்டாக் கோட்டையை வழங்கினர்.

ஹைதர் எப்படியாவது பேஷ்வாவுடன் இணங்கிப் போக முன்னிலும் மும்முரமான முயற்சி செய்தான். இத்தடவை சொல்திறமிக்க அப்பாஜிராம் என்ற தூதுவனை அனுப்பினான். அப்பாஜிராம் முயற்சி வெற்றி பெற்றது. முப்பத்தைந்து இலட்சம் வெள்ளி பெற்று படையெடுப்பை நிறுத்தப் பேஷ்வா ஒப்புக்கொண்டான். ஹைதர் உடனடியாகப் பாதிப் பணம் திரட்டிக் கொடுத்தான். மறுபாதிக்குக் கோலார் மாவட்டம் ஈடாக அளிக்கப்பட்டது. இம் மறு பாதியையும் விரைவில் திரட்டிக் கொடுத்து, அவன் கோலாரையும் மீட்டுக்கொண்டான். இவ்வாறு மலைபோல வந்த இடர் பனிபோல நீங்கிற்று.

மைசூர்ப் படையெடுப்பில் மராட்டியருடன் நிஜாமும் பங்கு கொள்ள எண்ணியிருந்தான். ஆனால் அவன் படைகள் வந்து சேரு முன்பே நேச ஒப்பந்தம் முடிந்து விட்டது. ஆயினும் இந்தப் புதிய சூழ்நிலையையும் பயன் படுத்திக் கொள்ள நிஜாம் எண்ணமிட்டான். ஹைதருடன் சேர்ந்து ஆர்க்காட்டு நவாப் முகமதலியையும் அவன் கைப்பாவையாக நடந்துகொண்ட ஆங்கிலேயரையும் தாக்க அவன் திட்டமிட்டான்.

ஹைதர் இப்புதிய திட்டத்தை உள்ளூர விரும்பவில்லை. ஆயினும் நிஜாமின் வற்புறுத்தலுக்கு அவன் இணங்கினான். ஆனால் படைகள் ஆர்க்காட்டுச் சமவெளியில் இறங்கும்வரை

நிஜாம் ஆங்கிலேயரை வெளிப்படையாகப் பகைத்துக் கொள்ளவில்லை. ஒருபுறம் ஹைதருடனும் இன்னொருபுறம் ஆங்கிலேயருடனும் நேச உறவு கொண்டு, இரண்டகமாகவே நடந்து கொண்டான். வெற்றி எந்தப்பக்கம் வரக்கூடுமோ அந்தப்பக்கத்தில் சாய எண்ணி மதில்மேல் பூனையாக இருப்பதையே அவன் அரசியல் கோட்பாடாகக் கொண்டிருந்தான்.

நிஜாம் படைகள் ருக்னுதுல்லா என்ற படைத் தலைவன் கீழ் அணிவகுக்கப்பட்டிருந்தன. ஹைதர் படையில் அவன் மகன் திப்பு, மன்னிப்புப் பெற்று ஹைதருடன் சேர்ந்து கொண்ட மீர்அலிரஸாகான், மக்தூம்சாகிபு, காஸிகான் முதலிய படைத் தலைவர்களும் மைசூர் படைமுதல்வனான மகமதலியும் தலைமை வகித்தனர். இருவர் படைகளும் சேர்ந்து 42,000 குதிரை வீரரும் 28,000 காலாள் வீரரும் இருந்தனர். 109 பீரங்கிகள் அவர்களுக்கு உதவின. தவிர, ஹைதர் வசமாக ஹைபத் ஜங் என்பவன் தலைமையில் 5,000 குதிரை வீரர்களும் 2,000 பயிற்சி பெற்ற காலாள் வீரரும், 2,000 பயிற்சி முற்றுப் பெறாத வீரரும் சில பீரங்கிகளுடன் பின் தங்கி இருந்தனர். இப் படைகள் ஆர்க்காட்டுச் சமவெளிக்குள் பாய்வதற்குச் சித்தமாகச் சங்கம் கணவாய் அருகே கூடாரமடித்து இருந்தன.

நிஜாம்—ஹைதர் படைகள் இணைந்து படையெடுக்கத் தொடங்கிய செய்தி அறிந்ததும், திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்த படைத் தலைவன் ஹோவார்டு 5,000 காலாள்படை வீரரையும் 1,000 வெள்ளையரையும் விரைந்து கணவாயின் மறுபுறம் கொண்டுவந்து நிறுத்தி, நேசப் படைகள் கணவாய் கடவாமல் தடுக்க முயன்றான். ஆனால், ஹைதர் படைகள் இரவோடிரவாகக் கணவாய் கடந்து ஆங்கிலப் படைகளைச் சூழ்ந்து, அவற்றைத் தாக்கின. நிலைமையைச்

சமாளிக்க முடியாத ஹோவார்டு, விரைந்து பின்வாங்கி, திருவண்ணுமலையை அடைந்தான். அங்கிருந்து சென்னைத் தலைவர்களுக்கு நேசப் படைகளின் தொகையும் முன்னேற்றமும் குறித்து கலவரத் தகவல் அனுப்பினுன். இதன் பயனுகத் திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்து 4,000 காலாள் வீரர், 800 வெள்ளையர், ஆர்க்காட்டு நவாபின் 3,000 குதிரை வீரர் ஆகியவர்களுடன் படைத் தலைவன் ஸ்மித் அனுப்பப் பட்டான்.

நிஜாமின் படைகளை நோக்க, ஆங்கிலேயர் படைகள் மிகக் குறைந்த தொகையுடையவை. ஆகவே, வெற்றி தன் பக்கம் என்பதில் அவனுக்கு உறுதி பிறந்தது. இப் புகழை ஹைதருடன் பங்குகொள்ள அவன் உள்ளூர விரும்பவில்லை. ஆகவே, ஹைதர் படைகளைச் சோழநாட்டுக்கு அனுப்பி, உணவுப் பொருள், தளவாடங்கள் ஆகியவைகள் ஆங்கிலேயருக்கு வராமல் தடை செய்யும்படி அவன் வேண்டினுன். ஹைதருக்கு நிஜாம் படையின் மீது நம்பிக்கையில்லை. ஆயினும் நிஜாமின் வற்புறுத்தலால், தன் மெய்க்காவல்ப் படை போக மீந்தவற்றை அனுப்பி விட்டான். நிஜாம் படைகள் சீர்குலைந்தால், மெய்க்காவல் படை கொண்டே சமாளிக்கலாம் என்று அவன் எண்ணினுன்.

ஹைதர் எண்ணியது சரியாய்ப் போயிற்று. மைசூர்ப் படை சிறிதானுலும் கட்டுக்கோப்புடையது என்று ஸ்மித் கருதினுன். ஆகவே, அதன் பக்கம் சென்று தாக்குவது போல் பாவனை செய்து, நிஜாம்பக்கமே சென்று மோதினுன். ஆங்கிலேயர் துப்பாக்கிகள் வேருெருபுறமிருந்து படை வீரரிடையே அழிவு செய்தன. சந்தைக் கூட்டத்தில் பாம்பு புகுந்தால் ஏற்படும் கலவரம் நிஜாம் படையில் காணப் பட்டது. நிஜாம் தொலைவிலிருந்து தன் வீரர்களின் ஓட்டத் திறமையைக் கண்டு வெட்கினுன். மன்னன் அமைச்சனையும்

அமைச்சன் படைத் தலைவனையும், படைத்தலைவன் வீரரையும் குறைகூறிச் சமாளித்தனர். ஆனால், ஆங்கிலேயர் அவர்களுக்குப் பேச்சுக்கும் இடமளிக்காமல் துரத்தினர். ஹைதரின் சிறிய மெய்காவற் படை இத் தோல்வியிடையேயும் நிலைமையைச் சமாளித்து, பாதுகாப்புடைய வேறிடத்துக்குப் பின் வாங்கிச் சென்றது.

போரில் எடுத்த அடியில் ஆங்கிலேயர் தற்காலிகமாக வென்றாலும், நாட்செல்லச்செல்ல அவர்கள் பக்கத்திலும் தளர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஆர்க்காட்டு நவாபின் படைகள் நிஜாம் படைகளைவிட மோசமாயிருந்தன. வேண்டிய நேரத்தில் வேண்டிய இடத்தில் படையும் பண உதவியும் செய்வதாகக் கூறி அவன் சென்னை அரசியல் தலைவர்களைப் போர் முயற்சியில் ஊக்கியிருந்தான். ஆனால், வரிப் பணத்தைத் தின்றழித்தது தவிர, பணத்துக்கு அவனிடம் வழி ஏதும் இல்லை. திருவண்ணாமலையில் படைகளுக்கு வேண்டிய உணவும் தளவாடமும் சேகரித்து வைத்திருப்பதாக அவன் கூறியிருந்தான். இதை நம்பி ஸ்மித் அவ்விடம் சென்று காத்திருந்தான். எத்தகைய தளவாடமும் கிட்டவில்லை. ஆனால், இதே நம்பிக்கையுடன் அங்கே வந்திருந்த படைத் தலைவர் 'உட்' டின் வீரருடன் ஸ்மித் கலக்க முடிந்தது. அவர்கள் மொத்தப் படைபலம் இப்போது 1,030 குதிரை வீரரும், 5,800 காலாட் வீரரும் ஆவர். 16 பீரங்கிகளும் இருந்தன.

திருவண்ணாமலையில் ஆங்கிலேயரை ஹைதர் தாக்கினான். போர்க்களத்தில் ஆங்கிலேயர் எதிர்ப்பைச் சமாளித்து நின்றனர். ஹைதர் படைகள் பின்னடைந்தன. ஆனால், ஆங்கிலேயருக்கு உணவு, தளவாட உதவி எதுவும் வராமல் மைசூர்ப் படைகள் தடுத்தன. அவர்கள் கையில்பட்ட தளவாடங்களால் அவர்கள் நிலை மேன்மேலும் நலமடைந்தது.

1767-ல் தொடங்கிய போராட்டம் அந்த ஆண்டு இறுதிக்குள் பலவகையில் மாறுதலடைந்தது. சிங்காரப் பேட்டையருகே ஆங்கில உதவிப்படை ஒன்றைத் தாக்கும் போது, ஹைதர் படைக்குப் பெருஞ்சேதம் விளைந்தது. ஹைதர் குதிரை சுடப்பட்டு விழுந்ததனால், அவன் உயிர் மயிரிழையளவே தப்பிப் பிழைத்தது. தவிர, அவன் கீழ் திசைப்போர் ஈடுபாடறிந்த மலையாளக்கரைக் குடி மன்னர் கிளர்ந்தெழுந்ததாக அவன் கேள்விப்பட்டான். திப்புவின் தலைமையில் அவன் ஒரு படை அனுப்பி, அங்கே நிலைமையைச் சமாளித்தாலும், மதுரையிலிருந்தும் பம்பாயி லிருந்தும் ஆங்கிலேயர் அத்திசையில் கலவரங்களைக் கிளறிக் கொண்டேயிருந்தனர். பம்பாய்ப்படை மங்களூரைப் பிடித் ததாகத் தெரியவரவே, ஹைதர் திடுமென இரு கடற் கரைகளின் பக்கமும் போராட வேண்டி வந்தது. ஆனால், அவன் பெற்ற போர்த்திறமை அவையனைத்தையும் இடை விடாமுயற்சியுடன் சமாளித்தது. மங்களூரைச் சென்று மீட்டு, எவரும் எதிர்பாரா வகையில் அவன் கிழக்கே தன் படைகளுக்கு உதவ முன்வந்து, இவ் வியத்தகு விரைவின் மூலமே எதிரிகளின் உள்ளத்தில் அதிர்வேட்டுக்களை உண்டு பண்ணினான்.

ஓர் ஆங்கிலப் படை நிஜாம் பகுதி மீதே தாக்கத் தொடங்கிற்று. இது கேட்ட நிஜாம் தாயகத்துக்கு ஓடினான். ஆனால், அவன் ஓடியதுடன் அமையவில்லை. எவ்வளவு எளிதாக அவன் முன்பு ஆங்கிலேயர் உறவைக் கைவிட்டானோ, அதைவிட எளிதாக இப்போது அவன் ஹைதர் உறவை முன்னறிவிப்பின்றி எதிர்த்துவிட்டு ஆங்கிலேயருடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டான்.

நிஜாமின் துணை நீங்கியதால் ஹைதருக்கு உண்மையில் வலுமிகுந்ததென்றே கூறவேண்டும். ஏனென்றால், கடல்

போன்ற நிஜாம் படைகளுடன் இணைந்து நின்றபோது கிட்டாத வியத்தகு வெற்றிகள் அதன் துணை அகன்ற பின்னரே ஹைதருக்குக் கிட்டின. கிட்டத்தட்ட வடதமிழக முழுவதும் அவன் வாள்போல் சுழன்று சுழன்று சென்று, முகமதலியின் வலிமைமிக்க கோட்டைகள் பலவற்றையும் கைப்பற்றினான். ஆங்கிலேயர் உதவிப்படைகள் எதுவும் இடம் விட்டு இடம் பெயர முடியாமல் அவற்றை அவன் சிதறடித்தான். இரண்டாண்டுகள் ஆங்கிலேயர் போக்கு வரவு முற்றிலும் கடல்வழியாகவே நடந்தது. கரையா திக்கம் முழுவதும் ஹைதர் படைகளின் வசமாயிருந்தது.

பண்டைத் தமிழரசுகளைப் போல் ஹைதரிடம் கடற் படையும் இருந்திருந்தால், மைசூர்ப் போருடன் ஆங்கில ஆட்சிக்கு ஒரு முடிவு ஏற்பட்டிருக்கும்!

ஹைதர் மேல்திசையிலிருந்து திரும்புவதற்குள் ஹைதர் வென்ற தமிழகப் பகுதி முழுவதையும் மீட்டு விட ஆங்கிலேயர் பெரு முயற்சிகள் செய்தனர். அதற்காகவே ஹைதரின் எதிரியாகிய குத்தி மராட்டியத் தலைவன் மொரார்ரி ராவையும் அவர்கள் பணம் பேசி வரவழைத்தனர். ஆனால் அவன் படைகள் வந்து சேருவதற்குள் ஹைதர் மின்னலெனத் தமிழக எல்லையுள் குதித்தான்.

இந்துஸ்தானியில் ‘புலி’ என்ற பொருளுடைய ‘ஹைதர்’ என்ற சொல் மலையாளிகளிடையே ‘புலி’ யால் நேர்ந்த கிலியையே தந்திருந்தது. 1768-ம் ஆண்டில் ஆங்கிலேயருக்கும் அது அதே கிலியை உண்டு பண்ணிற்று. மேலை நாட்டில் 19-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அழுகின்ற ஆங்கிலக் குழந்தைகளிடம் ஆங்கிலத் தாய்மார்கள் ‘நெப்போலியன்’ பெயரை மெல்ல உச்சரிப்பார்களாம். குழந்தைகள் உடனே வாய்ப் பொத்தி நடுங்கி விடுமாம்! கீழ் திசையில் ஹைதர் பெயர் உச்சரித்து ஆங்கிலக்

குழந்தைகளுக்குச் செவிலியர் அதே நிலையை உண்டு பண்ணினர்!

மூலபாகல் என்ற இடத்தில் ஆங்கிலப் படைகளை அகற்றி ஆர்க்காட்டு நவாபின் படைகள் அமர்த்தப்பட்டிருந்தன. இஃதறிந்த ஹைதர் அக்கோட்டையை எளிதில் கைப்பற்றிக் கொண்டான். படைத் தலைவன் 'உட்' அதை மீட்கப் புறப்பட்டான். உள்ளே மைசூர்ப் படைகள் இருந்தன என்று மட்டுமே அவனுக்குத் தெரியும். ஹைதர் மலையாளக்கரையிலிருந்து அவ்வளவு விரைவில் வந்திருக்க முடியாது என்று அவன் கருதினான். ஆனால், எதிர்ப்பின் மும்முரத்தால் அவன் உண்மை உணர்ந்து விரைந்து பின் வாங்கினான். இதுவும் எளிதில் முடியவில்லை. ஹைதர் வெளியே நிறுத்தியிருந்த படைகள் இதைத் தடுத்தன. அவசர அவசரமாகப் புதிய படை பலம் வேண்டுமென்று படைத் தலைவன் ஸ்மித்துக்குச் செய்தி அனுப்பப்பட்டது.

படைத் தலைவன் ஸ்மித் வருமுன் ஹைதர் மேலும் சில கோட்டைகளைக் கைப்பற்றி விட்டான்!

ஹைதர் ஹோசூர்க் கோட்டையின் முற்றுகையில் ஈடுபட்டிருந்தான். போர் முயற்சியின் தோல்விகளால் மனம் குமுறிய ஆங்கில அரசியலார் படைத் தலைவன் ஸ்மித்தைச் சென்னைக்குத் திருப்பியழைத்துக்கொண்டு, படைத் தலைவன் 'உட்'டை நியமித்திருந்தனர். 'உட்' தன் களபீரங்கிகளையும் தளவாடங்களையும் பாகலூரில் படைத் தலைவனான அலெக்ஸாண்டரிடம் விட்டுவிட்டு ஹோசூருக்கு விரைந்தான். ஆனால் ஹைதர் முற்றுகை துறந்து இரு தலைவர்களின் இடையே பாய்ந்து சென்று பீரங்கிகளைக் கைப்பற்றிப் பங்களூருக்கு அனுப்பினான். அத்துடன் 'உட்'டின் படைகளை விடாது தொடர்ந்து அழித்து, அவன் தலைமைத் திறத்தைச் சந்தி சிரிக்க

வைத்தான். வேங்கடகிரியிலிருந்து திடீரென்று மேஜர் பிட்ஸ்கெரால்டு என்ற படைத் தலைவன் வந்து உதவியிரா விட்டால், ‘உட்’, தானே ஹைதர் பிடியிலிருந்து தப்பி வந்திருக்க முடியாது!

ஹோசூர்-பாகலூர் தோல்வியால், ‘உட்’டும் பதவி யிழந்தான். படைத் தலைவன் லாங் படை முதல்வனாக அமர்வு பெற்றான்.

ஆங்கிலேயர் இப்போது பங்களூரைக் கைப்பற்றி ஹைதரை மீள வைக்கலாம் என்று மனப்பால் குடித்தனர். இதை அறிந்த ஹைதர் பஸ்ஸுல்லாக்கானை அனுப்பி ஆங்கிலேயரிடம் மீந்திருந்த கோட்டைகளையும் பிடிக்க ஏவினான். இது மிக எளிதாக நிறைவேறிற்று. அத்துடன் ஹைதர் தன் படையுடன் சூறாவளிபோலச் சுழன்று திரிந்து, கோயமுத்தூர், ஈரோடு, கரூர் ஆகிய பகுதிகளை எல்லாம் நொடிக்குள் கைப்பற்றினான். வழியிலே நிக்ஸன் என்ற தலைவனுடன் ஒரு ஆங்கிலப் படை குறுக்கிட்டது. எதிர்ப்பது ஹைதர் தலைவர்களுள் ஒருவனல்ல, ஹைதரே என்றறியாது சிக்கிய அப் படையில், தலைவனும் துணைத் தலைவனும் தவிர ஒருவரும் தப்பவில்லை. துணைத் தலைவன் முன் ஆண்டில் சரணடைந்து, போர் முடிவுவரை போரிலீடு படுவதில்லை என்ற உறுதியின் பேரில் விடுவிக்கப்பட்டிருந் தான். உறுதி தவறிய குற்றத்திற்காக அவன் மீதி வாழ்நாளைச் சீரங்கப்பட்டணம் சிறையில் கழித்தான்.

ஆர்க்காட்டு நவாபின் ஆட்சிப் பகுதி முழுவதையும் இப்போது ஹைதர் தன் கைக்குள் ஒரு ஆண்டுக்குள் கொண்டு வந்துவிட்டான். அது போதாமல், திடுமென மின்னல் உருகிப் பாய்ந்ததுபோல் சென்னையருகே பறங்கி மலையில் வந்து பாளையமடித்துக்கொண்டு, ஆங்கிலேய அரசியலாரை அவன் நடு நடுங்க வைத்தான்!

போரின் கடைசி ஆங்கிலப் படைத் தலைவன் 'புருக்' ஹைதர் முன் மண்டியிட்டு நின்று சமரச ஒப்பந்தம் கோரினன். ஹைதரும் ஆங்கிலேயர் வகையில் எதையும் பெருந்தன்மையுடன் விட்டுக் கொடுக்கச் சித்தமாகவே இருந்தான். ஆனால், நம்பிக்கை மோசக்காரனை முகமதலிக்கு மட்டும் எதுவும் விட்டுக்கொடுக்க முடியாதென்று பிடி முரண்டு செய்தான். ஹைதர் பறங்கிமலையிலிருந்து ஒரு படைப் பிரிவுடன் வந்து சென்னையைச் சூறையாடுவதாக அச்சுறுத்திய பிறகுதான், ஆங்கிலேயர் அவன் கூறியபடி ஒப்பந்தம் செய்ய இணங்கினர்.

இந்த ஒப்பந்தம் 1769-ல் நிறைவேறிற்று.

இவ்வொப்பந்தப்படி ஹைதரும் ஆங்கிலேயரும் எல்லாப் போர்களிலும் தமக்குள் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்ய வேண்டும் என்று வாக்களித்தனர்.

இந்த வாக்குறுதியை ஆங்கிலேயர் என்றும் காப்பாற்றியதில்லை. அச்சத்திலும் கிலியிலும் அளித்த வாக்குறுதி, ஒழுக்க முறைப்படி செல்லாது என்றுதான் அவர்கள் இதற்கு விளக்கம் கூறினர்!

9. புலியின் பதுங்கலும் பாய்தலும்

மைசூரின் அரசியல் பொறுப்பை ஹைதர் ஏற்பதற்கு முன்னிருந்தே, மைசூரின் அமைதிக்கு மராட்டியப் பேஷ்வா மரபு ஒரு பெரிய வில்லங்கமாய் அமைந்தது. ஹைதரின் ஆட்சியில் மைசூர் செல்வ வளம் கொழித்த நாடாக வளர்ந்து வந்ததே இதற்குக் காரணம். இச் செல்வம் கொள்ளைப் பேரரசாகிய பேஷ்வா காலமராட்டியத்தின் பண ஆசையைத் தூண்டிற்று. தம்முடன் ஒத்த பேரரச

ராகிய நிஜாமை எதிர்க்க விரும்பாது அவர்கள் அடிக்கடி தெற்கே பார்வை செலுத்தியதன் காரணம் இதுவே.

எத்திசையிலும் வெற்றி நாட்டிய ஹைதர், மராட்டியரிடம் மட்டும் அடிக்கடி பணம் கொடுத்தே ஒப்பந்தம் செய்ய வேண்டி வந்தது. ஒவ்வொரு சமயம் கடுந்தோல்விக்கும் ஆளாக வேண்டி வந்தது. ஆனால் இதற்கெல்லாம் வரலாறு இரண்டு காரணங்களையே கூற முடியும். மராட்டியப்படை தொகையில் மைசூர்ப் படையைவிட எப்போதும் பன்மடங்கு பெரியதாயிருந்தது. அத்துடன், கொள்ளையிடும் ஆர்வம் அப்படையின் அழிவாற்றலைப் பெருக்கிற்று. நாட்டு மக்கள் படை எதுவும் அதே அளவு துணிச்சலைக் காட்ட முடியாதிருந்தது. அத்துடன் சூழ்நிலையறிவும் தொலை நோக்கறிவும் உடைய ஹைதர் மராட்டியரை எதிர்க்குமுன், தென்னக அரசியல் புயலில் அசையா உறுதியுடைய ஒரு அரசை நிலைநாட்டிவிட விரும்பினான். மராட்டியருடன் போராடித் தன் ஆற்றலைச் சிதறடிக்க விரும்பவில்லை. அவர்களுடன் அவன் இறுதியாகத் தொடுத்த மூன்று போர்கள் இந்த உண்மையை நன்கு விளக்குகின்றன. முதற் போரில் அவன் படுதோல்வியுற்றான். ஆனால், அடுத்த போர்களால் இத் தோல்வி புலியின் ஆற்றல் மிக்க பாய்ச்சல்களுக்கு முந்திய பதுங்கல் என்பது தெளிவாயிற்று. இரண்டாம் போரில், மராட்டியர், நிஜாம் ஆகிய இரு பேரரசுகளும் ஒன்றுபட்டு நின்று படுதோல்வி யடைந்தன. இறுதிப் போரில் மராட்டியர் முற்றிலும் முறியடிக்கப் பட்டனர்.

ஆங்கிலேயருடன் 1769-ல் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம் ஒரு புறம், நிஜாமுக்கும் பஸாலத்ஜங்குக்கும் இருந்த பகைமை மற்றொரு புறம் ஹைதரின் கீழ் திசை முன்னேற்றத்துக்கு வழி செய்தது. அவன், கடப்பை, கர்நூல் நவாப்

களையும் சுராமாகாணத்திலுள்ள மற்றக் குறுநில மன்னரையும் கீழடக்கித் திறை வசூலித்து, மைசூர்த் தனியரசெல்லை தாண்டிப் பேரரசை மேலும் வளர்த்துக் கொண்டான். இவற்றால் ஆங்கிலப் போரில் இழந்த செல்வத்துக்கு அவன் பன்மடங்கு ஈடு செய்து கருவூலத்தை வளப்படுத்திக் கொண்டான்.

இச்செயல்கள் மீண்டும் பேஷ்வாவின் கடுஞ்சினத்தைக் கிளறும் என்பதை ஹைதர் எதிர்பார்த்தே யிருந்தான். ஆகவே 1769-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தப்படி ஆங்கிலேயர்களை உதவிக்கு வரும்படி அவன் அழைப்பு விடுத்தபின், தானே படையெடுப்புக்கு முன்னேற்பாடுகள் செய்தான். ஆனால், அவன் எதிர்ப்பார்த்தபடி ஆங்கிலேயர் உதவ முன்வரவில்லை. கரடியின் உதவியை நம்பி மதயானையைக் கிளறிவிட்ட கதையாயிற்று. மராட்டியர் தாக்குதலின் முழு வேகத்தையும் ஹைதர் ஒருவனே ஏற்கவேண்டியதாயிற்று. இப் பொறுப்பு தன் தனி ஆற்றலுக்கு மேற்பட்டதென்று கண்ட ஹைதர், இணக்கப் பேச்சுப் பேச முற்பட்டான். ஆனால், பேஷ்வா ஒரு கோடி வெள்ளி கேட்டதால் பேச்சு முறிவுற்றது. இதன்பின் எதிரியை முன்னே விட்டு ஹைதர் தலைநகரை நோக்கிப் படிப்படியாகப் பின்னேறிச் சென்றான்.

மைசூரில் பெரும் பகுதியும் மராட்டியர் படைகள் வசமாயின. கோட்டைகள் பல பிடிபட்டன. பங்களூருக்கு வடமேற்கிலுள்ள நிஜகல் கோட்டையில்தான் ஹைதரின் எதிர்ப்பு நடவடிக்கை மும்முரமாயிற்று. மூன்றுமாத முற்றுகையின் பின்னும் அதன் காவல் சிறிதும் தளரவில்லை. ஆனால், இச்சமயம் சித்தல துருக்கத் தலைவன் நம்பிக்கை மோசம் செய்து எதிரிக்கு உதவினான். ஆண்மை மிக்க பேடர்படையின் தலைமையில் அவன் துணிகரமாக

மதிலேறி உட்பாய்ந்து கோட்டையை மராட்டியர் கைப் பற்ற வகை செய்தான். கோட்டைக்குள்ளிருந்தவர்களில் பெரும்பாலோர் மராட்டியர் கையில் சித்திரவதைக்கு ஆளானுர்கள்.

இச்சமயம் பேஷ்வா மாதவராவ் உடல் நலிவுற்றுப் பூனுவுக்குத் திரும்ப வேண்டியதாயிற்று. போரில் இதனுல் ஹைதருக்குச் சிறிது ஓய்வு கிட்டியதாகத் தோற்றிற்று. ஆனுல், பேஷ்வாவின் தாய்மாமனுன திரியம்பகராவ் படைத்தலைமை ஏற்று, போரை முன்னிலும் மும்முரமாக நடத்தினுன். மாதவராவ் கைப்பற்ருத கோட்டைகள் அவன் கைவசமாயின. இவற்றுள் குர்ரம்குண்டாக் கோட்டை முக்கியமானது. தலைமைக் கோட்டையான சீரங்கப்பட்டணத்துக்கும் ஆபத்து நெருங்கி வந்தது.

ஹைதர் தன் முழுப்படை வலுவையும் திரட்டி சீரங்க பட்டணத்தை எதிரி அணுகாமல் தடுக்க முற்பட்டான். அக் கோட்டைக்கு இருபது கல் வடதிசையில் குன்றுகளின் நடுவில் மேலுக்கோட்டை என்ற திருக்கோவில் இருந்தது. ஹைதர் அதனை அணுகும் கணவாய் ஒன்றை வளைத்து, பிறைவடிவில் குன்றின்மேல் தன் படைகளை நிறுத்தி வைத்தான். ஆனுல், அவன் போதாத காலத்துக்கு, அவ் வளைவுக்கு எதிராக இருந்த குன்றை அவன் கவனிக்க வில்லை. அதைப் பீரங்கித் தளமாகப் பயன்படுத்தி மராட் டியர் ஹைதர் படைக்குப் பேரழிவு செய்தனர். ஹைத ரிடம் அவ்வளவு ஆற்றல் வாய்ந்த பெரிய பீரங்கிகள் இல்லை. ஆகவே, பல மணி நேரம் அழிவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தும், அவன் செயலற்றிருக்க வேண்டிய தாயிற்று.

முன் பகுதியைப் போராடவிட்டுக் கொண்டே, பின்புற மாகத் தன் படைகளை இரவோடிரவாகச் சீரங்கப்பட்டணம்

கோட்டைக்குப்பின் வாங்கிச் செல்லும்படி ஹைதர் கட்டளையிட்டான். ஆனால்,வழியில் ஒரு துப்பாக்கி தற்செயலாக வெடித்ததனால், இரகசியம் எதிரிகளுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. வழியில் முத்தேரி என்ற ஓர் ஏரிக்கரையில் எதிரிகளின் பீரங்கிகள் இருந்தன. இப் பீரங்கிகள் ஒரு புறமும், பின் தொடரும் மராட்டியப் படை ஒரு புறமும் முத்தேரியைக் கூற்றுவன் களமாக்கிற்று. படைகள் சீரங்கப்பட்டணத்துக்கு ஐந்துகல் வடக்கிலுள்ள சர்க் கூலி மலையை அணுகியதும் மராட்டியக் குதிரைப் படையினர் ஹைதர் படைகளைத் தாக்கினர். அணிகள் கலைந்து சிதறின. அழிவும் சித்திரவதையும் தொடங்கிற்று. ஒவ்வொருவரும் உயிருக்கு அஞ்சி தனித்தனி வேறு வேறு திசையில் ஓடத் தலைப்பட்டனர்.

ஹைதர் ஒருபுறம் தனியாகத் தப்பிப் பிழைத்து ஓடிச் சீரங்கப்பட்டணம் சென்றான். அதே சமயம் திப்புவை எங்கும் காணாத கவலை, ஓடியவர் உள்ளங்களில் புயலிடையே புயல் வீசிற்று. மறுநாள் ஆண்டியுருவில் திப்பு தப்பி வந்தபின்தான் அவர்களுக்கு உயிர் வந்தது.

அழிவிலும் அருஞ் செயல் செய்து புகழ் பெற்றவர் ஹைதர் தரப்பில் இரண்டே இரண்டு பேர்கள்தான். ஒருவன் படைத்தலைவன் பஸ்ஸுல்லாகான். அவன் ஒரு சிறு பிரிவுடன் எதிரிகளின் அணிகளையே பிளந்துகொண்டு, தன் அணி குலையாமல் சீரங்கப்பட்டணம் வந்து சேர்ந்தான். ஹைதர் தன் அவமானத்தைக்கூட மறந்து அவனை ஆரக் கட்டித் தழுவிக் கொண்டான்.

சர்ச் கூலி மலைப்போரில் பெரும் புகழ் நாட்டிய மற்றொரு வீரன் யாஸின்கான் என்பவன். அவன் உருவிலும் தோற்றத்திலும் ஹைதரைப் பெரிதும் ஒத்திருந்தான். மைசூர்ப் படைகள் ஓடத் தலைப்பட்டபோது எதிரிகள்

குறிப்பாகக் ஹைதரைக் கைப்பற்ற எங்கும் திரிந்துகொண்டிருந்தனர். தன் அரசனைக் காக்க யாஸின்கான் ஒரு சூழ்ச்சி செய்தான். அவன், தானே ஹைதர் என்ற முறையில் கூக்குரலிட்டு நடிப்புக் காட்டினான். சூழ்ச்சி பலித்தது. மராட்டியர் அவனே ஹைதர் என்று எண்ணிப் பலத்த காவலுடன் அவனைக் கொண்டு சென்றனர். திரியம்பக்ராவ் அவனையே ஹைதரென்று நினைத்து, அவனை மதிப்புடனும் அன்புடனும் நடத்தினான். துன்ப காலத்தில் அவன் நட்பைப் பெற்று அவனைத் தன் வசமாக்கிவிட அரும்பாடுபட்டான்.

ஹைதர் சீரங்கப் பட்டணத்தில் இருந்து அடுத்த போராட்டத்துக்கு ஆள் திரட்டுவது கேட்டதும், மராட்டியப் படைத் தலைவன் தான் ஏமாற்றமடைந்ததற்கு வெட்கி, யாஸின்கானை விடுதலை செய்தான்.

மேலுக்கோட்டை பேர் பெற்ற புண்ணியக் கோயில். தென்கலை வைணவரின் தலைமைத் திருப்பதிகளில் அது ஒன்று. ஆகவே, அதன் செல்வ வளம் பெரிதாயிருந்தது. வெறி கொண்ட மராட்டியர் அச் செல்வத்தை நாடி ஒருவர் மீதொருவர் விழுந்தடித்துச் சென்று அதைக் கொள்ளையிட்டனர். கிடைத்த உணவுப் பண்டங்களை உண்டு குடித்து ஆடினர். தேர்களையும் விதானங்களையும் கொளுத்தினர். இச் செயல் ஹைதருக்குத் தலைநகரின் காவல் ஏற்பாடுகளுக்குரிய போதிய கால வாய்ப்புத் தந்தது. தவிர, வைணவர் கோயிலைக் கொளுத்திய இந்துமதக் கொடியோர்களை எதிர்க்க மக்கள் திரள் திரளாக முசல்மான் வேந்தன் கொடிக்கீழ்த் திரண்டனர். ஆகவே, தலைநகரை திரியம்பகராவினால் என்றும் முற்றுகையிட்டுப் பிடிக்க முடியாமலே போய்விட்டது.

நாட்டின் பெரும்பகுதியைக் கைவசப்படுத்திக்கொண்டு மராட்டியர் மாதக் கணக்காய்ச் சீரங்கப்பட்டணத்தை

முற்றுகையிட்டனர். இறுதியில் 1772-ல் 15 இலட்சம் வெள்ளி உடனடியாகப் பெற்று, இன்னொரு 15 இலட்சத்துக்குச் சில மாவட்டங்களை ஈடாக ஏற்றுக்கொண்டு அவர்கள் திரும்பிச் சென்றார்கள்.

சிறையிலிருந்த பதவியிழந்த அரசச் சிறுவன் நஞ்சிராஜன் மராட்டியருடன் தொடர்பு கொண்டிருந்ததாகத் தெரிந்ததால், அவன் கொலைத் தண்டனைக்கு ஆளானான். அவன் தம்பி சாமராஜ் அவனிடத்தில் மன்னுரிமையாளனானான்.

1772-ல் பேஷ்வா மாதவராவ் மாண்டான். அவனுக்கடுத்த தம்பியாகிய நாராயணராவ் பேஷ்வாவானான். அவனைக் கொன்றொழித்து அவன் சிற்றப்பன் ரகோபா பேஷ்வாவாக முயன்றான். ஆனால், மராட்டியரில் பெரும்பாலார் இறந்த நாராயணராவின் சிறுவன் மாதுராவையே பேஷ்வாவாக ஏற்க விரும்பினர். அரசுரிமைப் போர் ஒன்று தொடங்கிற்று. இத்தறுவாயைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, மராட்டியருக்குப் பிணையாகக் கொடுத்த பகுதிகளை மீட்கும்படி ஹைதர் திப்புவை அனுப்பினான். அத்துடன் தானே சென்று மராட்டியப் போர்க் காலத்தில் கிளர்ந்தெழ முயன்ற மலபார் தலைவர்களைக் கீழடக்கினான்.

1773-ல் பேடனூர் அடுத்திருந்த குடகுப் பகுதியின் ஆட்சி மரபில் அரசியல் பூசல் எழுந்தது. அதன்மூலம் ஹைதர் தன் பேரரசை மேலும் பெருக்கி வளமாக்க வழி ஏற்பட்டது.

குடகு பேடனூரைப்போலவே மலபாருக்கும் மைசூருக்கும் இடைப்பட்ட மலைநாட்டுப் பகுதி. அங்குள்ள மக்கள் வீரதீரமுடையவர்கள். தங்குதடையற்ற விடுதலை வாழ்வுடையவர்கள். அவர்கள் சிறு சிறு சிற்றூர்களில் வாழ்ந்தனர். ஒவ்வொரு சிற்றூரிலும் நடுவே ஊர்த்தலைவன்

வீடும் நிலமும் இருந்தன. அதைச் சுற்றி அவனுக்கு உட்பட்ட அவன் உறவினர் வாழ்ந்தனர். இச்சிறு நாட்டின் மன்னர் லிங்காயதர் அல்லது வீர சைவராகயிருந்தனர்.

17-ம் நூற்றுண்டுவரை இப் பகுதியில் குடிமரபாட்சியே நிலவிற்று. ஆனால் அந் நூற்றுண்டில் இச்சேரி அரச மரபைச் சேர்ந்த ஒருவன் பக்தனுக வந்து தங்கி, மக்கள் மதிப்பைப் படிப்படியாகப் பெற்று அவர்கள் மீது ஆட்சி செய்யத் தலைப்பட்டான். நாளடைவில் குடகையும் குடகைச் சூழ்ந்த எல்லாப் பகுதிகளையும் அவன் தன் கீழ்க் கொண்டு வந்தான். ஹைதர் பேடனூரை வென்றபின், குடகையும் அதைச் சேர்ந்ததாகவே கொள்ள எண்ணி, 1765-ல் ஒரு படை அனுப்பினுன். இத்தடவை அவன் முயற்சி பலிக்கவில்லை. ஆனால் 1770-ல் எழுந்த ஆட்சியுரிமைப் பூசலில், ஆட்சி உரிமையாளரில் ஒருவனுன லிங்கராஜ் ஹைதர் உதவியைக் கோரினுன். குடகுப் படையெடுப்புக்கு வழி கோலிய நிகழ்ச்சி இதுவே.

மாற்றுரிமையாளனுன தேவப்பன் ஓடி ஒளிய முயன்ருன். ஹைதர் அவனைக் கைப்பற்றிச் சீரங்கப் பட்டணம் சிறைக்கூடத்துக்கு அனுப்பினுன். மெர்க்காரா நகரம் ஹைதர் பேரரசின் ஒரு பகுதியின் தலைநகரமாயிற்று.

ஹைதர் தன் வழக்கம்போல் குடகில் பிராமணர்களை உயர் பதவிகளில் அமர்த்தினுன். மக்களை அவர்கள் கொடுமைப் படுத்தி மிகுதி வரி பிரித்தனர். இது தாளாமல் அவர்கள் எங்கும் கிளர்ந்தெழுந்தனர்.

ஹைதர் கிளர்ச்சியை அடக்கக் கடு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டான். ஆயினும் இதன்பின் பதவிகளில் அவன் குடிகளிடம் நேர்மையாக நடக்கத் தக்க பொறுப்புடைய நன்மக்களையே அமர்த்தினுன்.

1776-ல் அரசிளஞ் சிறுவன் சாம்ராஜ் இறந்தான். திறமையற்ற , அரசரே மீண்டும் மீண்டும் வருவதுகண்டு ஹைதர் சலிப்படைந்து, அடுத்த அரசுரிமையாளனைத் தேர்வதில் ஒரு புதுமைவாய்ந்த முறையைக் கையாண்டான். ஒரு மாளிகையில் பலவகை விளையாட்டுப் பொருள்களை வரிசைப்படுத்தி வைத்தான். அரசர் குடிச் சிறுவர்களை அங்கே திரட்டி, அவரவருக்கு வேண்டிய பொருள்களை எடுத்துக் கொள்ளும்படி கோரினான். தின்பண்டங்களையும் ஆடையணிகளையும் இன்ப ஊர்தி வகைகளையுமே எல்லோரும் தேர்ந்தெடுத்தனர். ஆனால் சாமராஜன் என்ற சிறுவன் மட்டும் அங்கிருந்த ஓர் அழகிய மணி பதித்த வாளைத் தேர்ந்தெடுத்தான், "ஆம்! இவனேதான் உண்மையான அரசன்!" என்று கூறி ஹைதர் அவனை மகிழ்வுடன் தன் அன்புத் தவிசில் ஏற்றினான்.

'ஹைதர் அரசுரிமை விரும்பி மன்னனாகவில்லை; மன்னர் குடியினரின் திறமையின்மையும் நாட்டின் தேவையும் கண்டு மன்னனானான்' என்பதை இந்நிகழ்ச்சி எடுத்துக் காட்டுகிறது.

சிறுவன் சாமராஜன் காட்டிய ஆர்வம் ஹைதர் கண்காணப் பலிக்கவில்லை. ஆனால் அவன் கூரிய மதியார்வம் தவறானதன்று. அச் சிறுவனின் பிள்ளையான கிருஷ்ணராஜ உடையாரே பின்னாட்களில் 68 ஆண்டுகள் மைசூரை ஆண்டு அதை வளப்படுத்தியவன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஹைதரின் அடுத்த வெற்றி பெல்லாரி வட்டத்தைச் சார்ந்தது. அதன் ஆட்சியாளன், பஸாலத் ஜங்கின் மேலாட்சியை உதறித் தள்ள விரும்பினான். பஸாலத் ஜங் அவனை அடக்க பிரஞ்சுப் படைத் தலைவன் லாலியை அனுப்பினான். ஆட்சியாளன் ஹைதரின் உதவியை நாடினான். ஆனால் உதவி நாடியவன்கூட எதிர்பாராதபடி அவ்வளவு விரைந்து

ஹைதர் பெல்லாரி சென்ருன். லாலியின் படை முற்றுகை யிடுமுன் ஹைதர் உள்ளே சென்று போரில் லாலியை முறியடித்தான். அவன் படைகளைச் சிதறடித் தழித்தான். படைத் தலைவன் லாலி தலை தப்பியது தம்பிரான் புண்ணியம் என்று பிழைத்தோடினுன் !

அடிக்கடி மைசூரின் எதிரிகளுக்கு உதவியவன் குத்தியை ஆண்ட மராட்டிய வீரன் மொராரிராவ். அவனைத் தண்டிக்க எண்ணி ஹைதர் அவனிடம் பெருந்திறை கோரினுன். அவன் மறுக்கவே, குத்தி முற்றுகையிடப் பட்டது. கோட்டையில் நீர் இல்லாத நிலையில் மொராரிராவ் கோட்டையை விட்டுவிடுவதாகக் கூறினுன். ஆனுல் அன்றிரவே மழை பெய்ததால், அவன் கூறியபடி நடக்க வில்லை. மீண்டும் நீர்வற்றி, மொராரிராவ் முன்போல் பணிய முனைந்தபோது ஹைதர் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளாது கோட்டையை அழித்தான். அவனைச் சிறைப்படுத்திக் கபால் துருக்கத்தில் காவலிட்டான். குத்தி மைசூர்ப் பேரரசைச் சார்ந்த ஒரு பகுதியாயிற்று.

புதிய பேஷ்வாவான ரகோபாவுக்கு எதிர்ப்பு மிகுதியா யிருந்தது. தன்னைப் பலப்படுத்திக்கொள்ள அவன் ஹைதர் நட்பை நாடினுன். தான் தரவேண்டும் திறையை ஆறுலட்ச மாகக் குறைக்கும்படி தூண்டி, ஹைதர் அவனைப் பேஷ்வா வாக ஏற்று இணக்கமளித்தான். இது உண்மையில் ரகோ பாவின் நிலையை உயர்த்திற்று. ஏனெனில் ஹைதர் பக்கமே ரகோபா சாய்ந்துவிடக் கூடாதென்று எண்ணிய பம்பாய் ஆங்கில ஆட்சியாளரும் அவனை ஏற்று ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டனர். ரகோபாவுக்கெதிரான எதிர்ப்பு வலுக் குறைந்தது. இம் மகிழ்ச்சியால் கிருஷ்ணு ஆறு வரையுள்ள மராட்டியப் பகுதியை எடுத்துக்கொள்ளும்படி ரகோபா ஹைதருக்கு முடங்கல் வரைந்தான். ஹைதர் இந்த வாய்

மொழிக் கொடையை செயல் முறைக் கொடை ஆக்குவதில் சிறிதும் நாட்கடத்தவில்லை. ஒரு சில மாதங்களுக்குள் மராட்டியப் பேரரசின் கன்னடமொழிப் பகுதி முழுவதையும் அவன் வென்று மைசூர்ப் பேரரசின் பகுதியாக்கினான்.

ஹைதரின் மைசூர்ப் பேரரசு இப்போது கிட்டத்தட்ட உச்ச அளவு பரப்பெல்லையும் உச்ச அளவு ஆற்றலும் உடையதாயிற்று. அதன்மீது மேலாட்சியுரிமை நாடியிருந்த மராட்டியப் பேரரசும் நிஜாம் பேரரசும் இப்போது மைசூரைப் பார்க்க இரண்டாம்தரப் பேரரசுகளாய் விட்டன. இந் நிலைமையைக் கண்ட நிஜாமும் ரகோபாவின் மராட்டிய எதிரிகளான பூனா அமைச்சர் குழுவினரும் புழுக்கமடைந்தனர். அவர்கள் விரைவில் மைசூருக்கு எதிராக ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு மைசூர் மீது படையெடுத்தனர்.

நிஜாம்—பூனா நேசப்படையின் முன்னணியை ஹைதர் சாவனூர் அருகில் சந்தித்தான். ஸான்ஸிப் போரில் ஹைதரின் படைத்தலைவன் முகமதலி தன் படைகளுடன் ஓடுவதாகப் பாசாங்கு செய்து, மராட்டிய முன்னணிப் படைகளை மைசூர்ப் பீரங்கிகளின் எல்லைக்குக் கொண்டு வந்தான். பீரங்கிகளின் நெருப்புக்குப் படையின் பெரும் பகுதி இரையாயிற்று. மீந்தவர் தீய்ந்து கருகிய குறையுடலுடன் ஓடி எங்கும் கிலியைப் பரப்பினர்.

முன்னணியைத் தொடர்ந்து பின்னால் இப்ராஹிம்கான் தலைமையில் 40,000 வீரருக்குக் குறையாத நிஜாம்படை வந்துகொண்டிருந்தது. முன்னணியிலிருந்து ஓடிவந்தவர்கள் கிலி, அவர்களைக் கிருஷ்ணா ஆறு தாண்டி ஓடவைத்தது. பரசுராம் பாலாவின் தலைமையில் வந்த பூனா அமைச்சரின் மராட்டியப் படையோ அடோனிவரை அசைந்தசைந்து வந்தது. படையிலிருந்து விலகிச் செல்பவர்களுக்கெல்லாம்

பணம் வழங்குவதாக ஹைதர் தெரிவித்தவுடனே, சிதறிய கடலையைப் பொறுக்குவதற்கு ஓடும் குரங்குப் படைகள் போல அப் படைவீரர் சிதறிக் கலைந்தனர்.

மைசூரின் பழைய அரசர் மரபுக்கும் ஹைதருக்கும் சித்தல துருக்கம் ஒரு பகைமுள்ளாய் இருந்துவந்தது. மராட்டியப் போரில் அதன் தலைவன் ஹைதர் உதவிக்கு வரவில்லை. அத்துடன் நிஜகல் கோட்டை முற்றுகையில் அவன் எதிரியின் ஆளாயிருந்து ரகோபாவுக்கு வெற்றி தேடித்தந்தான். இனி மராட்டியர் ஓய்ந்து விடுவர் என்ற எண்ணத்துடன், ஹைதர் அவன் மீது தாக்குதல் தொடங்கினன். ஆனால் முந்திய தோல்வியின் அவமதிப் புக்கு ஈடு செய்யும் எண்ணத்துடன் மராட்டியர் ஹரிபந்த் பாரிகா என்ற தலைவன் கீழ் 60,000 குதிரை வீரரை அனுப்பினர். மராட்டியர் பண ஆசையறிந்த ஹைதர், துணைத் தலைவனை எளிதில் வசப்படுத்தி, பாரிகாவின் படையைக் கலைந்தோடுவித்தான். இதன் பின் அவன் துங்கபத்திரா, கிருஷ்ணா ஆறுகளுக்கு இடைப்பட்ட சிற்றரசுப் பகுதிகளனைத்தையும் சித்தலதுருக்கத்தையும் பிடித்தடக்கினன். அஞ்சாநெஞ்சும் அடங்காப் பண்பும் கொண்ட சித்தல துருக்கத்தின் வீரமறக்குடிமக்களை அவன் ‘சேலர்’ என்ற பெயருடன் மைசூர்ப் படையின் தலைக் கூறாகச் சேர்த்துக்கொண்டான். அச் சிற்றரசின் தலைவனே சீரங்கப்பட்டணத்தின் மீளாவெஞ் சிறையில் தன் மீந்த வாழ்நாளைப் போக்கினன்.

10. விடுதலைப் போராட்டம்

ஹைதர் வாழ்விலும் ஆட்சியிலும் 1779-ம் ஆண்டு ஒரு திரும்புக் கட்டம் ஆகும். அதுவரை அவன் மைசூர் அரசுக்காகவும் மைசூர்ப் பேரரசுக்காகவும் போராடினன். போரை அவன் அதுவரை ஆட்சியின் உயிர் முறையாகக் கையாண்டிருந்தான். ஆனல், அந்த ஆண்டில் அரசு, பேரரசு வளர்ச்சியில் அவன் ஆர்வம் குறைவதையும், போரிலிருந்து திரும்பி மனம் அமைதியை நாடுவதையும் நாம் காண்கிறோம். அவ்வாண்டின் பின்னும் அவன் போரிலீடுபட வேண்டி வந்தது. ஆனல், அது பாதுகாப்பு நாடிய அரசியல் போரோ, ஆதிக்கம் நாடிய பேரரசுப் போரோ அன்று. அது அவன் இறுதி மூச்சுவரை நடத்திய போர்—வேண்டா வெறுப்புடன் பிற பேரரசர் தூண்டுதலால் தொடங்கப் பெற்று, அத்தூண்டுதல் நீங்கிய பின்னும் விடாப்பிடியுடன் நடத்தப்பட்ட ஹைதரின் தென்னட்டுத் தேசீய விடுதலைப் போரேயாகும்.

ஹைதரின் பேரரசு வளர்ச்சியில் கடைசிப் படி கடப்பை வெற்றியைத் தொடர்ந்து வந்த சாவனூர் வெற்றியேயாகும். ஆனல், இவ் வெற்றி போரின் வெங் குருதியால் நிறைவேற்றப் படவில்லை. மணவுறவுக் கலப்பு என்னும் செங்குருதியால் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஹைதரின் மூத்த புதல்விக்குச் சாவனூர் நவாப் அப்துல் ஹகீமின் மூத்த புதல்வனையும், இளைய புதல்வனுகிய கரீமுக்கு அப்துல் ஹகீமின் புதல்வியையும் ஹைதர் மண நாடினன். இம் மண உறவின் இனிய சின்னமாக, நவாப் மைசூர்ப் பேரரசுக்குச் செலுத்தவேண்டிய திறை பாதியாக்கப் பட்டது. அதே சமயம் மைசூர்ப் படைக்கு நவாப் 2000 வீரரை உதவும் கடப்பாட்டை ஏற்ருன். இம் மண விழா

மூலம் 1779-ம் ஆண்டு பேரரசின் முழு நிறைவிழா ஆண்டாக மாறிற்று.

ஹைதர் மீர்முகமது சாதிக் என்ற இஸ்லாமியப் புலவனைப் பொருளமைச்சனாக நியமித்தான். சாமையா என்ற வீர பிராமண மரபினனைத் தன் உள்நாட்டுக் காவல் படைத் தலைவனாக்கினான்.

தென்னாடெங்கும் இப்போது ஹைதர் புகழ் பரந்தது. தொலை அயல் நாடுகளிலிருந்து வணிகர் குதிரைகளையும் விலையுயர்ந்த பொருள்களையும் விற்க மைசூரை நாடி வந்தனர். அவர்களுடனே வீரர், புலவர், அறச்சிந்தனை யாளர் ஹைதரிடம் அலுவல் நாடியோ, பரிசில் அளாவியோ உலக நலத் திட்டங்களில் உதவி கோரியோ மைசூர் வந்து குழுமினர். சூழ்நிலையும் வரலாறும் ஹைதரை மேலும் இயக்கியிராவிடில் ஹைதரின் மீந்த ஆட்சிப் பகுதி அவனை ஒரு அசோகனாக, அக்பராக, ஹாரூன் அல்ராஸ்சிடாக, குலோத்துங்க சோழனாக மாற்றியிருக்கக்கூடும் என்று திடமாகக் கூறலாம். ஆனால், மாறிய நிலையிலும் 1779-ஆம் ஆண்டு இத்தகைய ஒரு ஆட்சியின் சிறு பதிப்பாகவே காட்சியளிக்கின்றது.

1780-ஆம் ஆண்டுக்குள் மைசூர், நிஜாம், மராட்டியர் ஆகிய மூன்று பேரரசுகளையும் ஆங்கிலேயர் ஒருங்கே புண் படுத்திப் பகைத்துக்கொண்டனர். ஆயினும், ஹைதர் தம்முடன் இல்லாமல், மற்ற இரு அரசுகளும் போரில் இறங்க விரும்பவில்லை. ஹைதரோ, மற்ற இருவரையும் நம்பிப் போரில் இறங்கத் துணியவில்லை. இந்நிலை 1780-உள் நீங்கிற்று. பிறர் சேர்ந்தாலும் சேரா விட்டாலும் ஆங்கிலேயர்மீது போர் தொடுத்தே தீருவது என்று அந்த ஆண்டில் ஹைதர் துணிந்தான். ஆனால், அதே ஆண்டில்

மற்ற இரு அரசுகளும் மனமுவந்து ஹைதருடன் சேர்ந்து ஆங்கில அரசை எதிர்க்க முன்வந்தன.

மராட்டியரிடையே பேஷ்வா ரகோபா பம்பாய் ஆங்கிலேய அரசியலாருடன் 1775-ல் வர்காம் ஒப்பந்தம் என்ற உடன்படிக்கை செய்துகொண்டான். பேரரசு ஒரு கூட்டுறவானதால், அதன் முக்கிய உறுப்பினரும் கூட்டுறவின் அமைச்சரும் மக்களும் இந்த ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்த போது, விரைவில் ரகோபாவின் கை வீழ்ச்சியடைந்தது. மராட்டியர் ஆங்கிலேயரை எதிர்க்கத் துடிதுடித்தனர்.

நிஜாமுக்கெதிராக ஆங்கிலேயரைத் தூண்டியவன் ஆர்க்காட்டு நவாப் முகமதலியேயாவான். நிஜாம், வட சர்க்கார் என்ற ஆந்திரக் கரையோரப் பகுதியின் உரிமையாளன். அதில் குண்டூரை நிஜாம் மனமாரத் தன் தமையன் பஸாலத் ஜங்குக்கு விட்டுக் கொடுத்திருந்தான். ஆனால், முகமதலியின் சூழ்ச்சியால், 1778-ல் ஆங்கிலேயர் நிஜாமைக் கலக்காமல் அதைத் தமக்கென ஆண்டுக் குத்தகையாகப் பெற்று, முகமதலியிடமே அதை வழங்கினர். நிஜாமின் மேலுரிமை, நில உரிமை ஆகியவற்றுடன் அவன் குடியுரிமையும் இங்கே மிதித்துத் துவைக்கப்பட்டது. நிஜாம் இதைக் கண்டித்தபோது, ஆங்கிலேயர் வாளா இருந்ததுடன் நில்லாது, ஆண்டுக் குத்தகைத் தொகையும் இனித் தரப்பட மாட்டாது என்று இறுமாப்புடன் கூறினர். இதுவே ஆங்கிலேயர்மீது நிஜாமுக்கு ஏற்பட்ட உள்ளக் குமுறலுக்குக் காரணம்.

மராட்டியரும் நிஜாமும் ஆர்க்காட்டு நவாபைப் போல ஆங்கிலேயரின் கூலியாட்கள் ஆய்விடவில்லை. ஆயினும், அவர்கள் ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்துக்கு நேராகவோ மறைமுகமாகவோ ஆக்கமளித்த அடிமைகளாகவே இருந்து வந்தனர். வளர்ந்துவந்த ஆங்கில ஆதிக்கம் இவ்வடிமைகளையே

நட்பிணக்கத்துடன் மதிக்கவில்லையென்றால், நாட்டின் தலைசிறந்த வல்லரசாக வளர்ந்துவந்த மைசூர் மன்னன் ஹைதரை நேசிப்பார்களென்று நாம் எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்? ஆனால், ஹைதரிடம் அவர்கள் நடந்துகொண்ட முறை பகைமை முறைமட்டுமல்ல; அவனையும் அவன் மூலமாகத் தென்னாட்டுத் தேசீயத்தையும் மதியாத அயலார் ஆதிக்கப் போக்காகவே அது அமைந்தது.

ஹைதர் அரசியல் நேர்மையை எல்லாரிடமும் எதிர்பார்த்தவன். பிரெஞ்சுக்காரரிடம் அந்த நேர்மையே அவன் மதிப்பையும் பற்றையும் வளர்த்தது. தனி மனிதர் வகையில் ஆங்கிலேயரிடமும் அவன் அதே மதிப்பு வைத்திருந்தான். ஆனால், ஆங்கில அரசியல் ஆதிக்கக் குழுவினர் அந்த நேர்மையையும் கட்டுப்பாட்டையும் கடைப்பிடித்தவர்களாகத் தோன்றவில்லை. 1769-ல் ஹைதருடன் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையை அச்சத்தால் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கை என்று அவர்கள் வெட்கமில்லாமல் கூறினர். அதே சமயம் சென்னை அரசியலை மதியாது இங்கிலாந்திலுள்ள வாணிகக் குழுவுடன் நேரடியாகத் தொடர்பு நாடிய முகமதலியைக் கெஞ்சி வாழ அதே அரசியலார் கூசவில்லை!

ஹைதர் அலியின் ஒப்பந்தத்தை ஒழித்து, அவனை எதிர்த்தழிக்க வேண்டுமென்று முகமதலி இங்கிலாந்திலுள்ள பிரிட்டிஷ் வாணிகக் குழுவினிடம் வாதாடினான். ஆனால், அதே நாவால் ஹைதரிடம் ஆங்கிலேயரைத் தென்னாட்டை விட்டுத் துரத்தத் தன்னுடன் ஒத்துழைக்கும்படி கோரிக்கையிட்டான்! ஹைதர் அவன் குள்ளநரிப் பண்பை அறிந்தவனாதலால், செய்தியை ஆங்கிலேயருக்குத் தெரிவித்திருந்தான். ஆனால், வாய்மையையும் நேர்மையையும் நம்பாத மனிதர் அன்று சென்னையில் ஆங்கில ஆட்சியாளராய் அமர்ந்து இருந்தனர்,

வளர்கின்ற தன் தென்னக வல்லரசுக்கு ஹைதர் வெடி மருந்தும் போர்ச் சாதனங்களும் பெற விரும்பினுன். ஆங்கிலேயருடன் ஒப்பந்தம் செய்வதன்மூலம் அவர்கள் நேசத்தால் இதைப் பெற அவன் மிகவும் முயன்ருன். இது முடியாதென்று கண்டபின், அவன் மாகியிலுள்ள பிரெஞ்சுக்காரரிடமிருந்து இவ்வுதவியைப் பெற்று வந்தான். ஆனுல், 1778-ல் ஆங்கிலேயர் மாகியைக் கைப்பற்றி யிருந்தனர். மலபார் உட்படத் தென்னுட்டின் மேலுரிமை யுடைய பேரரசன் என்ற ஹைதர் நிலைக்கும் அவன் பேரரசின் தேவைக்கும் இது குந்தகமாயிருந்தது. தவிர, மாகியில் உள்ள தன் உரிமை காரணமாக, அதன் பாது காப்பில் ஹைதர் வீரரும் பங்கு கொண்டிருந்தனர். அது தாக்கப்படு முன் மாகியை ஆங்கிலேயர் தாக்கினுல், தான் ஆர்க்காட்டைத் தாக்க வேண்டிவரும் என்றுகூட ஹைதர் எச்சரித்திருந்தான். ஆங்கிலேயர் காதில் இவை ஒன்றும் ஏறவில்லை.

கடைசியாக, குண்டூரை ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றிய போது, ஆங்கிலேயப் படைகள் ஹைதரின் இணக்கம் பெருமலே ஹைதரின் ஆட்சிப் பகுதி வழியாக அவ்விடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டன. இது ஹைதரின் ஆட்சியுரிமைக்கு எதிரானது. குண்டூர் முகமதலிக்குக் கொடுக்கப்பட்டபோதும், நிஜாமைப்போலவே ஹைதர் மனக்குமுறல் அடைந்தான். ஏனெனில் முகமதலியை அவன் தன் எதிரியாக மட்டுமன்றி, தன் மாநிலத் தாயக மாகிய தென்னகத்துக்கும், மனித சமுதாயத்துக்குமே எதிரி எனக் கருதினுன்.

தன் குறைகளையெல்லாம் ஹைதர் சென்னை ஆட்சி யாளரிடம் தெரிவித்திருந்தான். அதற்கு மறுமொழி இல்லாத நிலையிலும், ஆங்கில ஆட்சியாளரின் இரகசியத் தூதரான

பாதிரி ஷ்வார்ட்ஸை அவன் ஆதரவுடன் வரவேற்றான். அத்துடன் ஹைதர் வசமிருந்த ஆங்கிலக் கைதிகளின் விடுதலை கோரப்பட்டபோது அவன் அவர்களைப் பெரும் போக்குடன் விடுதலை செய்தான். ஆனால், ஆங்கிலேயரிடம் ஹைதர் காட்டிய நேர்மை, பெருந்தன்மை, மனிதப் பண்பு ஆகிய யாவும் நாய்முன் எறிந்த சந்தணக் கட்டை போலாயின.

1780-ல் மராட்டியர், நிஜாம், மைசூர் ஆகிய மூன்று வல்லரசுகளும் ஆங்கிலேயருக்கெதிராக நேச ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டன. அதன்படி துங்கபத்திரைக்கு வடக்கே கிருஷ்ணா ஆறுவரை ஹைதர் வென்றிருந்த பகுதிமீது அவன் உரிமை உறுதி செய்யப்பட்டது. மராட்டியருக்கு ஹைதர் தரவேண்டிய திறை 11 இலட்சம் என்பதும் வரை யறுக்கப்பட்டது. தவிர ஆங்கிலேயருடன் போர் தொடங்கிய பின் பேராறையும் தென்னாட்டுக்கு வடக்கிலுள்ள பகுதி களையும் மராட்டியர் வென்று கைப்பற்றுவது என்றும், வட சர்க்கார் அல்லது ஆந்திரக் கரையோரப் பகுதியை நிஜாம் கைக்கொள்வது என்றும், தமிழகப் பகுதியை ஹைதர் தாக்கி வென்று இணைத்துக்கொள்வதென்றும் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

ஒப்பந்தம் முடிவுற்றவுடனே ஹைதர் படையெடுப்புத் தொடங்கிவிட்டான். மற்ற இருவரும் அவர்கள் வழக்கப்படி தயங்கித் தயங்கியாவது நடவடிக்கை தொடங்குவர் என்று அவன் எதிர்பார்த்தான். ஆனால், அவர்கள் போரில் இறங்கவேயில்லை! ஹைதரின் முயற்சியை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்!

ஹைதர் தாக்குதலுக்குத் திரட்டிய படையில் 83,000 வீரர்கள் இருந்தனர். தென்னாட்டில் அதற்கு முன்னும் பின்னும் அவ்வளவு சிறந்த கட்டுப்பாடும் பயிற்சியும்

ஆற்றலும் வாய்ந்த படை இருந்ததில்லை என்று ஆங்கிலே யரே ஒப்புக்கொள்கின்றனர். வேவு படை, மறை ஒற்றர் படை வகையில் எந்த அரசனும் ஹைதரின் அமைப்பிற்குப் பிற்பட்டவனேயாவன். ஏனெனில், அவனே நேரிடையாக எல்லா ஏற்பாடுகளையும் கவனித்தாலும், ஒவ்வொருவர் துறையும் பொறுப்பும் திட்டவட்டமாக வகுக்கப்பட் டிருந்தன. சென்னை அரசியலார் நிலை ஒன்று இவ்வெல்லா வகையிலும் ஹைதருக்குப் பலவகையில் பிற்பட்டதாகவே இருந்தது. உண்மையில் ஹைதர் படைகள் சென்னைக்கு ஒன்பது கல் அருகில் பறங்கிமலை வருவதுவரை அவன் திட்டம், நிஜாம், மராட்டிய ஒப்பந்தம் ஆகிய எதையும் ஆங்கிலேயர் அறிந்துகொள்ளவில்லை. இந்த ஒருவகையில் ஆர்க்காட்டு நவாப் முகமதலி முன்கூட்டி எச்சரிக்கை தந்தும் போர் முறைகள் அறியாத ஆங்கில அரசியலார் செவியில் அது ஏறவில்லை.

ஆங்கிலேயர்கள் விழித்ததும், ஆணைகள் எங்கும் பறந்தன. திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்து ஒரு படை ஹைதர் படைக்குப் பின்னின்று உதவி வருவதைத் தடுக்கும்படி ஆணையிடப்பட்டது. பாண்டிச்சேரியருகிலிருந்த ஒரு படை சென்னை வரும்படி கட்டளையிடப்பட்டது. குண்டூரிலுள்ள ஒரு படை தெற்கு நோக்கி வரும்படி கோரப்பட்டது. தவிர, உடையார்பாளையம், செஞ்சி, கருநாடகக் கரை, வந்தவாசி ஆகிய முகமதலியின் கோட்டைகளுக்கு ஆங்கிலப் படைப் பிரிவுகள் அனுப்பப்பட்டன. ஆனால், குண்டூர் படை ஒன்று தவிர எதுவும் முன்னேற முடியவில்லை. அப் படையும் வந்த வாசியில் வந்து தங்கிற்று. அதன் தலைமையை இங்கே ஏற்ற கர்னல் பேய்லி கூத்தலாற்றை ஆகஸ்டு 25-ல் அடைந்தும், உடனே கடக்காமல் காலம் தாழ்த்தியதால் மாதக்கணக்கில் தடைப்பட வேண்டி வந்தது. ஏனெனில், அன்றிரவே ஆற்றில் வெள்ளம் பெருகிற்று. இறுதியில்

ஆறு கடந்தபின், பேரம்பாக்கம் செல்லும் வழியில் ஹைதர் படைகள் அப் படைகளை மடக்கின. 700 வெள்ளையர்கள், 5,000 ஆங்கிலேயரின் நாட்டுப் படைவீரர்கள் அப்போரில் கொல்லப்பட்டனர். 2,000 வெள்ளையர்கள் சிறைப்பட்டனர். சிறைப்பட்டவர்களில் புகழ்மிக்க வீரரான பேயர்டு ஒருவர். இவர் மூன்றாண்டுகளுக்கு மேல் சீரங்கப்பட்டணம் சிறையில் அவதியுற்றுப் பின் விடுவித்துத் தாய்நாட்டுக்கே அனுப்பப் பட்டார்.

சென்னையில் ஆங்கிலேயர் நிலை மோசமாவதை அறிந்து, வங்காளத்திலிருந்து பழைய சென்னை ஆட்சியாளர் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ், ஸர்அயர்கூட் என்ற அனுபவமிக்க கிழத் தலைவனை அனுப்பினான். ஹைதர் ஆர்க்காட்டையும், ஆம்பூரையும் கைப்பற்ற முடிந்தது. ஆனால், வந்தவாசி நீடித்த முற்றுகையைச் சமாளித்த பின், 'கூட்' அதை விடுவித்தான். அதன்பின் அவன் கூடலூரை நோக்கிச் சென்றான். ஹைதர் 'கூட்'டின் படைக்குத் தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டே சென்று போர்ட்டோநோவோவில் அவனுடன் கைகலந்தான். இதில் ஹைதருக்கு மிகவும் படையழிவு நேர்ந்தது. ஆனால், பேரம்பாக்கத்தில் நடந்த அடுத்த கைகலப்பில் இரு சாராரும் சலிப்படைந்தனர். அத்துடன் ஹைதரின் வேலூர் முற்றுகையைத் தடுக்க முடியாததால், 'கூட்' சென்னைக்குத் திருப்பியழைக்கப் பட்டான்.

இச்சமயம் ஆங்கிலேயருக்கும் டச்சுக்காரருக்கும் போர் மூண்டது. ஹைதர் உடனே நாகப்பட்டணத்திலுள்ள டச்சுக்காரருடன் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டான். ஆனால், ஆங்கிலப் படைத்தலைவன் கர்னல் பிரேயித்வைட் நாகப் பட்டணத்தைச் சூழ்ந்த தஞ்சை மாவட்டப் பகுதிகள் முழுவதையும் கைப்பற்றினான். எனினும், 1782-ல்

திப்புவின் கையில் அவன் படை பெருந்தோல்வி கண்டது. அவனும் சிறைப்பட்டான்.

ஆங்கிலேயருடன் இவ்வாறு ஹைதர் தனித்து நின்று போராடிச் சமாளித்து வந்தான். அவனுடன் சேர்ந்து படையெடுப்பதாகக் கூறிய நிஜாமும் மராட்டியரும் ஒரு அடிகூடப் பெயரவில்லை.

அரசியல் தந்திரியான வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸ் குண்டூரை முகமதலியிடம் விட்டு வைக்கப்படாது என்று சென்னை அரசியலாருக்கு உத்தரவிட்டான். இச்சிறு செயலால் நிஜாமின் சீற்றம் தணிந்துவிட்டது. சிறு சுமையகற்றப் பெற்ற ஒட்டகம் களிப்புடன் எழுந்து ஓடியதுபோல, இச்சிறு தயவுக்கு நிஜாம் வால் குழைத்து மகிழ்ந்தான்.

இதுபோலவே ஆங்கிலப் படையொன்று மராட்டிய நிலத்தில் நுழைந்ததுமே மராட்டியர் மனமாறிவிட்டனர்: 1782-ல் ஆங்கிலேயருடன் அவர்கள் சால்பே ஒப்பந்தம் என்ற உடன்படிக்கை செய்துகொண்டனர். அதன்படி அவர்கள் ஹைதருடன் முன் செய்த ஒப்பந்தத்தின் வாசகங்களை மறுதளித்து, விடுதலைப் போரில் எதிரிகளின் கையாட்களாக மாறினர்.

ஹைதருக்கு உதவியாகப் பிரஞ்சுத் துருப்புகள் கடல் வழியாக பிரான்சிலிருந்து வந்தன. ஆனால், இறங்குமுன் ஆங்கிலக் கடற்படைகளுடன் அவை மோதின. இப்போர்களில் அலைக்கழிக்கப்பட்ட படையின் ஒரு பகுதியே போர்ட்டோனோவோவில் இறங்கிற்று. இதன்பின் ஆங்கிலேயரும் பிரஞ்சுக்காரரும் ஒருங்கே தளர்வுற்றுப் போனதால், இருவருமே நேருக்குநேர் போராட்டத்தில் ஈடுபட விரும்பாமல் மறைமுக எதிர்ப்பில் நாட்கழித்தனர்.

'கூட்' ஆரணியைத் திடுமென முற்றுகை செய்ய முனைந்தான். ஆனால், ஹைதர் விரைந்து ஆங்கிலப் படை

யணிகளைச் சிதறடித்தான். சென்னையில் ஆங்கிலேயர் வலுத்தளர்வது கண்டு, பம்பாய் அரசியலார் கடல் வழியாக மலபாரைத் தாக்கினர். ஹைதர் மலபாருக்குத் திப்புவை அனுப்பினான். இங்கே சில நாட்கள் எதிரியுடன் திப்பு போராடிக்கொண்டிருந்தான்.

மழை காலம் வந்தபின் போரில் எல்லாக் கட்சியினரும் தாமாக ஓய்வுற்றுப் போரைத் தளரவிட்டனர். ஆனால் ஹைதரின் தளர்ச்சிக்கு ஒரு தனிக் காரணம் இருந்தது.

ஹைதர் உடல் உரம் வியக்கத்தக்கதானாலும், ஓயாத போர் முயற்சியால் உள்ளூர முறிவுற்றிருந்தது. முதுகில் ஏற்பட்ட ஒரு புற்று இப்போது அவனுக்கு ஓயாத தொல்லை தந்தது. மருத்துவர் முயற்சிகள் எவையும் பலிக்காது போன பின், ஹைதர் நோயை எல்லாரிடமிருந்தும் மறைத்துக் கடமையில் ஈடுபட்டிருந்தான்.

ஆரணிப் போருக்குப் பின் ஆங்கிலேயரின் முதுபெரும் படைத்தலைவர் 'கூட்' உயிர் நீத்தான். அதனையடுத்து 1782, டிசம்பர் 7-ம் நாள் ஹைதரின் வீர ஆவியும் சித்தூர் அருகிலுள்ள நரசிங்கராயன் பேட்டைக் கூடாரத்தில் அகன்றது.

ஹைதரின் ஏற்பாட்டினால், புதிய அரசியல் ஏற்பாடு முடியும்வரை அவன் மறைவு எவருக்கும் தெரியாமல் வைக்கப்பட்டது. தந்தை உடனடியாக அழைப்பதாக மட்டும் திப்புவுக்கு ஆணை பிறந்தது. திப்பு வந்து, தந்தையின் ஆணைப்படி மறைவாக உடலடக்கம் செய்து ஆட்சி ஒழுங்கமைந்த பின்னரே, ஹைதரின் முடிவு வெளியே மக்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது.

மக்கள் குடியிலே, போர் வீரர் மரபிலே பிறந்த ஹைதர், மக்கள் அழைப்பாலும் மாநிலத்தின் அவாவாலும்

மன்னனானான். ஆகியும், மக்கட் பண்போ, போர்வீரப் பண்போ மாறாமல் வாழ்ந்து, போர் வீரனாகப் போர்க்களத் திலேயே மடிந்தான். அவனைப்போல நேரடித் தனியாட்சி செய்த எந்த மன்னரும் தலைநகரிலில்லாமல் பாசறைகளி லிருந்து அவன் ஆண்டதுபோல ஆண்டதில்லை. அவன் மறைந்த பின்னும் அவன் ஆணையால் அவனில்லாமலே திப்பு வந்து ஆட்சியேற்கும்வரை எல்லாம் அவனிருந்து நடப்பது போல் நடந்தன. இது ஒன்றே அவன் ஆட்சித் திறமைக்கு ஓர் உயரிய சான்று ஆகும்.

'கன்னடத்தின் போர்வாள்' கன்னடத்தைத் தென் னாட்டின் தலைநாயகமாக்கிவிட்டு உறையில் புகுந்தது.

தென்னகம் அன்று தன் எதிரியை உணரவில்லை; எதிரியின் ஆற்றலை உணரவில்லை. ஆனால், ஹைதரின் வாழ்க்கைப் பணியால் தென்னகம் தன்னை உணர்ந்தது.

ஹைதரின் மைந்தன் திப்பு தவிசேறி இவ்வுணர்வைப் பயன்படுத்தி வெற்றி பெற முயன்றான். ஹைதர் விட்ட இடத்திலிருந்து அவன் கன்னடத்தின் புகழை நெடுந்தொலை வளர்த்தான். ஆனால், ஹைதர் காலத்திய தென்னகத்தின் உட்பகை நோய்கள், தென்னகத்தின் உரத்தை அரித்து விட்டன. தென்னகம் தற்காலிகமாகச் சரிந்தது.

எனினும், ஹைதர் நட்ட விடுதலைப்பாறை, திப்பு அதன்மீது அமைத்த விடுதலைப் பீடம், நீடித்து நின்று பயன் தந்தன—இன்னும் பயன் தரும்!

ஹைதர் குரலும் திப்புவின் குரலும் அப் பயன் நோக்கி இன்னும் நம்மை அழைக்கின்றன.

11. மன்னவன் மாண்பும் ஆட்சியும் மாட்சியும்

மன்னர் பெரும்பாலும் ஆதிக்கம், ஆடம்பரம் இன்பவாழ்வு ஆகியவற்றிலேயே புரள்வர். அதையே மன்னர் வாழ்வு என்றுகூடக் கருதுவர். மன்னரின் இவ் வழியையே செல்வரும் இயல்பாக நாடுகின்றனர். குடியாட்சி நிலவும் இந்நாட்களில், மக்கள் பணியின் பேரால் உயர் பதவி பெறுபவர்களிடம்கூட, இவை இல்லாதிருப்பது அரிது. குடிமக்கள் ஆதரவு பெற்று உயர்ந்த அன்றே, உயர்வு பெற்றவர்கள் குடிமக்கள் வாழ்விலிருந்து நெடுந் தொலை அகன்றுவிடுகிறார்கள். ஆனால், குடிமன்னனாகிய ஹைதர் வாழ்வும் ஆட்சிப் பாங்கும் இவ்வகையில் ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு ஆகும். பொது மக்கள் வாழ்வி லிருந்தும் படைவீரர் வாழ்விலிருந்துமே அவன் உயர்வு பெற்றான். ஆனால், உயர்ந்த பின்பும் பொதுமக்கள் வாழ்வின் எளிமையும் போர்வீரர் வாழ்வின் கடுமையும் அவனைவிட்டு அகலவில்லை. அரசியலுக்கு இன்றியமையாத தருணங்களிலன்றி, அவன் ஆடம்பரத்தை விரும்பியது கிடையாது. கொலுமண்டபத்திலும் சரி, போர்க்களத்திலும் சரி அவன் ஒரு படைவீரன் நிலைக்கு மேற்பட்ட எந்த உரிமையையும் ஏற்றுக்கொண்டதில்லை. இவ்வகையில் ஹைதருக்கு இணையாகக் கூறக்கூடிய மன்னர், விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய மிகச் சிலரே. தமிழகத்தில் ஒரு நக்கீரர்கால நெடுஞ்செழியன், ஒரு இராசராசன், வடபுலத்தில் ஓர் ஔரங்கசீப், ஒரு சிவாஜி, பண்டை உரோமத்தில் ஒரு மார்க்கஸ் அரீலியஸ் ஆகியவர்களிடத்தில் மட்டுமே இப்பண்பை அருகலாகக் காண்கிறோம்.

ஹைதர் வாழ்வு கழிந்து இன்று பல தலைமுறைகள் பல நூற்றாண்டுகள் ஆகிவிட்டன. ஹைதர் குடிமரபு கூட

ஆங்கில ஆட்சியாளரால் தடம் தெரியாமல் அழித்துத் துடைக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் முரடன், கொடியவன், அரசியல் சூதாடி, மைசூர் அரசமரபைக் கவிழ்த்து மன்னுரிமையைக் கைப்பற்றியவன் என்றெல்லாம் ஆங்கில வரலாற்றாசிரியரும் எழுத்தாளரும் பேச்சாளரும் ஹைதரின் மாறுபட்ட ஓவியந்தீட்டி, அவன் மெய்யுருவைத் திரித்துள்ளனர். இவ்வளவும் கடந்து இன்றுகூட மைசூர் மக்களிடையே ஹைதர் பெயருக்கு இருக்கும் மதிப்பும், அவன் நினைவால் ஏற்படும் ஆர்வமும் பெரிது. அவனுக்கு முன்னும் பின்னும் இருந்த அரசர், பேரரசர் பலருக்கும் கிட்டாத பெருமை இது. இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் அவன் வீர தீர வாழ்வு மட்டுமன்று. மன்னனான பின்பும் அவன் மக்கட் பண்பு மாறாதிருந்தான் என்பதும், மன்னருள்ளும் மக்களுள்ளும் காணுதற்கரிய சீரிய பண்புகள் அவனிடம் இருந்தன என்பதுமே.

ஹைதரைக் கண்டு அவன் எதிரிகள் அஞ்சினர். ஏனெனில் அவன் அடற்புலியேறுபோன்ற வீரமுடையவன். அவனது உட்பகைவர், நயவஞ்சகர் அஞ்சினர். ஏனெனில், அவன் கூரிய நன்மதி அவர்கள் போலிப் பண்புகளை ஒரு கணத்தில் கண்டுகொண்டது. சோம்பித் திரிபவர், சொகுசு வாழ்க்கையினர், கடமை தவறியவர் நடுநடுங்கினர். ஏனெனில் அவன் வீரத்தையும் உழைப்பையும் நேர்மையையும் மட்டுமே மதிப்பவன்; மற்றவர்களிடம் கண்டிப்பும் தண்டிப்பும் தரத் தயங்காதவன். ஆனால், பொதுமக்களுக்கு அவன் நண்பன். எளியவர்களுக்கு இறைவன். போர் வீரர்களுக்கு அவன் வள்ளல். அவர்கள் நலனுக்கு உழைக்கும் உரவோன். அவனைக் கண்டு அத்தகையவர் யாரும் அஞ்சியதில்லை. அஞ்சும்படியான தோற்றமோ இயல்போ, பண்பாடோ, செயலோ எதுவும் அவனிடம் இல்லை.

ஹைதர் ஆஜானுபாகு அல்ல. அழகனல்ல. அவன் நடுத்தர உயரமும் கருநிற மேனியும் உடையவன். ஆயினும் அவன் உடல் கட்டுரம் வாய்ந்தது. கடு உழைப்பால் அது எளிதில் களைப்படைந்ததில்லை. தோல்விகளால் துவண்ட தில்லை. உறுதி, விடாமுயற்சி ஆகியவற்றின் திருவுருவாக அது திகழ்ந்தது. இவ் எளிய தோற்றத்துக்கேற்ப அவன் எவருக்கும் எளியவன். எவருடனும் எளிதில் பழகி, இயல்பாக உரையாடி மகிழ்பவன். தென்னாட்டவர்க்கு இயல்பான மீசையையோ, முஸ்லீம்களுக்கு வழக்கமான தாடியையோ, அவன் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. இப் பழக் கங்களால் அவன் எளிய தோற்றம் இன்னும் எளிமை யுற்றது என்னலாம்.

ஹைதரின் கூரிய சிறிய கண்கள் அவன் நுணுகிய இயற்கை அறிவுத் திறத்துக்குச் சான்று பகர்ந்தன. வளைந்த சிறு மூக்கு இயல்பான அவன் ஆளும் திறத்தையும் கண்டிப் பையும் எடுத்துக்காட்டின. தடித்த அவன் கீழுதடு, அவன் நெஞ்சழுத்தத்துக்கும் உறுதிக்கும் விடாப்பிடிக்கும் சின்னங்களாய் அமைந்தது.

அணிமணிகளையோ பட்டாடை பொன்னுடைகளையோ ஹைதர் மிகுதி விரும்பியதில்லை. ஆயினும் அவன் உடை யமைதியில் மிகுதி கருத்துச் செலுத்தியிருந்தான். வெள்ளைச் சட்டையையே அவன் விரும்பி அணிந்தான். பொன்னிறப் பூ வேலை, பொன்சரிகை அருகு ஆகியவற்றில் அவனுக்குப் பற்று மிகுதி. அச்சடிப் புள்ளி அல்லது புள்ளடி இட்ட சீட் டிகளை, சிறப்பாக பர்ஹாம்பூரில் நெய்த நேரியல்களை அவன் ஆர்வத்துடன் மேற்கொண்டான். கால்சட்டைகளும் இதே வகையான, மசூலிப்பட்டணம் துணிகளால் அமைந் திருந்தன. வேண்டும்போது நாடாக்களால் இறுக்கக் கட்டியும், மற்றச் சமயங்களில் நடுவே திறந்துவிடவும் தக்க

முறையில் அவை தைக்கப்பட்டன. மடித்துத் தொங்க விடும் தளர் ஆடையையும் அவன் வழங்கினன்.

அவன் விரும்பிய நிறம் சிவப்பு அல்லது நீலச் சிவப்பு. அவன் தலைப்பாகை அந் நிறங்களிலோ மஞ்சளாகவோ இருந்தது. நூறு முழம் கொண்ட நேரிய துணியால் அது நெடுநீள உருவில் உச்சி தட்டையாய் இருக்கும்படி கட்டப் பட்டது. இவை தவிர, கரையில் ஒரு வெண்பட்டிழைக் கச்சையையும், மஞ்சள் கால்புதையாபரணமும் அவன் அணிந்துவந்தான். அரசிருக்கையில் அமரும் சமயம் மணிக்கை வைர வளையங்களும் விரல்களில் இரண்டு மூன்று வைரக்கணையாழிகளும் இருப்பதுண்டு. அவன் அருகே வைரமிழைத்த பிடியுடைய ஒரு வாள் தொங்கிற்று.

பூம்பாயல், மெத்தை படுக்கைகள் ஹைதருக்கு வழக்க மில்லை. பாசறைகளிலும் சரி, அரண்மனையிலும் சரி, பட்டுக் கம்பளம் ஒன்றும் இரண்டு மூன்று தலையணைகளுமே அவனுக்குப் போதியவையாயிருந்தன.

படையணியுடன் இருக்கும்போது எல்லாப் படை வீரரும் தலைவரும் அணியும் அதே வகை அங்கியை அவன் விரும்பும் வெண்பட்டுத் துணியில் விரும்பும் பூம் புள்ளி களுடன் தைத்து அவன் அணிந்தான்.

உடையின் எளிமையாவது ஹைதருக்கு ஒரு நடுத்தர உயர்குடியினன் தோற்றத்தைத் தந்தது. ஆனல் அவன் உணவுப் பழக்கம் குடிமக்களில் பலருக்குக்கூட வியப் பளிப்பதாயிருந்தது. இன்ன உணவுதான் வேண்டும் என்று அவன் எங்கும் கட்டளையிட்டதில்லை. வைத்த உணவை உண்டான். பலவகை உணவு, பல சுவை உணவு வைத்திருந்த இடங்களில், அவன் கூடிய மட்டும் எல்லா வற்றிலும் சிறிது உண்பானேயன்றி, வேண்டியது உண்டு வேண்டாதது விலக்கியதில்லை. ஆயினும் இயற்கை விருப்பு

வெறுப்புப் பற்றிய மட்டில், அவன் இனிப்பை அவ்வளவாக விரும்பியதில்லை என்றே கூறவேண்டும். புளிப்பு, கைப்புச் சுவைகளையே மிகுதி விரும்பினான். நிறை உணவு முடிவிலே அவன் சோறும் பருப்புமே உண்ணும் விருப்புடையவனாயிருந்தான்.

பயணங்களிலும் போர் நடவடிக்கை நேரங்களிலும் அவன் சேமம் செய்துகொண்டுவரப்பட்ட அரிசி அல்லது கேப்பை அடையையே உண்டான். அத்தகைய உணவை உண்பதில் பொதுப் படைவீரர்கூடச் சலித்துக்கொள்வதுண்டு. அவன் சலித்துக்கொள்வதில்லை.

அரசிருக்கையில் கொலுவீற்றிருக்கும் பெருமித ஆடம்பரத்தை மன்னரும் மக்களும் விரும்புவதுண்டு. மன்னர் அவற்றில் பெருமைகொள்வதும் உண்டு. ஹைதர் மக்களுக்கான இன்றியமையாத வேலைகளிலன்றி, மற்ற சமயங்களில் அவற்றை விரும்புவதில்லை. ஆனால், மைசூரில் ஹைதருக்கு முன்னுளிலிருந்து இந்நாள்வரை அரசமரபினர் தசராக் கொண்டாட்டத்தில் மிகவும் ஈடுபட்டு வந்துள்ளார்கள். மக்களுக்கும் அது ஒரு தேசீயப் பெருவிழா ஆக இருந்து வந்துள்ளது. ஹைதர் முஸ்லீமானாலும் பழைய அரச குடும்பத்தினரை மகிழ்விப்பதற்காகவும், மக்களுக்குரிய சமயப் பற்றுக்கும் எழுச்சிக்கும் ஊக்கமளிப்பதற்காகவும் அத் தருணத்தில் தனிச்சிறப்பான கொலு நடத்துவது வழக்கம்.

நாடகங்களும் படக் காட்சிகளும் இந்நாளில் பொது மக்கள் பொழுதுபோக்காக மலிந்துள்ளன. ஹைதர் நாட்களில் இத்தகைய பொதுப் பொழுதுபோக்குகள் மிகக் குறைவே. விலங்குக் காட்சிகள், பொருட்காட்சிகள் கூட இன்றளவு அன்று பெரும்பழக்கமாயில்லை. மற்போர், குத்துச் சண்டை, விலங்குப்போர் ஆகியவையே இவற்றினிடமாக

அன்று நடைபெற்றன. ஹைதர் இவற்றை ஊக்கியது மட்டுமன்றி அதில் அடிக்கடி தானே முனைந்து ஈடுபடுவதுண்டு. மான் போர், யானைப் போர், வாண வேடிக்கை, குத்துச்சண்டை, மற்போர் ஆகியவற்றில் அவன் நேரடியாகச் சென்றிருந்து பரிசும் பாராட்டும் வழங்குவதுண்டு. பரிசுப்போட்டி சண்டைகளில் ஒரு வகை ஹைதர் நாட்களில் அவனால் பெரிதும் ஆதரிக்கப் பட்டது. அதில், கள் அருந்தப்பட்ட கழுதைகளுடனே கட்டுண்டபுலி போருக்குத் தூண்டப்படும். இன்னும் சில சமயம் சிறந்த அபிஸீனிய வீரரோ அல்லது விரும்பும் வேறு பிறரோ புலி சிங்கங்களுடன் சண்டை செய்யும்படி ஏற்பாடு செய்யப்படும். சண்டைக்கான தனியிடத்தில் நடுவே ஒரு வாழைமரம் நடப்பட்டிருக்கும். சிங்கமும் ஆளும் அதைச் சுற்றி மாறிமாறித் தாக்கவேண்டும். மர மறைவிலிருந்து, சிங்கத்தை வீரர் குத்தவேண்டும். சிங்கம் மாண்டால், வீரனை மன்னன் பரிசுகளாலும் பொன்னணி மணிகளாலும் மூழ்குவிப்பான். ஆனால் சிங்கம் வென்றால், வீரனுக்குப் பரிசு கிடைக்காது. ஆனாலும் பெரும்பாலும் ஹைதர் அரங்கில் இருக்கும்போது, வீரன் மாள்வதில்லை. ஏனென்றால், விலங்கு வெல்லும் சமயம், ஹைதரின் குறி தவறாத துப்பாக்கிக் குண்டுக்கு விலங்கு இலக்காகி விழுந்துவிடும். இத்தகைய தருணங்களில் பந்தயப்போரில் மன்னனே பங்கு கொண்டு தன் திறமை யைப் பயன்படுத்துவது உண்டு. அந்நாளைய மைசூர் மக்கள் எல்லையில்லாத மகிழ்வும் பெருமையும் உடையவரா யிருந்தனர்.

தனி வாழ்க்கையிலும் நண்பர்களிடையிலும் ஹைதர் எல்லாருடனும் தாராளமாகக் கலந்து பேசும் இயல்புடை யவன். அவன் தாய்மொழி கன்னடம். அதன் கொச்சைச் சொற்களை அவன் மிக அடிக்கடி கையாளுவது வழக்கம்,

அவன் உள்ளத்தில் வஞ்சகமும் பகைமையும் கிடையாது. ஆனால், கோபத்தில் கடுந்திட்டும் வசவும் நையாண்டியும் அவனிடம் ஏராளம். அதே சமயம் நெருங்கிய நண்பர்கள், வீரப் படைத் தலைவர்கள் எதிர்த்துத் திட்டினாலும் நையாண்டி செய்தாலும் பொறுத்துக்கொள்ளும் பண்பு அவனிடம் உண்டு. அரசியல் காரியங்களில் அவன் மிகுதி பேசுவதில்லை. ஆனால் பேசும்போது கண்டிப்பும் அறிவுச் செறிவும் மிகுதியிருந்தது. அவன் கருத்துக்களை அவன் கீழ்ப்பட்ட பணியாளர்களும் நண்பர்களும் மட்டுமன்றி, அறிஞர்களும் தனித் துறைகளின் வல்லுநர்களும் மதித்தார்கள்.

இளமையில் ஹைதர் பள்ளியில் நிழலுக்குக்கூட ஒதுங்கியது கிடையாது. இது காரணமாக அந்நாளைய முஸ்லீம் அரசர் அரசியல் மொழியாகிய பாரசீக மொழியிலோ, தாய் மொழியாகிய கன்னடத்திலோ ஹைதருக்கு எழுத்தறிவு கிடையாது. பத்திரங்களிலும் ஒப்பந்தங்களிலும் கட்டளைத் தாள்களிலும் கையொப்பமிடும் போது, அவன் பாரசீக மொழியில் 'ஹைதர்' என்ற பெயரின் முதலெழுத்தான 'ஹை' என்பதை மட்டும் எழுதப் பழகியிருந்தான். அந்த எழுத்தைக்கூட அவன் தலைமாற்றியும் ஒரு தடவைக்கு இருதடவையாகவும் எழுதினான்.

எழுத வாசிக்கத் தெரியாத காரணத்தினால் ஹைதருக்கு வாழ்விலோ ஆட்சிப் பொறுப்புகளிலோ எவ்வகையான குந்தகமும் கிடையாது. இதே நிலையில் இருந்த அக்பர் அசோகன் முதலிய அரசர்கள், கல்வி வல்லார்களின் உதவியாலேயே காரியம் ஆற்றினர். ஆனால் ஹைதர் பள்ளிக் கல்வியில்லாதவனாயிருந்தாலும் நினைவாற்றலிலும் அறிவாற்றலிலும் பெரும் புலவர்களையும் விஞ்சியவனாயிருந்தான்.

ஹைதரின் நினைவாற்றல் மனித எல்லை கடந்த ஒன்ருகவே இருந்தது. கேட்ட ஒவ்வொரு சொல்லையும் பல ஆண்டு கடந்தும் அவன் நினைவில் வைத்திருப்பான். ஒரு தடவை கண்ட முகத்தையும் அதுபோலவே இருபது முப்பது ஆண்டுகள் கழித்தும் அவன் அடையாளம் கண்டு கொள்வான். உருவை மறைக்கும் வகையில் மேற்கொள்ளப் படும் உரு மாருட்டங்கள்கூட அவன் வகையில் பயன்படுவ தில்லை. எத்தனை ஆண்டு கழித்தும் எந்தச் சூழலிலும் எந்த வேடத்திலும் அவன் ஆளையறிந்துகொள்வது கண்டு அவன் நண்பர் வியப்படைந்தனர். அவன் எதிரிகள் அஞ்சி நடுங்கினர்.

ஒரு தடவை ஒரு குதிரைச் சேணம் பழுதாய்விட்டது. அது பயன்படாதென்று எறியப்பட்டது. அது குப்பையுடன் குப்பையாய்க் கிடந்தது. குப்பை கூட்டுபவர்கூட அதைக் கவனிக்கவில்லை. அதுபற்றி எவரும் எண்ணவும் இல்லை. பல ஆண்டுகளுக்குப்பின் சேணங்களை மேற் பார்வையிடும் போது ஹைதர் 'பழுதுபட்டு எறியப்பட்ட சேணம் எங்கே?' என்று கேட்டான். எல்லாரும் விழித்தனர். ஹைதர் சேணத்தின் அடையாள விவரங்களை நுணுக்க மாகத் தெரிவித்தான். அந்த அடையாள விவரங்களை மனதிற்கொண்டு தேடியபின், அது குப்பைக் கூளத்தில் புதையுண்டு கிடந்து கண்டெடுக்கப்பட்டது.

பல ஆண்டுகளுக்குமுன் கண்ட ஆண்களை மட்டுமன்றி அவர்கள் குரலையும், பல செய்திகள்பற்றிய நுட்ப நுணுக்க விவரங்களையும் அவன் கூரிய உள்ளம் விடாது பற்றிக் காக்கும் இயல்புடையதாயிருந்தது.

ஒரே சமயத்தில் பல காரியங்களிலும் ஈடுபட்டு, எல்லா வற்றிலும் ஒருங்கே கருத்துச்செலுத்தும் திறமும் ஹைதரிடம் இருந்தது. கடிதங்களை ஒருவர் வாசிப்பதைக்

கேட்டுக்கொண்டே கட்டளைகளை எழுதுபவருக்குக் கட்டளை வாசகம் கூறல், வேலை செய்பவர்களை மேற்பார்த்தல், கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தல் முதலியவற்றையும் செய்து, எதிலும் வழுவில்லாமல் நிறைவேற்றும் அவன் ஆற்றல் வியப்புக்குரியதாயிருந்தது. காலை வேளையில் அம்பட்டன் அவனை வழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே, ஒற்றர்கள் கூறிய செய்திகளை அவன் கேட்பான். நினைவுக் குறிப்பு எதுவும் இல்லாமலே ஒருவர் செய்தியுடன் மற்றவர் செய்தியை ஒப்பிட்டு, அவன் தேவைப்பட்டபோது அவர்களைக் குறுக்குக் கேள்விகள் கேட்டான். குறிப்புகளுடன் வந்த ஒற்றர்கள் அவன் கேள்விகளுக்கு விடைகூறத் திணறு வார்கள்.

நினைவாற்றலிலும் அரிது அவன் அறிவாற்றல் அவனுடன் பழகியவர்களுக்கு அது ஒரு மாய ஆற்றலாகவே இருந்தது. உண்மையில் அது அவன் ஆழ்ந்த அனுபவம், கூரிய மதிநுட்பம் ஆகியவற்றின் பயனேயாகும். குதிரைகள் ,மணிக் கற்கள், தோல் வகைகள் ஆகிய எப்பொருளையும் கண்டமாத் திரத்தில் அவனால் மதிப்பிட்டுத் தேர்ந்துவிட முடிந்தது. படை வீரர், படைத் தலைவர், பணித் துறையாளர் ஆகிய வர்கள் முகங்களை ஒரு தடவை கண்டதுமே, அவர்கள் தகுதி, திறமை, நேர்மை, அனுபவம், அவர்கள் உள்ளத்தின் சிந்தனைகள் ஆகிய அத்தனையும்,அவன் குறித்துணர வல்லவ னுயிருந்தான். படைத் துறையில் அவன் அனுபவம் விலை மதிப்பற்ற ஒரு மூலதனமாய் அமைந்தது. ஏனென்றால், அவன் தேர்ந்தெடுத்த படைக்கலங்கள், குதிரைகள், ஆட்கள் எல்லாம் என்றும் தலைசிறந்த தேர்வுகளாகவே இருந்தன.

இவ்வருந்திறமையால், மைசூரின் ஆட்சியரங்கங் களிடையே அவன் ஒரு பெரிய அனுபவ ஆட்சியரங்கமாக

விளங்கினான். அவன் கால மன்னர்கள் மட்டுமன்றிப் பல நாட்டின் அறிவுத் துறை வல்லுநர்களும் அவன் இயற்கை யறிவாற்றல் கண்டு திகைத்துப் போயினர். ஆங்கிலேயர் களே அதற்குப் பல சான்று கூறுகின்றனர்.

ஹைதர் தன் வாழ்வில் ஒரு மணி நேரத்தைக்கூட வீணாக்கியதில்லை. உழைப்பும் சுறுசுறுப்பும் விடாமுயற்சியும் அவனிடம் உச்சநிலையில் இருந்தன. இதன் பயனாகவே, வாழ்நாள் முழுவதும் ஓயாத போராட்டத்திலீடுபட் டிருந்தும், அவன் அதன் இடைவேளையிலேயே நாட்டாட் சியின் ஒவ்வொரு செயலையும், தன் குடும்பத்தின் நிர்வாக முழு வதையும் தானே நேரிடையாகக் கவனித்துத் திட்டம் செய்ய முடிந்தது. அவன் கண்கூடாக நேரிலிருந்து பார்த்துச் செய்யாத செயல் எதுவும் கிடையாது. அத்துடன், எந்தக் காரியத்தையும் நீளநினைந்து வழுவறத் திட்டமிட்டல்லா மலும் அவன் செய்ததில்லை. உணர்ச்சி, விருப்பு, வெறுப்பு, கோபம் எதுவும் அச் செயல்களில் இடம்பெறவில்லை.

அவன் தனக்கு உண்மையானவர்களுக்கு, தனக்காக உயிரைப் பாராமல் உழைத்தவர்களுக்குத் தாராளமாக வாரி வழங்கினான். போர்க்களத்துக்குப் படைகளை அனுப்பிவிட்டு அவன் தலைவனாக ஒதுங்கியிருக்கவில்லை. பிள்ளையைக் களத் திற்கு அனுப்பிவிட்டு, அவனையே நினைந்து நினைந்து செய லாற்றும் தாய்போல, அவன் அவர்களுக்கு நினைந்து நினைந்து ஆதரவுகளும் துணையும் செய்தான். நாள் தவறாமல், படை வீரர்களுக்கு மருத்துவ உதவி, பணம், உணவுப்பொருள்கள் அனுப்பி, அவர்கள் நலம் உசாவி வந்தான். இறந்தவர் குடும் பங்களை அவன் தன் குடும்பமாகப் பேணினான். காய முற்றவர்களை அரசாங்கச் செலவில் குணப்படுத்தி, ஓய் வுடனே சம்பளமும் குடும்ப மானியமும் அளித்தான். படைத் துறைகளிலும் பணித்துறைகளிலும் அனுபவமிக்கவர்

களுக்கும் உண்மையானவர்களுக்கும் அடிக்கடி பரிசும் பாராட்டும் வழங்கி ஊக்கினன்.

சோம்பேறிகள், கடமை தவறியவர்கள், பொது மக்களைச் சுரண்டியவர்கள் ஆகியோருக்கு ஹைதர் பொல்லாத கூற்றுவனயிருந்தான். இத்தகைய குற்றஞ் செய்தவர்களை அவன் கடுமையாகத் தண்டிக்கவோ, பதவியிலிருந்து நீக்கவோ தயங்கவில்லை. நீக்கியபின் இரக்கம் காட்டுவதுமில்லை. ஆனல், இவ்வகையில் அவன் பொது மக்களையோ பார் மக்களையோ நடத்தியதுபோலவே தன் புதல்வர்களையும், உறவினர்களையும் நடத்தினன். நேர்மையில் அவன் என்றும் வழுவியது கிடையாது.

வீரருக்கும் வீரப் படைத்தலைவர்களுக்கும் ஹைதர் காட்டிய மதிப்பை உலகில் வேறு எந்த அரசனும் அரசியல் தலைவனும் காட்டியிருக்க முடியாதென்னலாம். திறமை, தகுதி, அனுபவம், உண்மைப் பற்று ஆகியவை காரணமாகவே அவன் ஆட்களைத் தேர்ந்தெடுத்தான். ஆதரித்து உயர்த்தினன். ஆனல், உயர்த்தியபின் அவர்கள் பெற்ற உரிமையும் சலுகையும், நண்பர், குடும்ப உறுப்பினர்கூடப் பெற்றிருக்க முடியாது. இதற்கு இரு நிகழ்ச்சிகள் ஒப்பற்ற சான்றுகளாகின்றன.

சர்க்கூலிப் போரைப் பற்றிய பேச்சு ஒருநாள் எழுந்தது. ஹைதர் உட்படப் படைத் தலைவர்களும் படை வீரர்களும் விழுந்தடித்துக் களம் விட்டு ஓடிய நிகழ்ச்சி அது. அதன் நினைவு ஹைதரைச் சோகத்தில் ஆழ்த்திற்று. ஆனல் அவன் தன் வெப்பத்தை உடனிருந்த தலைவர் மீதே கொட்டினன். "ஆம்! அன்று நம் படைத்தலைவர்கள் அத்தனைபேரும் கோழைகளாக ஆட்டுக் கூட்டங்களிலும் கேவலமாக நடந்துகொண்டார்கள். அதுமட்டுமன்று; தங்கள் உயிரை வெல்லமாகக் கருதி, அதைக் காப்பதற்காக, ஆயிரக்கணக்

கான வீரரை வீணே பலி கொடுத்தனர். அதை நினைக்கும் போது இத்தகைய நன்றிகெட்டதுகளை வைத்துக் காப்பாற்று வதற்காக நான் வெட்கப்படுகிறேன்" என்ருன். மன்னன் கடுமொழிகள் கேட்டு எல்லோரும் தலைகுனிந்திருந்தனர்.

படைத்தலைவர்களிடையே அப்போது யாஸீன்கானும் இருந்தான். அவன் செயலை எண்ணியிருந்தால், ஹைதர் அவ்வாறு பேசியிருக்க முடியாது. அவன் அப்போரில் பட்ட காயங்களுக்கு எல்லை இல்லை. அதிலேயே அவன் ஒரு கண்ணையும் இழந்திருந்தான். அத்துடன் அவன் ஹைதராக நடித்து, ஹைதரையே காப்பாற்றியிருந்தான். அதன் பயனுக அவனுக்கு நூறு குதிரைவீரர்கள் காவற் படையினராக அளிக்கப்பட்ட போது, அவன் "எனக்கு ஒரு குதிரையே போதும், நூறு வேண்டாம்" என்று கூறிவிட்டான். இக் காரணத்தால் அவன் 'ஒண்டி குதிரி' அல்லது "ஒற்றைக் குதிரையன்" என்று கேலிப் பெயரும் பெற்றிருந்தான்.

இத்தகைய வீரன் ஹைதர் கடுமொழி கேட்டுத் திடு மெனச் சினங்கொண்டான். "சரிதான் அரசே. நாங்கள் சிறிது தோற்றதனுல் இவ்வாறு கூறுகிறீர்கள். ஆனுல் தோல்வியும் வெற்றியும் முழுதும் மனிதன் செயலுக்குட் பட்டதன்று. போகட்டும். நாங்கள் இல்லாமல் போனுலும் அன்று நீங்கள் தோல்விதான் அடைந்திருப்பீர்கள். ஆனுல், எனக்கு இந்தக் கண் போயிருக்காது. அந்தக் கண்ணை உங்க ளுக்காகக் கொடுத்தேனே, உங்களுக்கு நன்றி இருக்கிறதா?" என்ருன்.

ஹைதர் தலை கவிழ்ந்து கொண்டான். "நான் உங்களை மறந்து பேசிவிட்டேன்" என்ருன்.

இதுமட்டுமல்ல; ஹைதரைப்போல் சர்க்கூவியில் நடிப் பதற்காகவே அவன் தோல்வியின் நடுவே தாடி சிரைத்துக் கொண்டான். ஆனுல் பிற்பட அவன் மீண்டும் தாடி

வளர்த்தான். இதுகண்ட ஹைதர், "நண்பரே! இப்போது ஏன் தாடி வளர்க்கிறீர்? இனி என்னைக் காப்பாற்ற வாய்ப்பு ஏற்படாதென்றா?" என்று கேட்டான். என்ன காரணத்தாலோ யாஸீன் அப்போது சுண்டிப் பேசினான். "தாடி மீசையில்லாதவர்கள் பேடிகள் என்று கேள்விப்படுகிறேன் அரசே. அதனால்தான் தாடி வளர்க்கிறேன்" என்றான். ஹைதர் கேலிப்பேச்சைக்கூட உடனே நிறுத்திவிட்டான்.

ஒரு தடவை படைத்தலைவன் முகமதலி படைத்துறைச் செலவுக்குப் பணம் கோரினான். நிதிக் கணக்கரும் அருகிலேயே இருந்தனர். ஆனால் நாணய செலாவணி பற்றி ஹைதர் ஏதோ சச்சரவில் ஈடுபட்டிருந்தான். அவன் எரிச்சல் படைத்தலைவன் பக்கமாகத் திரும்பிற்று. "படைச்செலவு படைச் செலவு என்று மாதம் மூன்றுதடவை பணம் வாங்குகிறீர். இவற்றை எல்லாம் என்னிடமிருந்து பறித்து என்னை ஓட்டாண்டியாக்கி, கோடீஸ்வரனாகப் பார்க்கிறீர். எல்லாம் பார்க்கிறேன். உம்மைத் திருடனென்று சரியானபடி தண்டித்து, நீர் சேர்த்து வைக்கும் தங்கக்காசுகள் அத்தனையையும் பறிமுதல் செய்கிறேனா இல்லையா பாரும்! போம், போம். இப்போது இங்கே நிற்கவேண்டாம்" என்றான்.

முகமதலி மன்னனிடமிருந்து முகந்திருப்பி நிதிக் கணக்கரை நோக்கினான். "நம்தலைவர் தாம் எல்லாம் அறிந்தவர் என்று நடித்து நம்மை ஏமாற்றப் பார்க்கிறார். அவர் மண்டையில் மூளையில்லை என்பது நமக்குத் தெரியாதா என்ன ? அவர் கிடக்கிறார். அரசாட்சியின் பொறுப்பு அவருக்கு என்ன தெரியும்? நீங்கள் பணத்தைக் கொடுங்கள்" என்றுஅமைதியாகக் கேட்டான்.

நிதிக்கணக்கர் விழித்தனர்.

"இந்தச் சனியன் பொல்லாத சனியன். கேட்ட பணத்துக்குமேல் ஒன்றிரண்டு நூறு கொடுத்து ஒழித்துக்கட்டுங்

கள்" என்றுகூறி, ஹைதர் நிதிக் கணக்கர்களுக்கு ஆணை பிறப்பித்தான்.

இஸ்லாமிய மன்னர் பெருமன்னரிடையே மிகச் சிறந்தவர்கள்கூடச் சமயத்துறையில் மட்டும் வெறியுடையவர்களாக இருந்ததுண்டு. அக்பர், ஷாஜகான் போன்ற வடபுல மன்னர்கள் இதற்கு விலக்கானவர்கள் என்று புகழப்படுவதுண்டு. இது பெரிதும் உண்மையே. ஆனல் அக்பரும் ஷாஜகானும் தங்கள் ஆட்சிநலனைக் கருதி அரசியல் தந்திர முறையிலேயே சமரசப் பண்பாளராயிருந்தனர். இன்னும் சிலர் எம்மதமும் சம்மதமே என்ற ஆழ்ந்த சமயப்பற்றற்ற பொதுநிலையிலேயே சமரசம் பேணியுள்ளனர். ஆனல், ஹைதரின் சமரசம் ஆழ்ந்த சமய உணர்வின்பயனாக எழுந்ததேயாகும். அக்பர் சமரசத்தையும் ஷாஜகான் சமரசத்தையும் போற்றும் ஆங்கில வரலாற்று ஆசிரியர் தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஹைதரைச் சமயத்துறையில் அசட்டையாளன் எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். இது தவறு என்பதை கீழ்வரும் செய்திகளும் ஹைதர் வாய்மொழிகளும் காட்டும்.

தசராக் கொண்டாடுவது பற்றியும், சைவ வைணவக் கோயில் மானியங்களைக் குறைக்கவாவது செய்யாமல் வழங்குவது பற்றியும் இஸ்லாமியத் தலைவர் குறைப்பட்டனர். இது சமயப் பகைமைச் செயலாகும் என்றனர். "சமயப் பகைவர்க்கு உதவுவதும் நலம் செய்வதும் சமயப் பகைமை ஆகமாட்டாது. நபிகள் நாயகம் அது செய்ததால்தான் நாம் முஸ்லீம்களாயிருக்கிறோம்" என்று விளக்கம் தந்தான் ஹைதர்.

இயேசுபிரானிடம் சமயப் பிற்போக்கராகிய புரோகிதர் குறுக்குக் கேள்வி கேட்டபோது, இயேசுபிரான் கூறிய நகைச்சுவையும் பண்பும் வாய்ந்த விளக்கங்கள் பல. ஹைதரிடம் இஸ்லாமிய சமயத் தலைவர், கட்சி எதிர்க்கட்சி

யாளர் எழுப்பிய கேள்விகளுக்கு, அவன் தந்த விடை விளக்கங்கள் இயேசுபிரான் விளக்கங்களின் அருகே வைக்கத் தக்க சிறப்புடையவை ஆகும்.

ஒரு நாள் வாய்ச் சண்டையிலிருந்து கைச்சண்டைக்கு முதிர்ந்துவிட்ட ஒரு சமயப் பூசல் ஹைதரின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. முஸ்லிம்களிடையேயுள்ள ஷியா, ஸுனீ வகுப்பினரிடையே நிகழ்ந்த வாதம் அது. முகமது நபிக்குப் பின் சமயத் தலைமை தாங்கிய குரவர்களில் ஷியாக்கள் சிலரைப் பூசித்தனர். சிலரைக் குறை கூறினர். குறை கூறப்பட்டவர்களே ஸுனீகளால் பூசிக்கப்பட்டவர் களாததால், சண்டை வளர்ந்தது. ஹைதர் இரு தரப் பாரையும் அழைத்து அவரவர் வாதங்களைக் கேட்டான்.

"அரசே! நம் சமயக் குரவரைப்பற்றி இந்த ஷியாத் தலைவர்கள் தூற்றுகின்றனர். அதை எங்ஙனம் பொறுப் போம்?" என்றனர் ஸுனீத் தலைவர்கள்.

"அரசே! சமயக் குரவர் என்று அவர்கள் போற்று பவர்கள் இன்னின்ன தீமையைச் செய்தார்கள் என்று காட்டித்தானே குறை கூறுகிறோம். தீமை செய்யவில்லை என்று அவர்கள் கூறமுடியவில்லை- குறை கூறுவதை மட்டும் எதிர்ப்பானேன்?" என்றனர் ஷியாக்கள்.

ஹைதர் தீர்ப்பளித்தான், அது ஒரு தரப்பாரையே கண்டித்தாலும், சமயக் கிளையினரிடையே ஒருதலைச் சார்பா யில்லை. ஷியாக்களைப் பார்த்து அவன், "அன்பரீர், நீங்கள் குறிப்பிட்ட குரவர்கள் இப்போது வாழ்பவர்களா?" என்று கேட்டான்.

"இல்லை" என்றனர் அவர்கள்.

மன்னன் உடனே சினத்துடன் பேசினான்: "ஆளில்லாத போது புறங் கூறுவது தவறு. மாண்டவரைக்

குறை கூறுவது கோழைத்தனம். மன்னிக்க முடியாத குற்றம். அதற்கு நீங்கள் தண்டனை பெறத் தக்கவர்கள். இனி இச்செயல் செய்யாதீர்கள். போங்கள்" என்ருன்.

மற்ருெரு சமயம் ஷியாக்களும் ஸுன்னீக்களும் கலந்து அளவளாவும் சமயம், அவர்களிடையே பூசலுண்டு பண்ணத்தக்க ஒரு கதையை ஒருவன் அளந்தான். "குதிரையேறிச் செல்லும் ஒருவன், சேற்று நிலங் கடக்கவேண்டி வந்தது. குதிரையின் கால்கள் சேற்றில் ஆழப் பதிந்துவிட்டன. சமயக் குரவர் பெயர்களை ஒவ் வொன்ருகக் கூறி அவர்கள் அருள் துணையால் குதிரையின் கால்கள் மேலெழுக, என்று அவன் வேண்டினுன். வாய்மை யிற் சிறந்த அபூபக்கர், நேர்மை சான்ற ஹஜ்ரத் உமர், அறிவுத் திறம் வாய்ந்த ஹஜ்ரத் உஸ்மான் ஆகியவர் களை வேண்டியும் பயனில்லாது போயிற்று. பின், வல்லமை வாய்ந்த மூர்த்துஸா அலியை வேண்ட, குதிரை கால் தூக்கி நடந்தது. வேறு சமயக் கிளையினர் தலைவர் பெயரை மதித்த குதிரை பகைச் சமயக் குதிரையாய்த்தான் இருக்க வேண்டுமென்று கருதி, பிரயாணி குதிரையை உடை வாளால் குத்திச் சாய்த்தான்." இக் கதையைக் கூறியபின், கதையளந்தவன் அதுபற்றிய பிறர் கருத்துரை கோரினுன். கருத்துறைகளால் வரவிருக்கும் பூசலை அறிந்த ஹைதர், தன் கருத்துரையை முற்படக் கூறினுன்: "அன்பரே, அந்தப் பிரயாணி முற்றிலும் அறிவில்லாதவன் என்று தெரிகிறது. வாய்மை, நேர்மை, அறிவுத்திறம் ஆகிய பண்புகளால் குதிரையின் காலைத் தூக்க முடியவில்லை. வல்லமையால் தூக்க முடிந்தது. இந்த இயல்பை அந்தமட்டில் அறியாமல் போனுன்" என்ருன்.

இந்த இயல்பான விளக்கம் சமயவாதிகளின் விளக்கத் துக்கும் அதன் பயனுக எழுந்திருக்கக்கூடும் பூசலுக்கும் ஒரு தடையிட்டது.

ஹைதரின் இயல்பான நகைத்திறன், பேச்சுவன்மை, நடுநிலைமை ஆகியவற்றை மேலும் இரு நிகழ்ச்சிகள் காட்டுகின்றன.

'அடிமைப் பெண்' என்ற பொருளுடைய 'லௌண்டிகா' என்ற சொல்லை ஹைதர் அடிக்கடி வழங்குவதுண்டு. அது திட்டுவதற்குப் பயன்படும் சொல்; அருமையாக அழைப்பதற்கும் பயன்படுவது. படைத்தலைவன், அலிஸுனீமான்கான் ஒரு நாள், 'இந்தச் சொல் கொச்சையானது. ஹைதரைப் போன்ற பெருமன்னன் வாய்மொழியில் இடம் பெறும் தகுதியுடையதன்று' என்று மெல்லக் கடிந்தான். ஹைதர் நகைச் சுவையுடன் இதற்களித்த மறுப்பு, சமயவாணர் நூலறிவுக்கு மிகவும்இனிதாயிருந்தது. "அன்பரே, என்ன இருந்தாலும் என் போன்றவரும் உம் போன்றவரும் அடிமைப் பெண்களின் மக்கள்தான்! பீடுடை மாதர் பெற்ற திலகங்கள் என்ற பெயருக்குப் பாத்திரமானவர்கள் ஹுசேன் துணைவர்கள் மட்டும்தான் என்பது உமக்குத் தெரியாதா?" என்றான்.

மறைநூலுரை மரபுக்குப் புது வழக்கு அளித்த இம் மறு மொழியின் சுவையில் சமயவாணரைப்போலவே நண்பர்களும் நெடிது ஈடுபட்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

தகுதியில் குறைந்த மன்னரைப்போல ஹைதர் முகப் புகழ்ச்சியை விரும்புவதில்லை. முகப் புகழ்ச்சியை நயமாகக் கடிந்து தன் மதிப்புணர்ச்சியைத் தூண்டுவதில் ஹைதர் திறம் பெரிதாயிருந்தது. கீழ் வரும் நிகழ்ச்சி இதற்குச் சான்று. சுரா மாகாணத்தின் தலைநகரில் ஒரு புது மரபு இருந்தது. கல்லறை மாடங்கள் அங்கே வீடுகளின் முன், தெரு நடுவே இருந்தன. அந் நகரத்தை வென்றபின், ஹைதர் இச் செய்தியைச் சுட்டிக் காட்டினான். இதற்கு என்ன காரணம்? என்று நண்பர்களைக் கேட்டான்.

"மன்னரே, தங்கள் ஆட்சி ஏற்பட்டது கேட்டு, காடாய்க் கிடந்த இந்த இடத்தில் மக்கள் குழுமியுள்ளனர். காடுகளிலிருந்த கல்லறைகள் அப்படியே இருக்கின்றன" என்றனர்.

இம் முகப் புகழ்ச்சி மிகவும் திறமையும் நயமும் உடையதே. ஆனால், ஹைதர் அதை ஏற்க விரும்பாமல், எதிர் விளக்கம் தந்தான். "அப்படியன்று, அன்பரீர்! இந்நகரத்து மக்கள் தங்கள் தங்கள் இல்லங்களுக்காகப் போராடி மாண்டவர்கள் என்பதை நீங்கள் காணவில்லை" என்றான்.

விளக்கம் நண்பர்களுக்கு ஒரு அறிவுரையாகவும் அமைந்தது.

எதிரிகள் கண்களிலும் போர் வரலாற்றிலும் ஹைதருக்கிருந்த பெருஞ்சிறப்பு அவன் வீரமும், வீரத் தலைமைத் திறமும், போர்த் திறமுமே.

போர் வீரருடன் போர் வீரன் வாழ்க்கையை ஏற்ற தலைவன் ஹைதர். போர் வீரருக்கு அவன் ஒரு முன் மாதிரியாய் அமைந்தான். தோல்வி கண்டு துவளாமல், கட்டிடங்கள் கண்டு கலங்காமல், இடரில் குதித்து விளையாடியவன் அவன். இத்தகைய தலைவனை வீரர் விரும்பிப் பின்பற்றி, ஆர்வத்துடன் அவனுக்காக மாண்டது இயல்பு. இது ஒன்றே அவனை ஒப்பற்ற படைத்தலைவனுக்கப் போதியது. ஆனால் இதுவன்றி வேறு பல ஒப்பற்ற திறங்களும் அவனிடம் இருந்தன. துணிகரமான, அறிவார்ந்த திட்டம், திறமை வாய்ந்த போர் முறைகள், விடாமுயற்சி. ஆகியவை போர்க் களங்களில் அவனை மனிதசிங்கரனுக்கிற்று. இவை போதாமல், அவனுக்கே உரிய வியத்தகு திறம் இன்னொன்றும் இருந்தது. அவன் தன் படைகளை மாற்றார் வியக்கும்படி இம்மெனுமுன் இருநூறும்

முந்நூறும் தாண்டிக்கொண்டு சென்று, எதிர்பாராமல் மின்னலெனப் பாய்ந்து இடியென மோதிவிடும் திறமுடைய வனுயிருந்தான். ஆங்கிலேயரைப் போரில் திணறடித்த பண்பும், 1779-ல் சென்னை நகரைக் கலக்கிய திறமும் இதுவே.

வீரனுகவும் தலைவனுகவும் பிறந்தவன் ஹைதர். பழங்கால வாட்போரிலும் புதிய காலத் துப்பாக்கிப் போரிலும் ஒருங்கே அவன் அக் காலத்தின் ஒப்புயர்வற்ற கைகாரனுயிருந்தான்.

ஹைதர், ஒற்றர், வேவுகாரர், தகவல் சேகரத்தார்கள் ஆகியவர்களைத் திறம்பட இயங்கினுன். அவன் அமைத்த தகவல் சேகரக்காரர் அமைப்பே பின்னுட்களில் பத்திரிகை அமைப்பு ஏற்பட வழி கோலிற்று. ஒற்றறப் படைத்தலைவன் என்ற முறையில்தான் அவன் மற்ற அரசர்களைவிட மிகுதியாகக் காலம், இடம், சூழல்களை நன்ருக உணரத் தக்கவன் ஆனுன். இதுவே அவனைத் தென்னுட்டின் தேசிய வீரனுக்கிற்று.

ஹைதரின் குறைபாடுகளில் ஒன்று அவன் முன் கோபமே. இதுபற்றிய ஒரு சுவைகரமான செய்தி கூறப் படுகிறது. தம்பட்டசாலைத் தலைவன் அல்லது தாரோதா, செப்பு நாணயத்தின்மீது என்ன உருவம் பொறிப்பது என்று கேட்க வந்தான். ஏதோ சச்சரவிலீடு பட்டிருந்த ஹைதர், “போ, ஏதேனும் ஒழுக்கங்கெட்ட சித்திரம் பார்த்து பொறித்து வை” என்ருன். அப்பாவி தாரோதா சொன்னபடியே ஒரு படம் உருவாக்கித் தம்பட்ட மடித்தான். நாலேந்தாயிரம் நாணயம் அடிக்கப்பட்ட பின்னரே, சில பெரியோர்கள் ஹைதரிடம் வந்து அதுபற்றி முறையிட்டார்கள். அதன்மீது வெளியிடப்பட்ட நாண யங்கள் திரும்பியழைக்கப்பட்டு, உருக்கப்பட்டனவாம் !

ஹைதரின் பொன்னுணயம் ‘ஹொன்’ அல்லது பொன் என்பது. அதன் ஒருபுறம் ‘ஹை’ என்ற பாரசிக எழுத்தும், மறுபுறம் புள்ளிகளும் பொறிக்கப்பட்டன. செப்பு நாணயங்களில் ஒருபுறம் யானை உருவம் பதிக்கப் பட்டது. நல்லமைப்புடைய ஹைதரின் யானை இறந்தபின், அதனிடம் உள்ள ஆழ்ந்த பற்றுக் காரணமாக அதன் நினைவாக அவ்வுருப் பொறிக்கப்பட்டதாக அறிகிறோம்.

ஹைதரின் அரச முத்திரையில் பொறிக்கப்பட்ட வாசகம் “ஃவதஃ ஹைதர் உலகை ஆளப் பிறந்தான். அலிக்கு நிகரானவனும் இல்லை. அவன் வாளுக்கு ஈடானதும் இல்லை” என்பது.

அவன் கைப்பொறிப்பில் ‘ஃவதஃ ஹைதர்’ என்ற தொடர் இருந்தது.

பாரசீக மொழியில் எழுத்துக்கள் எண்களைக் குறிக்கும்.

ஹைதர் காலமான இஸ்லாமிய ஹிஜ்ரி ஆண்டை இவ்வாறு எழுத்தில் அடக்கி, அவ் வெண்களின் விவரம் நினைவுக் குறியாக,

‘ஹைதர் அலிகான் பகாதுர்’

என்ற தொடரை அமைத்துப் பாரசிகக் கவிஞர்கள் ஹைதர் புகழ்நிறைப் பா இயற்றியுள்ளனர்.

தென்னாட்டின் சிங்கமான ஹைதர் வாழ்வு பாரசிக மொழியில் மட்டுமன்றி, கன்னட மொழி, தமிழ் மொழி களில் பொறிக்கப்பட்டு, வருங்காலத் தென்னாட்டுத் தேசியத்தை வளர்ப்பதாக அமையுமாக!